

மீ:

ஆதாரம் பெருமானார் ஜியர் திருவடிகளை சரணம்.

திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பூருவாசார்யர்களால் ரஸகனமாக
வியாக்கியானம் செய்யப்பெற்ற பூரீராமாயண ச்லோகங்களும்
அந்த வியாக்கியானங்களும் கொண்ட

பூரீராமாயண ஸௌரபம்

இது

புறாடிக் கிளியில் வாழும் மஹாமேதாவியும் ஸ்தாசார்யவர்க்கு
ரஸிகருமான-

டாக்டர் ஸ்ரீ K. S. க்ருஷ்ணன், F.R.S.

அவர்களின் விருப்பத்தின்படி.

பூகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

ஆண் ணா வ் க ரா ச ர் ய ர் ச ல்

சென்னை ஸத்க்ரந்த பிரகாசஸஸைப்பீஸின் சரணமாக

மதராஸ் ரத்னம் (பிரிங்) பிரிண்டிங்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

நத்தனாடு மார்கழ்த்திங்கன்

1953

இதன் விலை 1-8-0

கிடைக்குமிடம்:

கரந்தமலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

முன்னுரை

நமக்கு வாய்த்த நித்யா நுபவக்ரந்தங்களில் ஸ்ரீராமாயணமும் திவ்யப்ரபந்தமுமே தலைசிறந்தவை யென்பது அநுபவரஸிகர்கள் அறியப்பட்ட தொன்றும். ஸ்ரீராமாயணப் ப்ரவசனம் உலகில் அக்ஷராஸயர்களான ஸகல மதஸ்தர்களும் ஆங்காங்கு நடத்தி வருகிறுர்களெனினும் பகவதராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸதாசார்ய பரம்பரையிழம்பித்து பஹுக்ருதரஸவர்கள் செய்யும் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசனம் தனிச்சிறப்புப் பெற்ற தென்பதில் ஸந்தேஷிய்பாராருமில்லை. *பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய ப்ராசேதஸாதேச பல் ப்ரதாய, ஸ்ரீபூர்ஷயகாரோத்தம தேசிகாய ஸ்ரீசைலபூர்ணய நமோ நமஸ் ஸ்தாத* என்று போற்றப்படுகிற திருமலை நம்பிவழியாகப் பெருகி நம்பிள்ளை பக்கலிலே தேங்கின ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்தப் ப்ரவாஹமானது பகவத் விஷயம்முதலான நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் வெள்ளங்கோத் திருக்கின்றது. ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்யாதாக்களில் மிக்க பெரும்புகழ் பெற்றவரான ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் நிறந்த பகவத் விஷயாதி காரியாயிருந்தபடியாலே நாலாயிர வியாக்கியானங்களில் தாம் அந்நுதமாக அநுபவித்த ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்தங்களைத் தம்முடைய வியாக்கியானத்திலே வடமொழியில் மொழி பெயர்த்து ஆங்காங்கு எழுதியிருப்பதுனுலேயே அங்குமுடைய (ஸ்ரீராமாயண) வியாக்கியானம் சிறப்புநீருங்கி விளங்குகின்றது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளச்செய்த விபல வியாக்கியானத்தோடு கூடிய ஸ்ரீராமாயண தனிச்சிலாக கிரந்தம் தனிப்பட்ட இருந்தாலும், அதில் சேராத பலபலச் சிலாகங்களின் ரஸமயமான பொருள்கள் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களில், ரத்தாகரத்தில் ரத்தம்போல் உறைந்துள்ளன. திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள் ஸேவிக்கும்போது அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் ஒருவாறு அநுபவிக்கப்பட்டாலும் பிறகு அவை மறந்துபோய்விடும். நித்யாநுபவம் செய்யவேண்டிய திவ்யார்த்த விசேஷங்களாகையாலே அவ்வர்த்தங்கள் தனிப்புத்தகமாக விளங்கவேண்டுமென்று கருதிய [வைகுண்டவர்ணியான.] திருக்குடத்தை மஹா மஹோபாத்யாய. R. V. கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி அவற்றைத் தனிப்பட்டவே தொகுத்துப் பலவாண்டுக்கு முன்பு ஸ்ரீராமாயண தனிச்சிலாகம் என்ற பெயரால் வெளியிட்டிருந்தார். அப்புத்தகம் வெகுசாளாகவே துல்லபமாய் விட்டது. தவிரவும் அதில் சில பரிஷ்கராங்களும் செய்யவேண்டியிருந்தது. சர்ப்ப ஸ்ரீராமாயண ஸௌபம் என்னும் பெயரால் இது வெளியிடப்பட்டது. உலகமையில் ஸ்ரீராமாயணத்திற்குப் பரிமாணம் நம் ஆசார்யர்களுள் திவ்ய வலாகவ்யாக்யான்களிலேயாதலால் இந்நூலுக்கு இத்திருநாமமிட்டது மிகப் பொருத்தமெயன்றே.

இங்கு முக்கியமாக ஒன்று விஞ்ஞாபிக்கவேண்டியிருக்கிறது. புதுயூர்ஸியை வாழும் ஸ்ரீமான் உ. வே. டாக்டர். ஸர். K. S. க்ருஷ்ணான்ஸ்வாமிநய அறியாதாரில்கை அவரை மேனாட்டுப் புலவர்கள் மஹா மேதாவி யென்று கொண்டாடுமதிசயத்தின் ஹேதுவை அடியேன்போல்வார் தெரிந்துகொள்ளப் ப்ரஸத்தியில்கை அந்த மஹான் ஸம்முடைய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் ஆழங்கதாபட்டிருக்குமதிசாம் மிக விவக்கத் தக்கதே. இவ்விஷயத்தை அடியேன் சேராக நன்கு அநுபவித்தவாகையால் "அஹம் வேத்மி மஹாந்யாநம்" என்கிற முறையில் இதனை விஞ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். அப்பெரியாருடைய விருப்பம் இவ்விஷயத்தில் நெடுசாளாக இருந்தது. இப்போத்தே இது நிறைவேறப் பெற்றது. இதற்காக அந்த ஸ்வாமியிடம் மிகவும் நன்றியார்ப்பட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

ஐதிற்ப நிரவாணத்தாய்லா என்கிற லொருநூலும் அந்த மஹானுடைய நியமானத் தினாலேயே சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸ்ரீராமாநுஜனில் ப்ரகரஞ் செய்யத் தொடங்கப் பட்டு ஸுமாப்தியடையாமலே நின்றிருக்கிறது. அதுவும் தனிப்புத்தகமாக அச்சாகி வருகின்றது. விரைவில் வெளிவரும். அந்நூலும் இந்நூலுமாக இரண்டும், ஸம்ப்ரதாயரஸிகர்களாய் * சீர்கலந்த சொல் நின்றது போதுபோக்க விரும்புவார்க்கு நித்யா நுபவ யோக்கியங்களென்பது அடியேனுடைய துணிபு.

இங்ஙனம்
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் ஸ்ரீகாஞ்சி, ப்ரதிவாதிபயங்கரம்.
அண்ணங்கராசார். ின்.

இந்தக் க்ரத்தத்தில் உதாஹரித்து வியாக்கியானிக்கப் பெற்ற
புரீராமாயணச்சுலோகங்களின் அநுக்ரமணிகை. (லக்கம்—பக்கலக்கம்)

	பக்கம்
அத்யத்தலாக ஸம்வருத்த:	... 41
அததுகு இம் து: க்கதாம்	... 48
அத ஹரிவாகாத:	... 52
அத்ய ராஜகுலஸ்யாஸ்ய	... 53
அகஸ்யதைவத்யமியம்	... 60
அகிதர்ஸ் ஸததம்ராம:	... 68
அபியாத ப்ராஹர்த்தச:	... 12
அபிவிச்சய ஸங்காயம்	... 4
அவ்யக்தரோகாயிவசக்தா	... 54
அவஸ்தப்பய ச திஷ்டத்தம்	... 52
அஸ்யித்யவா ஸார்த்தமுதர:	... 45
அஹஸ்யவாரோ ப்ராதா	... 50
அஹஸ்ய ரகுலம்சச்ச	... 74
அஹஸ்யர்த்தேவகுமார ரூபம்.	... 15
ஆசக்தேத ஸத்பாவம்	... 31
ஆசுருஸ்யமபரோ தம்:	... 71
ஆயதாச்ச ஸம்வருத்தச:	... 50
ஆர்த்தோவா யதிவா	... 78
இதிவதேவ வசகம்:	... 67
இமாமயித கோத்தாம்	... 56
இமாமயதா ராக்ஷஸராஜ பாய:	... 54
இயம் ஸிதா மமஸாதா	... 6
இஹவத்யயாமி ஸௌமிதே:	... 40
சர்வ்யயாரோஷேன பஹிஷ்ட:	... 19
உத்திஷ்டோத்திஷ்ட மிம்	... 85
உத்ப்புத்த கதாபாணி:	... 76
உபதந்திதாததா நத்ய:	... 27
உபிச்சுஸ்திவஸ்வார்த்தம்.	... 36
உவம்ஸிதாம் ததாந்ருஷ்டவா.	... 55
உவமுத்தஸ்து ராமேண	... 39
உவஸ்யஸ்ய பூதஸ்த	... 75
உவா விபத்யாமயஹஸ்ப	... 50
ய்யாதப்யாந்ருஷ்டகுதஜ்ஞச:	... 59
க்ருதாபயாதஸ்யதிரி தே	... 52
கர்நிதா தவ்யோவ்ரஜஸி	... 31
கஜம்வா வீச்ய வரிஹம்வா	... 28
கதம்வாசாத ஸுமேன	... 25
கதாஸ்வஹம் ஸமேஷ்யாயி	... 42
காதஸ்யிதா லக்ஷமண	... 45
கார்யே கர்மணி கிர்நிஷ்டே.	... 74
கித்தவாமயேத வைதேஹ:	... 20
கிம்கோபபூலம்மதுஜேந்த்ர	... 52
கிம்புசர்மதவ்தோஜ:	... 78
கிமர்த்தம் தவ சேத்ராப்யம்.	... 62
குசலீயதி காருத்தஸ்த:	... 66
கௌஸ்யா லோகபர்த்தாம்.	... 72
க: க்ரிதி ஸரோஷேண	... 69
கூதப்ராசுராயிவ	... 54

	பக்கம்
கூமயாஹி ஸம்யபுத்தம்.	... 81
க்ருஷித்வா ப்ரோக்ஷமாஹஸா.	... 65
கக்ஷமதிவிசாஸம்ஸக்தித்வா.	... 82
கச்சதா மாதவகுலம்	... 8
குணர்த்தசாதோபய:	... 11
குருஷ்வ மாமதுசரம்	... 21
குஹோஸாஹிதோராம:	... 2
குஹோ ஸார்த்தம் தத்வை.	... 27
சரித ப்ராஹ்மசர்வஸ்ய	... 30
சைத்ரா: பூமீராக்யம்மாஸ:	... 14
ஜ்ஞாதிதாஸி யதோஜாத	... 15
ஜடிலம் சிரவஸைம்	... 35
ஜிவந்திம் மாம் யதாராம:	... 73
த்வாலோக்யமபி நாஸோ	... 12
த்வாலோக்யாரஜ்யம் ஸகலம்.	... 56
த்வயி.கிஞ்சித்ஸமாபகே	... 84
ததா காக்ஷாயிணே வ்ருத்தச:	... 16
ததோவாகர ராஜே	... 3
ததஸ்ஸாகர வேவயாம்	... 81
ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதிபாலா	... 66
ததோஹர்ஷ ஸமுத்தேதோ	... 29
ததாநதாம் தாம்வயதிதாம்	... 61
ததாயிஸிதேச ஸம்யபுத்த	... 29
ததோக்தோதர்மசிலை	... 34
ததவஸ்த்தம் பரதம்	... 33
தம்ந்ருஷ்ட்வா சந்ருஷி:	... 12
தாவத் தவஹம் தாத ஜிஜ்	... 67
தோகாதேச மஹதா	... 2
தேவயம் பவதாரக்ஷா:	... 38
தௌவகாதி கிர்ம்க்ஷை	... 45
த்ரஷ்டிம் சக்யமயோத்யா	... 5
ததர்ச பிங்காதிபதோமாத்யம்.	... 61
தஹர்திமிவ கிவ்வாணை	... 57
தாசயஜ்ஞ விவாதேஹ	... 26
தாலிசாம் ராவணஸ்யாதாம்	... 36
திசுபிதம் வ்ரதஸம்பந்தம்	... 17
திப்தபாவக்ஸய்காசை:	... 76
திபோ சேத்ரா துஸ்யேவ	... 38
துஷ்கரம் க்ருதவாக்ராம:	... 55
நகோத்தமம் புஷ்பிதம்	... 61
சசலீதா த்வயாஹிசா	... 26
சசக்சிஜம் பயம்	... 4
சசஸ்ய மாதா	... 67
சத்வாரிஹஸ்தம்ஜாரீதே	... 68
சதம்பா மத்யமாதாத	... 42
சதே மதுஷ்யா தேவாஸ்தே	... 20
சதேவலோகாராமணம்	... 21
சத்தந்தபுதித ஆதிதேய	... 97

பக்கம்	
2	நந்திராமேசுவரே
18	நன்கமயி னாகேயி
68	நமாம்ஸம்ராகவோபுஷ்க்தே
75	நமேதுக்கம் ப்ரியாதாரே
89	நவீ தேராஜபூதம்
50	நகர்குவேதவிநிதஸ்ய
86	நிபுருது ப்ரணது ப்ரஹ்ம
61	நிவாஸவ்ருக வஸ்தாசம்
52	நிவஸ்யம் சந்திரசந்திரம்
56	நைவாபஸ்யதி ரக்ஷயி
89	ப்ரதேவி ஸாபதேவிநாம்
39	ப்ரஸிதத பவந்தோமே
88	ப்ராதேவது மஹாபாக
18	ப்ரியவாநிச பூதாசம்
60	பதிவ்ரதாத்யம் விபலம்மேதம்
48	பத்மசேஸா ஸம்ஸுருஷ்ட
49	பத்மசேஸகந்திகவஹம்
37	பதிஸம்யோக ஸாலயம்
17	பதிஸம்மாநிதா ஸிதா
39	பரவாஸஸி சாகுத்தஸ்த
59	பக்ஷிச சாகாவிஸய
2	பம்பா திரே ஹதுமதா
91	ஈமத்தராயா சசமாது
87	பாபாநாமவா சுபாநாமவா
78	பிசாசாந்தரவாக்யக்யாச
24	புதாத்யவிநிதம் தத்
46	புரேவமே சாகுதநிமித்தம்
54	பூவ புத்திவதநிசியா
12	பஹுவோ க்ருபஸ்யவானுரூ
81	பாஹுபஜே பஜேபோகம்
40	பாவஹுஜே க்ருதஜுஜே
27	மமத்வஸா நிவ்ருத்தஸ்ய
48	மஜ்ஜஸ்ய வகேதாசம்
86	மாஹந்தாநிவையாணி
77	மித்ரபரவேஸம் ப்ராப்தம்
67	மித்ரமஸபயிசகர்த்தம்
1	முசேவக்யாமயஹம்
78	யதாதம் புருஷவ்யாக்ரம்
80	யதிவாராவணஸ்ஸவ்யம்
18	யச்சராமம் சுபச்யேத்து
21	யஸ்த்வயா ஸஹஸஸ்ஸர்க்கோ
34	யாவந்சரவணஸ்ப்ராது
23	யேது ராமஸ்ய ஸாஹ்ருது
38	சுவிதவ்யாஸ்த்வயா
2	ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா
80	ராகவேனாபயேதத்தே
19	ரஜ்யகுச தவரக்யேயம்
30	ரஜ்யகுசாஹம்ச ராமஸ்ய
47	ரஜ்யாத்ப்ரம்சோவகே
64	ராமம் கமலபத்ராபு
24	ராமம் மேறுகதாத்த்ரும
23	ராமம் தசாதம்வித்தி
82	ராம வக்ஷண குப்தாஸா
6	ராமஸ்தஸிதயா ஸாத்திம்

பக்கம்	
4	ராமஸஸிதா மதுப்ராப்ய
65	ராம ஸாக்ரீவயாஹரக்யம்
90	ராமோராமோ ராமஜிதி
38	ருபஸம்ஹாசம் வக்ஷம்
14	ருபெனதாய ருண பும்ஸாம்
5	ஸந்த்மனே ஸந்தி ஸம்பகா
51	சேகரது புதாபுத்ய
13	வ்யஸதேவா மதுப்யாசம்
81	வஸ்ப்ரவேசே துருததஸ்ய
1	வக்ஷம் ஸ்ரீமார
78	வசுவிவாதயா ராசா
27	விய்யேதே மஹாராஜ
32	விபக்ஷணஸ்த தர்மாத்மா
60	விஷஸ்ய தாதா க்ஷி
34	வைதேதேவிநாமே கச்சித்
82	ஸ்ரீமதா ராஜாரஜே
67	ச்ரோதம்புச ஸ்தஸ்யவகோ
49	சர்சாப நிபேசாபே
34	சத்ருணாம்பாகம்ப்யோபி
85	சத்ரோ ப்ரக்யாத விர்யஸ்ய
73	சணஸ்த ஸஞ்ஞலம் க்ருத்வா
34	சாகாமருகா ராவணஸாயகர்த்தா
61	சபாம் நிமித்தாநி சபாநி
62	ஸ்துஷ்டதாதஸ்யாஹம்
91	ஸ்கேஹோமே பாமோராஜ
85	ஸமாந் ராகவ ப்ராஹ்ம
29	ஸுருஷ்டஸ்தவ்யாஸ்யா
12	ஸந்தேய்யபாத ஸ்ரீமார
5	ஸகாபி ராம ப்ரியதத
71	ஸதம் திபதிதம் பூமஸ
47	ஸதாம் புஷ்கரிணீகத்வா
46	ஸதேவகந்தர்வ மதுஷ்ய
54	ஸபந்தாமஸஸ்காரம்
69	ஸபித்ராச பரித்யக்த
30	ஸபாஷ்டபகஸ்யா வாகா
69	ஸமயா போதிது ஸ்ரீமாந்
69	ஸமாத்தவாதசத்தாஹம்
30	ஸமுத்ரம் ராகவோராஜா
1	ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி :
56	ஸர்வாந்போகாந் பரித்யஜ்ய
53	ஸகக்ஷணஸ்க்ஷணஸர்
64	ஸசக்ருத்வா வாகரே
57	ஸஹசாரஹிதேவ
15	ஸஹ பத்யா ஸீசாலாக்யா
10	ஸஹி தேஸைருதிர்ஸஸ்ய
61	ஸாதிர்யகூர்த்தவம்ச
53	ஸாப்ரஸ்கலத்தி
35	ஸாபகச்சித்ரகடோரெண
69	ஸாஸவாகதாம் வாகம்
	ஸாஹ்ருதோவாப்யவத்விதா :
	ஹாராமஹாலக்ஷண
67	நிமிஹதாலிவிவக்ஷ
69	ஸவப்போபி யத்பஹம் கிராம

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்பிள்கை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்கை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ராமாயண ஸௌரபம்.

ஸம் க்ஷ ப ராமாயணம்.

முநி ஸ்ரீமதே வுத்வா.

முநே வசுத்யாம்யஹம் புத்த்வா. 7.

பொழிப்புரை: வால்மீகிமுனிவரே, நான் அறிந்து சொல்லுவேன்.

பெரியவாச்சான் பிள்கையின் வ்யாக்யானம்.

(சிறியதிருமடல். 21)

ஜனோதுமேவம்விதம் நரம் என்று ப்ரச்நம்பண்ணின ஸ்ரீவால்மீகிகவானுக்கு ஸ்ரீநாரதபகவான் ஆனவாறே சொல்லுகிறேனென்றான். அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்—அந்நயபரமாய் ப்ரக்ருதிஸ்த்தனுவாறே சொல்லுகிறேனென்றும்மிதே. பதார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறவன் இனி ப்ரக்ருதிஸ்த்தனுவாறே சொல்லுகிறேனென்றது—ப்ரச்நருபத்தாலே ராமகுணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நெஞ்சை உடையப் பண்ணினாயிற்று. கௌந்தி நான் ப்ரக்ருதிஸ்த்தனுவாறே சொல்லுகிறேனென்றது மித்தகனையிதே. “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்தாகும்” என்னுமாப்போலே.

2. வாஸி ஶ்ரிமான்.

வாக்கம் ஸ்ரீமான். 9

2

(ஸ்ரீராமன்) நன்றாகப்பேசுந்திறமையுள்ளவன், பேசும்போது விலகாதுமான சொபையுள்ளவன்.

பெ-வ்யா. (திருப்பாலை. 18) ஸ்ரீ அலர்ந்தாற்போலே வார்த்தை சொல்லுகிற போதை ஒஷ்ட்டஸ்ப்புரணமென்னவுமாம். “வாக்கம் ஸ்ரீமான்”.

3. சரீடாஶ்மித: சரீ: சமுத இவ சிஸ்யுமி: ।

ஸர்வதாபிகதஸ் ஸத்பிஸ் ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி: 15.

3

(ஸ்ரீராமன்) கடல் நதிகளால் (அடையப்படுவது)போல், ஸாதுக்களால் எப்பொழுதும் நாமாகவந்து அடையப்பட்டவன்.

பெ-வ்யா. (திருவிருத்தம். 100) [ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி:] பெருமாள் ச்ரமஞ் செய்துவிட்டு ஒரு நிமிஷிலே இருந்தவளவிலே பரஸம்ருத்த்யேகப்பரயோஜ்நரானவர்கள் அதுக்கு உறுப்பானவை கற்கைக்காக வந்து படுகாடுகிடப்பர்கள். [ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி:] இப்படிக்கிடக்கிறது இவர்குறை நிரப்புகைக்கோடுவன்

வில்-பண்டே நிரம்பி நிற்கிற கடலை நிரப்புகைக்கன்றிறே ஆறுகள் வந்து புகுகிறது. நடுவு தரிப்பில்லாமையித்தனையிறே.

2. गुहेन सहितो रामो लक्ष्मणेन च सीतया ।

குஹேந்ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேந்ச ஸீதயா. 28.

4

ஸ்ரீராமன், குஹனோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் கூடினான்.

நே—(திருவாய்மொழி. 2-4-பரவேசம்) கூடப்போன இளைய பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு கூடின்பின்பிறே. இப்படியிறே அவன்நனக்கும் அவ்வயயதிரேகங்களிருக்கும்படி.

4. रम्यावसथं कृत्वा रममाणा वने त्रयः ।

ரம்யாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாணா வநே த்ரய: 30.

5

(ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை, ஆகிய) மூன்றுபேரும் அழகிய க்ருவத்தை (பாண்டசாலையை)ச் செய்து (கட்டி) காட்டில் களிக்கின்றவராய் (இருந்தனர்.)

நே—(திருவாய். 2-8-1) [ரம்யம் ஆவஸதம் க்ருத்வா]—அறுபதிலுயிரம் ஆண்டு மலடு நின்ற சக்ரவர்த்தி தன்னுதரத்துக்குப்போரும்படி சகாதத்த மாலிகைகளிலும், திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தி அழகியதாயிருந்தது காட்டிலே இளையபெருமான் சமைத்த ஆச்ரமமாயிற்று. [த்ரயோ ரமமாணா]—நாயகரான பெருமான் ரஸமல்லவே பிராட்டியது, பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸமன்றே பெருமானது, அப்படியே பூச்சேந்திகண்டு உகைக்குமவரிறே இளையபெருமான். [வநே] படைவீடர் அரப்புகிற உயித்தங்கள் என்று தோற்றுகே, காயர் காட்டிலே வர்த்தித்தாய்போலே பெருநந்தியிருந்தபடி.

பெய்யிய, (காச்சியார் திருமொழி. 14-1) பெருமானும் பிராட்டியுமாய்ப் பள்ளிகொண்டிருளும்போது இளையபெருமான் கையும் வில்லுமாய் உணர்ந்துநின்ற நோக்கி, ரமமாணா என்றபடியே இருவருமான கலவியில் பிறக்குத ஸர்வத்தின் மூவராகச் சொல்லலாம்படி அவ்வயித்து அவர்களுடைய ஸம்சலேஷத்தக்கு வந்ததகராயிருக்கும்.

6. नन्दिग्रामेऽकरोदायं रामागमनकाक्षया ।

நந்தித்ராமேகரோத் ராஜ்யம் ராமாகமநகாங்க்ஷயா. 37.

6

(பரதன்) ராமனது வரவில் விருப்பத்தால் நந்தித்ராமம் என்னுமிடத்தில் ராஜ்யத்தை நடத்தினான்.

நே—(தி-வாய். 2-4-1) [ராமாகமநகாங்க்ஷயா] இன்னமொருசால் அவர்முகத்திலே விழிக்கிலாமாகில் அருமந்தப் பரணனைப் பாழே போக்குகிறதென் என்று ராஜ்யத்தையும் தொடருக்கொண்டு கிடந்தானிறே.

7. प्यातिरे हनुमता संगतो वानरेण ह ।

பம்பாதீரே ஹனுமதா ஸங்கதோ வானரேண ஹ. 56.

7

(ராமன்) பம்பையென்னும் தாமரைப்பொய்கையின் கரையில், ஹனுமான் என்கிற வாகர்த்தோடு கூடினான், ஸந்தோஷம்.

நே—(தி-வாய். 8-1-1) வழிப்பறியுண்டவிடத்தே தாய்முகம் காட்டிப்போலே காணும் பிராட்டியைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே திருஷ்டி வந்து

முகங்காட்டினபடி. ஹருமதா—தளர்ந்து ஆவாராத்துணை என்று தடுமாறுகிற நிலையத்திலே, வெற்றிதச்சமுற்புகமந்த ஆண்பிள்ளையோடே கூடப்பெற்றதென்கிறது. வானரேண—ஸந்யாஸிவேஷங்கொண்டு வந்து பிரிவை வினைத்து நலிவுபண்ணுமவனாப் போலன்றிக்கே, செவ்வியானொருவனோடே சேரப்பெறுவதே. ஹ—ரிஷி கொண்டாடுகிறான். போகத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்கிறோம், ஸத்தைநோக்குவாரைப் பெற்றோமிறே என்று ஹருஷ்டானுகூரன்.

2. ததோ வானரரானே 1

ததோ வானரரானே. 59.

8

(ஸ்கேஹமான) பிறகு குரங்குகளுக்கு அரசனால் (ஸுக்ரீவனால்) (வாலிக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்ட விரோதம் முதலியன ராமனிடத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டன).

பே—வ்யா. (நாச்சி-7-7) பெருமான் மஹாராஜரை முடிசூட்டுவதற்குமுன்னே 'வானரரானே' என்றுளித்தே ரிஷி.

9. தை நாதேன மஹா நிர்ஜகாம ஹிஹர் :

அனுமாய ததா தாராம் சுபிரிவேண சமாஸத :

தேக நாநேக மஹதா நிர்ஜகாம ஹரிச்வர,

அநுமாய ததா தாராம் ஸுக்ரீவேண ஸமாகத : 66.

9

பெரிய அந்த சப்தம் நிமித்தமாக வானரராஜனை வாலி அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பினான். அப்போது தாரை என்னும் தனது பத்தினியை (நல்லவார்த்தை சொல்லி) ஸம்மதிக்கச்செய்து, ஸுக்ரீவனோடு (புத்தஞ்செய்வதற்காக) வந்து சேர்ந்தான். ததா தாராம் அநுமாய நிர்ஜகாம என்றும் அவ்வயிக்கலாம்.

பே—வ்யா. (நாச்சி. 10-1) மஹாராஜருடைய மிடற்றோசையின் தசைப்பைக்கேட்டு, முன்புபோல கோழைத்தனமாயிருந்ததில்லை. ஓரடி இவனுக்கு உண்டாகவேணும். நமக்கு இரைபோருமாயில் பார்ப்போம்' என்று புறப்பட்டாரிறே.

பே—வ்யா. (பெரியதிரு. 9-5-8) முன்பு பலகாலும் நம்வாசலிலே வந்து அறைகூவக் கண்டறிவோம். இப்போது அந்நவனறிகே இவன்மிடற்றோசையில் தசைப் பிறந்தபடியால் இதுக்கு ஓரடி உண்டாகவேணும். பரபலனையிருப்பானொருவனைப் பற்றி வந்தானுகவேணும். [நிர்ஜகாம]—முன்போலே புறப்பட்டுத் தரையிலே கைகோதிப்போகாதே இவனும் இவனடியாக வந்தவனும் இவர்குப்போகாமலே புறப்பட்டுப் போரப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றிருந்தாலும்கூட பின்னாப் புறப்படுவானென்னெனில்—[ஹரிச்வர]—எதிரிகள் ஜீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருந்தவனல்லாமையாலே.

பேரி—வ்யா. (திருவிருத்தம்-51) [மஹதா]—மஹாராஜர்மிடற்றில் தசைப் புக்கு உரமுண்டென்று தோற்றும்படியிருக்கை. [நிர்ஜகாம]—புறப்பட்டான் [ஹரிச்வர]—பண்டு சிலர் அறைகூவ இருந்தறியாதவன். [அநுமாய]—ஆன்களோடே கலக்கவேண்டாவோ என்றான். [ததா]—ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினாலும் புறப்பாடவொண்ணாத அவஸத்தை. 'பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே' வுக்கு ஆசைப்பட்டிருக்குமே அவன்.

*பே—(தி—வாய். 10-6-5) மஹாராஜர் வந்து அறைகூவ, 'பூர்வகூணத்திலே பரிபலப்பட்டுப்போனவன் இப்போது வந்து அறைகூவும்போது வெறுமனல்ல, போதில்லாப்போதிலே நீ புறப்பட்டக்கடவையல்ல' என்று தாரைகாற்கட்டச்செய்தேயும்

கூத்திரியனாகையாலே பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, 'மிடற்றோசை இருந்தபடி என்? பழைய கோழைத்தனம் அற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது. இதுக்கு ஓரடி உண்டாகவேணும். உண்டாய்த்தாகில் நமக்கிரை போருகிறது' என்றானிறே. [ஹரிச்வர:]—இதுக்குமுன்பு பிறர் அறைகூவ ஜீவித்தவனல்லன்.

१०. मभिषिच्य च लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणम् ।

कृतकृत्यसदा रामो विज्वरः प्रमुमोद ह ॥

அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபிஷணம்,

க்ருதக்த்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வரஃ ப்ரமுமோத ஹ. 83.

10

இலங்கையில் விபிஷணனை ராக்ஷஸரின் அரசனாக பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அப்பொழுது, செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்த (க்ருதார்த்தனான) ராமன், தாபம் நீங்கினவனாய் ஸந்தோஷித்தான்.

८—(தி—வாய். 6-2-10) [அபிஷிச்ய க்ருதக்த்ய:] ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே 'நான்முடிசூடேன், நீர் முடிசூடும்' என்று முடிக்கிறுய்க்கில் செய்வதென் என்று உடம்பு வெளுத்துக் காணுமிவர் இருந்தது. 'ஒருபடி அத்தலைச் சுமையைக் கழித்துப் போந்தோம். இதுவும் தலைச்சுமையாகில் செய்வது என்' என்று. இக்ஷ்வாகு வம்ச்யர்க்குப் பணியிறே முடிக்கிறுய்க்கை. அடிக்கிறுய்திருக்கையும் முடிக்கிறுய்க்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

११. रामः सीतामनुष्याय राज्यं पुनरवाप्तवान् ।

महद्युदितो लोकः ॥

ராமஸ்ஸீதாமனுப்ய ராஜ்யம் புனரவாப்தவான்,

பாஹ்யூதமூதிதோ லோகஃ..... 87.

11

ராமன் வீரதையை அடைந்து (வீரதையோடுசேர்ந்து ஸீம்மாஸனத்திலிருந்து) மறுபடியும் ராஜ்யத்தை அடைந்தான். உலகம் (ஜனங்கள்) தேஹத்தில் மயிர்க்கூச்ச லும் மனஸ்ஸில் ஸந்தோஷமுமுள்ளதாக (ஆயிற்று).

८—(தி—வாய். 7-10-1) மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப்புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒருகுறையும் பிறவாதிதே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆனந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கையாலே லோகத்துக்கு ஆனந்த முண்டாக, அதுதன்னைக் கண்டு, ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்டு உங்கும் தாயைப் போலே, இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக்கண்டு அத்தாலே தாங்கள் இவியராயிருப் பர்களாயிறு.

१२. नवाभिज्ञं भयं किंचित् नाप्य मज्जति जन्तवः ।

நகாஃஃஜம் பயம் கிஞ்சித் நாபஸ்ய மஜ்ஜந்தி ஜந்தவஃ. 90.

12

(ராமன் ராஜ்யமானும்பொழுது) நெருப்பினால் ஏற்படும் பீதி கொஞ்சங்கூட, இல்லை. பிராணிகள் ஜலத்தில் முழுகிப்போகிறதில்லை.

८—(தி—வாய். 7-3-1) அக்னியும் சோறு வேவிக்கவேண்டும் ஓளஷ்ணயத்துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. கொண்டாழக்கடவ ஜலந்தானே கொண்டமிழ்துக் கப்புக்கது ராமசரத்துக்கு அஞ்சி. பண்டே கைகண்டிருப்பதொன்றே ஜலந்தான். 'வேலைவேவ லில்வனாத்தவ' னிறே.

१३. स चापि रामः परिप्लूतः शनैर्बभूव सक्तमना बभूव ह ।

ஸ் சாபி ராமஃ பரிஷ்டததஸக்தைஃ ப்யூஷயாலஸ்க்தமனா ப்யுவஹ. 4-36. 13

அந்த ராமனும் மெதுவாக ஸபையை அடைந்தவனும், (கூடவிருந்து) அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் அல்லது தான் உயிரோடிருக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் (குசலவர்களின் காதத்தைக் கேட்பதில்) மனப்பற்றுள்ளவனும் இருந்தான்.

ஈ—(திரு—வாய். 6-2-3) பெருமதிப்பராய்ப் பாட்டறிந்து கொண்டாடுகைக்குப் போரும்படி பேரறிவாளரான விதவஜ்ஜநங்களும் தாமுமாகப் பேரோலக்கமிருந்து பிள்ளைகளைப் பாடவிட்டுத் தாம் எரிமாஸநத்தராயிருந்தார். இவர்கள் தாமுவிருக்கத் தாமுயரவிருந்த இடம் தமக்கு இவர்கள் நடுவே புகுந்திருந்தார். அதுவென்னென்றில்—ராஜா எழுந்திருந்தால் ஓலக்கம் கிளம்புபிறே. தாமெழுந்தவாறே ஓலக்கம் கிளம்புகிறதாகக் கருதி மெள்ளப் புகுந்திருந்தாரென்கிறது. இங்ஙன வேண்டுவா நென்னென்னில்—அநுப்யூஷயா என்னுதல், பவீதும் இச்சயா என்னுதல்—இவர்களோடே கூடியிருந்து அனுபவிக்கக்கூக என்னுதல், தாமுளராகைக்காக என்னுதல்.

१४. द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नाविद्वान् च नास्तिकः ।

सर्वे नराश्च नार्यश्च धर्मशीलः सुसंयताः ॥

தாண்டும் சக்யமயோத்யாயாம் நாவித்வாந்ச நாஸ்திகஃ,
ஸர்வே நராஸ்ச நார்யஸ்ச தர்மசீலாஸஸு—ஸம்யதாஃ. 6-8.

14

அயோத்தியில், படிப்பில்லாதவன் காணப்பட முடியாது, நாஸ்திகனும் (காணப்பட) முடியாது. எல்லா புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் தர்மஸ்வபாவமுடையவர்கள், இந்திரியஜயமுடையவர்கள்.

பே—வ்யா. (பெரியதிரு. 8-1-1) அறுபதனுயிரம் ஆண்டு வன்னியமறுத்து நன்மைகளை உண்டாக்கிப் போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு பொருள் உண்டாக்கப் போச்சதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிகமான அர்த்தங்களை இல்லையென்பாறோரு நாஸ்திகனையாதல் உண்டாக்கப் போச்சதில்லை, அப்படை வீட்டிலுள்ளார் ராஜபுத்தரர்களாரேனுமொருவர் முடிசூடவமையாதோ' என்றிருக்குமவர்களல்லர்; பெருமானே முடிசூடாவிடில் "இஹைவ நிதநம் யாமோ மஹாப்ரஸ்த்தாநமேவச ராமேண ரதநிதாநாந்ச கிமர்த்தம் ஜிவிதம் ஹிக்" என்று பெருமான் அபிஷேகம் பண்ணாத பண்டாவிட்டிலிருப்பதில்லை, விழுந்தவிட்டே சுடுகாடாகப் போகவமையும் என்றிருப்பார் புருஷர்கள். ஸ்திரீகளும் 'ராமமேவாநுகச்சத்வம் அச்சுநிம்ஸாபிகச்சத்' என்று பெருமான் வழிமாறிப்போனாரென்று திறக்க அழைத்த பர்த்தாக்கள் முகம்பிளக்கத் தள்ளிக் கடவடைத்துக்கொள்ளுவர்கள். [தர்மசீலாஃ]—ராமாநுவருத்தியே பரமதர்மமென்றிருக்குமவர்களிறே. [ஸுஸம்யதாஃ]—ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் நெஞ்ச செல்வாதவர்களாயிற்று.

१५. कश्मणो लक्ष्मिंस्पर्शः ।

லக்ஷ்மிணே லக்ஷ்மிஸம்பக்ஷஃ, பாலகாண்டம்—18-31.

15

ஸம்பத்தோடு கூடிய லக்ஷ்மிணன் (ராமனுக்கு வெளியில் தோன்றும் மற்றொரு உயிரைப்போல் இருந்தான்.)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் வ்யாக்யானம். (பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4-4-8) பெருமான் ராஜ்யத்தை இழந்தார். இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார். ஸம்பந்தம்—‘சுற்றமெல்லாம் பிந்தோடா’ எல்லா அடிமையும் பெற்றார். ‘ஸம்பந்தம்’ என்கையாலே பாகவத கைங்கர்யப்யந்தமாகையிறே பூர்த்தி. பகவுக்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடையஸத்தை பெறுகைக்காக. அந்த ஸத்தையை அழிய மாறியிறே பாகவத கைங்கர்யம் பண்ணிற்று.

१६ इयं सीता मम सुता सहयचरी तव ।

परीच्छ चैनां भद्रे ते पाणिं गृहीष्व पाणिना ।

இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதாரம் சரீதவ,

பாரீச்சசைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா. 73-33. 16

இவள் ஸீதை. என்னுடைய பெண். உனக்கு. கூடவிருந்து தர்மாநுஷ்டா நஞ்செய்பவள். இவளை பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்கனம் (உண்டாவதாக) (இவளுடைய) கையை (உன்னுடைய) கையினால் பிடித்துக்கொள்.

பெரி—வ்யா. (நாச்சியார் 67) [இயம் ஸீதா]—பிறந்த உமக்குப் பிறவாமை யால் வந்த ஏற்றமுடையார் தேட்டமே. [மம ஸுதா]—நீர் ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே திகழ்த்தால் உமக்கு முன்னோபோய்க் கைச்சிறையிருக்கவல்லவன். [ப்ரதீச்சசை நாம்] கரும்பு தின்னக்கூடியின்றே. இவளைக் கைக்கொள்ளுமென்றன்றே உம்மை நான் கால்பிடிக்கிறது. [பத்ரம் தே]—‘வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்வாண்டு’ என்கிறபடியே. ‘ஐயரும் ஊரிலுள்ளாரும் வாராதிருக்க, நான் கைக் கொள்ளுகையாவது’ என்’ என்று தம்முடைய வைதக்யம் தோற்ற இருந்த துநின்றார். அது வேண்டா காணும். உம்முடைய கையாலே இவள் கையைப் பிடியீர். ‘ப்ரதீச்ச’ என்னச் செய்தே ‘பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ’ என்றானிறே.

१७ रामस्तु सीतया साधै विवहार वहून्तू ।

मनस्वी तद्वत्सत्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥

ராமஸ்து ஸீதயா ஸாந்தம் விஐஹாச பஹுலக் குதாந்,

மகஸ்வீ தத்தத ஸ்தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித: 77-32. 17

ராமனோ, ஸீதையோடு கூடி அனேக நுதுக்கள்வரையில் விளையாடினான். (ராமன்) கல்லமனமுடையவன். அனை (ஸீதையை) அடைந்தவன். (ஸீதையி லிடத்தில் எப்போழுதும் அநுராகுள்ளவன்) அவளுடைய (ஸீதையினுடைய) மனத்தில், எப்போழுதும், வைக்கப்பட்டவன். (ஸீதையால் எப்போதும் அநுராகத் துடன் நினைக்கப்பட்டவன்)

சு—(தி—வாய். 6-1-9) குதாந்—காலம் கூறிட்டு அவ்வோகாலத்துக்கடைத்த உப கரணங்களைக்கொண்டு காணுமவன் அநுபலிக்கிறது; இல்லையாகில் ‘குதாந்’ என்ன வேண்டாவிதே. ‘வத்ஸநாந்’ என்ன அமையும்தே.

சு—(தி—வாய். 2-3. ப்ரவேசம்) [ராமஸ்து]—பெருமானும் பிராட்டியும் ‘ஏகதத்வம்’ என்னலாம்படி கலந்த கலவியைச்சொல்லுகிறது. ‘பித்ரு சுக்ருஷணப ராணர், தர்மங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார், தேவதாஸமாராதகம் பண்ணினார்’ என்று யிற்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது; இப்படிப் போந்த இவர் இப்போது ‘வாத்ஸ்யாய நம்’ கற்றுக் காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது’ என்னும்படி வேறுபட்டார்.

[வீரதயா ஸார்த்தம்]—பரமபதத்தில் செவ்வியோடே வந்தவனும் பிறிதொன்றையும் போகஸ்ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். [விஜஹார்]—இப்படி பரிமாறச் செய்தேயும் போகோபோதகாததுக்கு அவ்வருகுபட்டிலர். [பஹுஞ்ஞதூர்]—பஹுஞ் ஸம்வத்தஸரார் என்னுதேயொழிந்தது—அவ்வொ காலவிசேஷங்களுக்கடுத்த போகோபகரணங்களைக்கொண்டு புழித்தார் என்னுமிடத் தோற்றுக்கைக்கக. மஸ்ஸி—ஸம்சலேஷத்தில் பிராட்டி கோலிணவளவுக்கு அவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினர். [தத்கத] தஸ்யாம் கத—ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்கவாண்ணாதபடியாயிருக்குமாபோலே, பிரித்தவொன்னுதபடி ஒரு த்ராகக் கலந்தபடி. [தஸ்யா சித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித]—இவருயர்த்தியை அறிந்திருப்பாரொருத்தி யாகையாலே 'அப்பெரியவன் இப்படித்தாமலிடுவதே' என்று அச்சையாலிலே தன்னைஞ்ச துவக்குப்பட்டு 'அது அது' என்று கிடக்குமாயிற்று.

*6—(தி—வாய். 7-10-1) [ராம] ஸ்ரீபரசராமாழ்வானைச் செருஞ்ஞாயப்பிப் படைவீட்டிலே வந்து புருந்து சக்ரவர்த்தியையும், மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து தர்ஸுத்தரமாக நடத்திப் போந்தவர். [து]—பிதரு சுச்சுலானுதிகளைப் பண்ணின பின்பு பிராட்டியோடேன ரதயாரையிலே இழிந்தபின்பு 'இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாதஸ்யாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமே நடத்திப் போந்தாரித்தனையோ' என்னும்படி வேறுப்பட்டார். முன்பு போருகிற நாளில் "இவர் இதுக்குமுன்பு காமரணம் புழிபதுண்டறியாரோ" என்னும்படி வேறுப்பட்டார். [வீரதயா ஸார்த்தம்] அயோகிஜையாய்ப் பரமபதத்தில் தானுமவனுமாயிருந்து கலந்தபோதைச் செவ்வியிலொன்றுத் குறையாமலிருந்தவனிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், தன்மை அறிவாமறி இகரண ஜாதீயராய் வந்தவராதீத்தாரையாகிலும், போகத்தில் வந்தால் அவனுக்கட அப்ரதாரண யாய்ப்படி அதில் தலைகின்றார். அதுக்கடி என்னென்னில்—ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத் தரல் வந்த ஏற்றந்தாலே. [விஜஹார்]—பாரிப்பி ஒழிய போகத்திலிழியப்பெற்றிலர். உபக்ரமத்துக்கே பணிபோந்ததித்தனை. உபோத்தாதததுக்குக் காலம் போந்ததித்தனை. [பஹுஞ்ஞதூர்] 'ஸமாத்வாதச தத்ரஹம்' என்கிறபடியே பன்விரண்டானார் ஒரு படிப்படி அநுபவிக்கச்செய்தேயும், ருதசுபத்தாலே சொல்லுகிறானுதிற்று—அவ்வொ காலங்களுக்கடைத்த புஷ்பாத்தியபகரணங்களைக் கொண்டு காலவயவக்காதேயும் அநுபவித்துப் போந்தமை தோற்ற. சீதகாலத்துக்கடைத்தவரொகொண்டு பரிமாறியும் உஷ்ணிகாலத்துக்கடைத்தவரொகொண்டு பரிமாறியும், அநுபவிக்கமை தோற்றச் சொல்லுகிறது. [மஸ்ஸி] ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள் பாரித்த பாரிப்புக்கில்லாம் ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கக்கிடான நெஞ்சில் அகலமுடையவராயிற்று. [தத்கத]—தரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாப்போலன்றிக்கே, ஜாதிகுணங்கள் தரவ்யத்தோடு சேருமாப்போலே சேர்ந்தார். 'அந்நயா ராக்ஷஸஹ்ரணம்' எனப்படும் 'அந்நயா ஹி மயா வீதா' என்றுபிறே இருவர் வர்த்தையாம். [தத்கத] த்ரவ்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித] இதிலிழிவதற்கு முன்பு இவரை அறிந்திருக்குமொகையாலே, 'அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாம நித்தே யிப்படி' இவ்வொரு நீன்மையே' என்று எப்போதும் இவ்வதுஸத்தாரமே யாத்ரையாகையாலே வேற்றுந் தம் நெஞ்சிற்படாதே அவள்தன்னைத் தம்பக்கலிலே பொருடும்படியானார் 'தத்கத' என்கையாலே, இவர்தம்மை அவள்பக்கலிலே ஓக்கினபடி சொல்லுகிறது. 'சித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித' என்கையாலே, அவள் தன்னை இவர்பக்கலிலே ஓக்கொவந்தபடி சொல்லுகிறது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

१. गच्छता मातुलकुं भारतेन तदाऽनघः ।

शत्रुनो नित्यशत्रुनो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥

கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேச தநாகந்;

சத்ருக்கோ நித்யசத்ருக்கோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: 21-1

மாமாவின் கருணத்தைக் குறித்துச் செல்கின்ற பரதனால் அப்பொழுது பாப மில்லாதவனும், எப்போதும் சத்ருக்களான ஐய்புலன்களையும் அடக்கியிருப்பவனு மான சத்ருக்கள், ப்ரீதியினால் தூண்டப்பட்டவனுயிருக்க, அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

பேரி—வயா. (கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு—அவதாரிகை.) 'கச்சதா' என்கிற

வர்த்தமாத நிர்தேசத்தாலே—போகிறவிடத்தில் தனக்கேரு பரயோஜன முண்டாயா தல், இங்கே மாதா பிதாக்களைக் கேள்வி கொள்ளுதல், பூர்வஜரான் பெருமானைக் கேள்விகொள்ளுமில்வளவுமின்றிக்கே, அவனை ஒழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்கை. [மாதுலகுலம்] யுதாஜித்து அழைத்தது அவனையாகையாலே, போக் கில் உத்தேச்யதையும் அவனுக்கு; இவனுக்கு அவன் உத்தேச்யனாய் போனானென்கை. [பரதேச] சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, பெருமானும் ராஜ்யத்தைப் போகட்டுப் போய், இளைய பெருமானும் தொடர்ந்தடிமை செய்யவேணுமென்று போய், சத்ருக்குழ்வா னும் நினை யல்லதறியேன் என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்தைப் பரிக்கக்கூடவ னென்றாயிற்று ஸ்ரீவ்ளரிஷ்டப்பகவான் திருநாமஞ் சாற்றிற்று. 'பரத'இதி ராஜ்யஸ்ய பரணத்' என்றானேறு முத்தாரீகன். [ததா] இருவர்களும் ராஜபுத்தாரீகனாய் நகரத் தோடு முண்டாலைப் பிரித்து முஹூர்த்தமாய் போக பராத்மாயிருந்து, அவன் போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனானென்கை. 'கச்சதா' என்றதில் அதைவீதக் கமன்றே; 'ததா' என்றதென்னென்னில்—அங்கு மமதாநிலங்குத்தியைச் சொல்லிற்று, இங்கு அதுக்கு ஆசிரயமான அஹங்காரநிலங்குத்தி சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புருக்கி தோஷமில்லை சேஷத்தவவிரோதியேறே இரணமு. [அநக:] அகமில்லாதது இவ பக்தி. இத்தைப் பாபமென்னப்போமோவென்னில்—பாபத்தில் புண்யம் நன்ற யிருக்க மோஷவிரோதியாகையாலே புண்யமும் 'அச்வ' இவ ரோமானி விதாய பாபம்' என்று பாபசப்தவாச்யமாயிற்றே, ஆகையாலே பரதாநுங்குத்தியாகிற உத் தேச்யத்துக்கு விரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாமுமதுவும் பாபமாயித் தனையேறே 'ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷ்ட' என்று ராமாநுங்குத்திக்கும் இடைச் சுவராசச் சொல்லிற்றேறே ராமஸௌந்தர்யத்தை. பரதாநுங்குத்திக்கு இடைச் சுவ ரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிதே. [சத்ருக்க:]—பிள்ளைகளுடைய ஸந்திவேசங் களைப் பார்த்துத்திருநாமஞ்சாற்றுகிற ஸ்ரீவ்ளரிஷ்டப்பகவான், பெருமான் கண்டாரை அழகாலே துவக்கவல்லவராகத் தோற்றுகையாலே 'ராமன்' என்றும் இளையபெரு மாளுக்குக் கைங்கர்யமே நிறுபமாகத் தோற்றுகையாலே 'லக்ஷ்மணன்' என்றும் திரு நாமஞ்சாற்றினப்போலே இவருடைய ஸந்திவேசத்தைக்காணவே சத்ருக்கள் மண் ணுண்ணும்படியிருக்கையாலே 'சத்ருக்கள்' என்று திருநாமம் சாற்றினார். [நித்ய சத்ருக்க:]—பாஹ்ய சத்ருக்களையன்றிக்கே ஆந்தரசத்ருக்களான இத்தரியங்களையும் ஐயித்திருக்குமென்கை. அவ்வித்தரியஐயத்தின் எல்லை எவ்வளவென்னில்—பும்ஸாம் தருஷ்டமித்தாபஹாரினம்' என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்கவேண்டித் தொழிகை. அதாகிறது—பெருமானைப் பற்றும்போதும், தன்னுக்கப்போயாதல்

அவருடைய எவ்வகையாய்தாலே யாதலன்றிக்கே, 'தனக்கு உத்தேச்யனுள் இவனுக்கத் விஷயம்' என்று பற்றுகை. [நீத:]—ராஜாக்கள் போம்போது உடைவான் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப் போனான். தர்வயத் துக்கு தர்வயாந்தரங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபயுஷிஷ்டமாயிருக்குமிறே. அது போவனன்றிக்கே ஜாதிசுணங்களைப்பாதி போனான். 'பரிதிபுரஸ்கருது'—ஜ்யேஷ்டபா நுவருத்தி கர்த்தவ்யம்' என்று போனான்ல்லன். 'அஹம் ஸர்வம் கரியாயி' என்று போன இனாயபெருமான்போலே, 'போனவிடத்திலே ஸர்வசேவலிருத்தியும் பன்ன லாம்' என்று பாரித்துக்கொண்டு பரிதி ப்ரேரிகைப் போனான். பட்டவிட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே வீழக்காட்டோபாதிமிறே 'ஸித்திப்பது' நீத: என்கையாலே சேஷவத்திலே அசித்தகலபனுருக்கக்கடவன். 'பரிதிபுரஸ்கருது' என்கையாலே ஸர்வபாநுருபமான வ்ருத்தியிலே சைதன்யப்ரயுக்தமான தர்மங்களுண்டாயிருக்கை. * படியாய்க் கிடந்துள் பவளவாய் காண்பேனே * என்றிறே அபியுக்தர்வர்த்தை, 'அநக: 'நித்ய சத்ருக்ஷ: என்று பாவதவத்தாலும் போக்யதையாலும் அவனையே பற்றினென்னவமாம். 'அநக: 'நித்ய சத்ருக்ஷ: என்றதுக்கு பரயோஜனமென் னென்னில்— ஸ்ரீசத்ருக்ஷாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனையபடி, அவனையல்லத்தியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானை யல்லது வேறொன்றியாதபடியானான்' என்று எம்பெருமா னார் அருளிச்செய்தார். இதுவே பரயோஜனமானால் சொன்னமிகையல்லாம் பொறுக்குமிறே.

௩௫. (தி—வாய். 3. 7. ப்ரவேசம்) [கச்சத:] இதுக்கு எம்பெருமானார் 'பயி லுஞ் சுட்டொரளியிலும் நெடுமாறங்குடமையிலும் செல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீசத்ருக்ஷாழ் வான் அதுஷ்டபித்துக்காட்டினான்' என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்துக்கடி நிறு மத்தரமாய்மிறே. அதுமுலமாக அதுஷ்டபித்துக்கலே இதிறனென்னதைச் செய்ததாமிறே. ஆசாபரதாழ்வான் அவதாரமாய் அதில் பெருமான் பிதாசொல்லிறந்து புதரன் செய்யக் கடவன்' என்கிற மர்யாதை குவியாதே அத்தை நிலவிறுத்தகைக்காக பித்ருவசம்பரி பாலசாதிருபமான ஸாமாந்யதர்மத்தை அதுஷ்டபித்தார். 'இதுதான் ப்ராப்தவிஷயத்திலே செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை அதுஷ்டபித்துக் காட்டினார் இனாயபெருமான். 'அது செய்யுமிடத்தில் அவனுக்கத் அடிமை செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ் வான் அதுஷ்டபித்துக் காட்டினான். 'அதுதான் பாகவதசேஷதவபர்யந்தமாயிருக்கும்' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீசத்ருக்ஷாழ்வான் அதுஷ்டபித்துக் காட்டினான். பெருமான் பிதா சொல்லிறுஞ்ச் செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அதுஷ்டபித்தார். அதுதன்னிலும் நேரே பிதானை அதுவர்த்திக்கக் கடவது என்னுமிடத்தை இனாயபெருமான் அதுஷ்ட பித்தார். அதுதன்னிலும் 'குருஷ்' என்று நீர்ப்பதிக்கக் கடவலவர்; 'ராஜ்யத்திலே இரும்' என்னில், அது இன்னொருகிலும் அதிலிருந்து அடிமை செய்யக்கடவது என்னு மிடத்தை அதுஷ்டபித்தான் ஸ்ரீ பரதாழ்வான். அதின் எல்லையை அதுஷ்டபித்தான் ஸ்ரீ சத்ருக்ஷாழ்வான் அவன்படி சொல்லுகிறது இச்சுவாகம். மாதவகுலம் கச்சதா பரதேச நீத:—மாதவகுலம் உத்தேச்யமாய்ப்போனான் அவன். அவன்தான் உத்தேச்ய மாய்ப்போனானிவன். யதாஜிதது அமைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிறே [கச்சத:]— இவ்வர்த்தமானரீதேசத்தால், பூர்வகூண்டதிலும் தன்னெஞ்சிலுமில்லை; பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையுமில்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையுமில்லை யென்கை. [பரதேச:]—பெருமானும் பொகட்டுப்பாய், இனாயபெருமானும் அவரை அதுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீசத்ருக்ஷாழ்வானும் தன்னையல்ல தறியாதேயிருக்க, பெருமான்தான் ராஜ்யத்தைப் பரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே 'பரதன்' என்கிறது. 'பரத இதி ராஜஸ்யப்ரணிக்'. [ததர்]—தானும் ராஜபுத்ர னாய் நானும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போக ப்ராப்தமிறே; அத் செய்யாதே, அவன் பூறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்த மாகப்போனான். [அநக:] அபாய:—அப்படைவிட்டில் அல்லாதாரதேல்லாம் பர்ப

மிச்சரஜீவனம் போலே காணும். அதாவது—ராமபக்தி கலந்திருக்குமே. அதைப் பாப்பென்னலாமோ வென்னில்—பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தோடும் இரண்டும் தயாஜ்யமாகாவின்றதிறே, மோக்ஷவிரோதித்தவாத். இங்கும் உத்தேச்யவிரோதியாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்தேச்யவிரோதியோ வென்னில்—ப்ரதமாவதியில் நீல விரோதியிறே சரமாவதிபைப்பற்ற. (ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி—பகவச்சேஷத்தவத்தளவிலே நிற்றை; சரமாவதி—பாகவதசேஷத்தவத்தளவிலேவருகை.) [சத்ருக்க:]—பிறந்தபோதே 'எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படிவளரும்' என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படித் திருநாமஞ் சாற்றினான் வளிஷ்ட்டன். நித்ய சத்ருக்க:]—பாவிய சத்ருக்களை வெல்லுகையன்றிக்கே ஆத்தரசத்ருக்களான இந்திரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது 'பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தபாஹாரிணம்' என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமம். அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வறியாலே புகுமித்தனை. 'அக்க' என்கிறவிதாக்கும் 'நித்ய சத்ருக்க' என்கிறவிதாக்கும் வாசி என்னென்னில்—பாவத்தவத்தில் ப்ரபரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது—'அக்க' என்கிறவித்தால் : 'நித்யசத்ருக்க' என்கிறவித்தால்—போக்யதைக்கு ப்ரபரதாழ்வானை பாதியாய்ப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரஸம்யோகம் உபயசிஷ்ட்டமாயிறே யிருப்பது. த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதிசுணங்கனோபாதி பரதந்த்ராயுப் போனான். [ப்ரிதிபரஸ்க்ருக்:]—தமயன் பின்னே தம்பி போகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவைபோலேயிருக்குமோவென்னில்—அங்ஙனன்று. 'படைவீட்டிலே யிருந்தால் ஒருவன் சோற்றைப் பகுத்துண்ணுமாப்போலே படைவீடு ஆகப் பெருமாளுக்கு அடிமை செய்வாக்கள். ஏகாத்ஸ்தவத்திலே நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்' என்று 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று இனையபெருமாள் காடேறப் போனார்போலே, இவனும் 'நமக்கு எல்லாவடிமையுஞ் செய்யலாம்' என்கிற ப்ரிதி பிபிரி தள்ளத்தள்ளப் போனான். எம்பெருமானார் இச் சீலாகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக 'ஸ்ரீசத்ருக்ளம்வான் பெருமானுக்கு நல்லனனுபடி—பெருமானை காற்கடைக் கொண்டு பெருமானுக்கு நல்லனன ப்ரபரதாழ்வானையல்லதறியாதபடியானான்' என்றருவிச்செய்தார். இது ப்ரியோஜகமானப்பிப்பு சொன்னியிகையெல்லாம் பொறுக்குமிதே. அல்லது, ஒரு சேதநெருகு ஒருசேதநன் உத்தேச்யனாகையாவது ஒட்டையோடத் தோடு ஒழுக்கலோடமிதே. 'அந்யம்' என்கிறதில் இவர்களுக்குண்டான இவாகனை அதுவாத்திக்கும்து அவனை அதுவாத்தித்ததாமிறே.*

2. स हि देवैर्दृष्टीं रावणस्य वचार्थिभिः ।

अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुः सनातनः ॥

ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ் : ராவணஸ்ய வதார்த்தபீ,

அர்த்திதோ மாநுஷேலோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ. 1-7.

2

திமிர்த்துத்திரிகின்ற ராவணனுடைய வதத்தை விரும்புகின்ற தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட நித்யனுன விஷ்ணுவன்றோ அவனாகப் (ராமனாக) பிறந்தான்.

பேசி—வ்யா. (திருநெடுந்தண்டகம்—9) ஸு—தச்சப்தம் ப்ரக்ருதபராமர்சியிறே. 'பபூவ குணவத்தந' என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. அப்படிப்பட்ட குணதிகைகையாலே பிறந்தான் என்கிறார். அந்யப்ரியோஜநர்க்காகப் பிறக்கை குணமன்றிறே. [ஹி]—ஹிசப்தம் ஹேதுவிலே, [தேவை:]—வந்துபிறந்தது—திருவடி திருவநந்தாம்

* (கண்ணினுன்கிருத்தாம்புக்கு நம்பின்னை அருளிச்செய்த ஈட்டிலும், தம்பிரான் படியிலும், இப்படியே சப்தார்த்தவிஷயங்கள் காணப்படுகின்றன)

வான் அர்த்திக்கவோ? ப்ரயோஜநாத்ரபராய 'சர்வரோஹம்' என்றிருக்கிற துர்மாதிகள் அர்த்தித்த கார்யஞ்செய்யக்கிடர். கார்யங்கொண்ட ஸமந்நரம் எதிரம்பு கோக்குமவர்களிறே. [உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:]—தன்னுடைய செருக் காலே லோகத்தையடைய அழித்துக்கொண்டு திரியும் ராவணநிரஸநார்த்தமாக. ஸம் பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, அர்த்திக்கிறவர்கள் ப்ரயோஜநாத்ரபராயிருக்க, அவர்களை அழியச்செய்கக்காக்ககிடர் வந்து பிறத்தது. [அர்த்தி:]—இது கிடர் அவர்கள் பண்ணின தபஸ்ஸு. [மாநுஷேலோகே]—தேவதைகளும்கப்பிடக் கீழ் நோக்கி முகம்நாட்டாத தேசத்திலே கிடர் வந்து பிறக்கிறது. [ஜஜ்ஞே]—நாட்டார் பத்து மாலம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுவாராகில் பன்னிரண்டு மாலம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிக் கிடர் பிறத்தது. [விஷ்ணு:]—வ்யாபகவஸ்து கிடர் வ்யாபகைதேசத்துக்கு சேஷ மாய்ப்பிறத்தது. [ஸநாத:]—நித்யவஸ்து கிடர் பிறந்தானென்னுமப்படி ஒருத்தனுக்குப் புத்ரமாய் வந்து பிறத்தது.

சு. (தி—வாய். 7-5-2) [ஸ் ஜஜ்ஞே ஹி]—'கர்மநிபந்தமான ஜன்மமில்லை' என்ற ப்ரமாணப்ரஸித்ததுனவன் கிடர் கர்மவச்யர்க்கும் இவ்வருகாய் வந்து பிறந்தா னென்றபடி. இப்படி பிறக்கைக்கு அடி என்னொன்றில்—'அர்த்தித்' என்றிருந்தது. அவர்கள் இரப்புக்காகவென்றபடி. இரப்புத்தான் இச்சையையும் பிறப்பிக்குமாகாதே! *இச்சாக்குவறித்தவிறே. [தேவை:]—தங்கள் கார்யத்துக்காக இரந்து பிறக்கப்பண்ணிக் கார்யம் தலைக்கட்டினவரென எதிரிட்டு 'சர்வரோஹம்' என்றிருப்பார்க்காகக் கிடர் 'நீணகர் நீளேரி வைத்தருளாய்' என்பார்கள்—லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேனுமென்பர். கள். [உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய]—பயாவஹனை பையல், தானே, வரபலத்தாலே அழியச்செய்ய வேண்டுமப்படி விஞ்சினபடி. [வதார்த்திபி:]—தாங்கள் பட்டநலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள் "ஒருவனை அழியச்செய்ய ஒருநாடு ஆகப் பிழைக்குமாகிலாகாதோ" என்றழியச்செய்தானத்தனை. அர்த்தித்—தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுந்தனையும் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக்கிடந்த திதுவே. அர்த்தித்—உபாஸித்தவர்களல்ல. [மாநுஷேலோகே]—ஆக்கரண தேவர் கள்; மநுஷ்யகந்தத்துக்குச் சர்தி பண்ணி பூமியிலீழிய அருவருத்து ஒன்றையோ யோஜனைக்கு அவ்வருகே நின்ற ஹவிஸ்ஸுக்கொள்வர்கள்; அவர்கள் மநுஷ்யஸ்த் தானத்திலேயாம்படியான தத்தவம் கிடர் இங்கே வந்து பிறத்தென்றபடி. மனிசர்க்குத் தேவர்ப்பாலத் தேவர்க்குத்தேவனிறே. [ஜஜ்ஞே]—ஆவிரூதமான மாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாலம் கர்ப்பவாஸமதுபவிகில் பன்னிரண்டு மாலமிறே இவனறு பவித்தது; 'ததச்ச த்வாதசே மாஸே' என்றும், 'ஸூரகோஹம் யத்தவோதராத்' என்றும்.

2. குண்டரதோபம: 1.

குணேந்தரதோபம: 1-9.

3

(ஸ்ரீராமன்) குணங்களாலே, தசரதருக்கொப்பானவன்.

பெரி—வ்யா. (நாச்சியார். 9-3) நஞ்ஞயர் ஸுந்தரபாண்டிய தேவரைக் கண்டிரா நிற்கச்செய்தே 'குணேந்தரதோபம:' என்றவிடத்துக்கு 'பிறந்து படைத்த குணங் களும் ஸ்வாபாவிக் குணங்களெல்லாம் கடினமும் அரைமட்டமாய் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் எனப்போருமித்தனை' என்றருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்டு, 'பரமபுருஷ னுக்குத் திருவன் வயிற்றிலே பிறந்து ஒரேற்றமுண்டாகவேனுமோ? அவன் பிறக் கையாலே அக்குடிதனக்கும் ஏற்றமாயித்தனையன்றோ' என்றானும். 'நாம்போன ஸமாதி இவன் அறிதலின்' என்று பார்த்து, அதெல்லாம் கிடக்கச்செய்தே பரமபுருஷன் என்னுமப்படி என்னென்றாராம்.

பெரி—வ்யா. (பெரியதிரு. 10-4-1) ‘பரமபத்தினிலுள்ள ஸ்வாபாவிகுணங்களும், அவதரித்து ஆர்ஜித்தகுணங்களும் கூடினால், சக்ரவர்த்தியோடு உபமானம் மார்கட்பமாய் நிற்குமித்தனை’ என்று இத்தை ஜயர் அருளிச்செய்ய, “பரமபுருஷனுக்கு ஒரிடத்தேபிறந்து ஒரு குணம் தேடவேண்டுமோ” என்றார் சுத்தரபாண்டியதேவர். ‘நாமோடுகிற நரம்பு இவன் அறிந்தவன்’ என்று அத்தை விட்டு ‘பரமபுருஷன்’ என்ற போதை அழகு இருந்தபடி என் என்றாராம். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே அவ்வயில்வாதார் பகவத்விலயத்தில்சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாதம் என்றிருப்பார்கள். அதுடையவர்கள் பகவத்பரபாவத்துக்கு அவதி இல்லாமையாலே, ‘சொன்னவை சில சொன்னவித்தனை : சொல்லாததுவே பெரிது’ என்றிருப்பார்கள்.

8. अभियाता प्रह्वी च सेनानयविचारः ।

அபியாதா ப்ரஹ்வீத்தாச ஸேனாநயவிசாரதஃ. 1-29

4

(ஸ்ரீராமன்) யுத்தத்தில் தானாகவே எதிர்த்துச் செல்லுகிறவன், எதிரிகளைக் கொல்லுகிறவன், ஸேனையை நடத்துவதில் ஸமர்த்தன்.

ஈடு. (தி—வாய். 5-4-3.) [அபியாதா]—எதிரிகள் வரப்பொரவிறுக்கை யன்றிக்கே, எடுத்து விட்டுப் பொருகையும் தமக்கே பணியாயிருக்கும். [ப்ரஹ்வீத்தாச]—தூசித்தலையில் நின்று ‘முதல் வெட்டு ஆரது’ என்றால், அதில் முற்பாடும் தம்மதாயிருக்கும். [ஸேனாநயவிசாரதஃ]—தாம் போகாதே, தூசியுமணியும் பேரணியுமாக வகுத்து விட்டால், ஒக்கலின்று பொருவித்தாற்போலே வென்று மீளும்படி படைகோக்கவல்லவர்.

9. त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ।

த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம். 2-13.

5

மூன்று உலகமும், எந்த நாதனால் (எந்த ராமன் நாதனாயிருந்தால்) மிகவும் நல்ல நாதனையுடையதாக, இருக்குமோ.

ஈடு. (தி—வாய். 8-4-10) த்ரைலோக்யத்தையும் பெருமானுக்குக் கையடப்பாக்கினாலும், பின்னையும் ரக்ஷம் கருங்கி ரக்ஷகதவத்துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும். யேந நாதேந நாதவத்தரம் ஸ்யாத்.

6. बहो नृप ! कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ।

பஹவோ ந்ரூப ! கல்யாணகுணா புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே. 2-26.

6

ஓ அரசனே, உம்முடைய பிள்ளைக்கு (ஸ்ரீராமனுக்கு) பல மங்களகுணங்கள் இருக்கின்றன.

ஈடு. (தி—வாய். 7. 6 ப்ரவேசம்) சக்ரவர்த்தி, ‘பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவீக்க’ என்று கோலி, ‘அறுபதியிரம் ஆண்டு ஒரு தலைநிதிக்க ஒருதலை கிளம் பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி ஒருபடியடிப்படுத்தினேம். இத்தை ஒரு சிறுபிள்ளை தலையிலே வைத்தால் பொறுக்குமோ, பொறுதோ’ என்று விசாரித்து ‘இதுதன்னை நாட்டோடே கூட்டிப்பார்ப்போம்’ என்று கோலி, ராஜலோகத்தையடையத் திரட்டி ‘நான் இங்ஙனே பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவீக்கப் பாராநின்றேன். உங்களுக்குடமோ அன்றோ’ என்று கேட்க; அநந்தரம் ‘நிழவா ! போகாய்’ என்ன, ‘சுதம் து மயி தர்மேண ப்ருதிவீமநுசாஸதி, பவந்தோத்ரஸ்யுரிச்சந்தி யுவராஜம் மமாத் மஜம்’ ‘நாம் ஒருப்பட்ட கார்யம் நன்றாய் விழுந்தது. ராஜலோகம் இப்படி த்வரிக்கப்

பெறுவதே' என்று அதிலே போர ஹ்ருஷ்டமும், அந்த ஹ்ருஷ்த்தை நெஞ்சிலே இட்டு வைத்து, 'அதுதன்னை இவர்கள் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ' என்று; 'வாரி கோள், அறுபதியிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து இற்றைவரை எனக்கு என்றொரு ஸுகம் கோலாதே உங்கள் ரக்ஷணத்துக்காமலையே தேடிக்கொடு போந்த நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், 'இப்போது நீ இருந்தாயாகில் விக்ரமன்? க்ரமத் திலே செய்து கொள்ளுகிறோம்' என்னுதல் அன்றாகில் உனக்கு பரியமாகில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருந்ததல் செய்கையொழிய, படு கொலைக்காரகையிலே அகப்பட்டார் தப்பவேணும்' என்று பார்த்துமபோலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிருக்கைக்கு நான் பண்ணின அபராதமென்' என்ன—[பஹுவோ ரூப கல்யாணகுணை புத்ரஸ்ய ஸந்திதே]—எதிரிகளம்பால் அழியப்பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம், உன்மகனுடைய குணத்தாலே நாட்டைப் படுகொலைக்குத்தினும் காண் நீ' என்னுர்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜிதராய் இவ்வார்த்தை சொன்னோ மித்தையல்லது ஒரு காரியபுத்தியா சொன்னோமல்லோம் காண். 'தாதூநாமில சைலேந்திரா குணநாமாகரோ மஹாந். தாதுக்களானவை' இன்ன மலையிற்பொன்' என்று விலைபொறுமாப்போலே, புறம்பு சில குணங்கள் கண்டால் 'பெருமான் பக்கல் குணம்' என்றிட்டாயிற்று அங்கு விலைபோவது. 'இவ்வயத்தியில் குணம்' என்றாயிற்றுப் புறம்பு விலைபோவது.

பு. (தி—வாய். 9.6. ப்ரவேசம்) சக்ரவர்த்தி, 'பெருமானைத் திருவடிகேடும் பண்ணினானும்' என்று கோலி, 'நாம் அறுபதியிரமாண்டு கூட ஒருதலை மிதிக்க ஒருதலை கிளர இப்படி வருந்தி அடிப்படுத்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன் தலையில் வைத்தால் இது பொறுக்குமோ' என்று பார்த்து, 'இதுதன்னை நாட்டோடே சேர விசாரித்துச் செய்வோம்' என்று ராஜவோகத்தோடே கூட்டினவிடத்து 'ஐநெளகோத் குஷ்டஸம்நாதோ விமாதம் கம்பயச்சில' என்று சக்ரவர்த்திமானிகை அழித்துச் செய்ய வேண்டும்படி ஆர்த்துக்கொள்ள, அத்தைக் கேட்டு, 'நாம் நினைத்த கார்யம் வாய்க்கப் போய்த்து. ஆனாலும் இவர்கள் நினைவுதன்னை இவர்கள் வாக்காலே சொல்லக் கேட்டாலாகாதோ' என்னுமத்தைப் பற்றி வாரிகோள், 'கதம்துமயி தர்மேண' என்று அறுபதியிரமாண்டு சிறியத்தைப் பெரியது நெலியாதபடியாக பூமிப்பரப்படைய போக்கிக்கொண்டு, 'பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா' என்று முத்துக் குடைநிறமலிலே திரிந்து எனக்கென்ன ஒருஸுகம் கோலாதே உங்களுடைய ரக்ஷண தர்மத்தையே செய்துகொண்டு போந்தேன். நான் ஒரு வார்த்தை கேட்டவிடத்து 'இப்போது நீ இருக்கச்செய்து வேணுமோ? க்ரமத்திலே செய்துகொள்ளுகிறோம்' என்னுதல், அன்றியே 'கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ' என்று வார்த்தை சொல்லுகை யன்றிக்கே, படுகுலையடித்தவனைத் தப்ப ஒருதார்மிகன்கேழே ஒதுங்க நினைப்பாரைப் போலே என்னை விட்டு என்மகனை அமையும் என்று நீங்கள் விரும்புகைக்கு நான் உங்களுக்குப் பண்ணின் அபராதமென்' என்ன, 'நீ எங்களுக்குப் பண்ணிறோரப ராத நிலை. உன் மகனுடைய குணபராதங்கள் இதுக்கடி நீ நோக்கிக் கொண்டு போந்த படிக்களில் ஒரு குறையில்லை. குணவானுயிருப்பானொரு புத்ரனைப் பெற்று நாட் டைப் படுகுலையடித்தாய் காண்.—[பஹுவோ]—உன்னளவல்ல காண் ரக்ஷணதர்மத்தில் அவர்த்தண்டான் பாரிப்பு. தாதூநாமில—நாட்டிலே சிலரை குணவீரரென்று நிந்திக் கிறதும் சிலரை குணவாண்களென்று கொண்டாடுகிறதும் 'இன்ன ஆகரத்திற்பொன்' என்று விலைபெறுமாப்போலே 'இவ்வாச்சரயத்திலே கிடக்கிற குணம்' என்றாய்த்து புறம்பு விலை போவது. 'ஹ்ருதயாந்யாமமத்தேவ ஜநஸ்ய குணவத்தயா."

9. மியவாதி ச மூதாநா சரயவாதி ச ராபவ: |

பரியவாதிச பூதநாம ஸத்யவாதி ச ராகவ: 2-33.

ராமன் ப்ராணிகளுக்கு ப்ரியமானதைப் பேசுபவன், உண்மையானதைச் சொல்லுபவன்.

ஈடு. (தி—வாய். 7-1) [ப்ரியவாதீசு]—பெருமாள் ஒன்றை அருளிச் செய்தால் அது செலிப்பதொழியில் செய்யலாவதில்லை; செலிப்படியில் இனிதாயன்றியிராது. ஆக்குத்தானென்றால்—[பூதாநம்]—ஸ்தத்தாயேயி: கைப்பதாத்தங்களுக்கும். அவைவ்யாவ்ருத்திமாத்தரமே வேண்டுவது. அப்படியான ப்ரியவாய் விபகதத்தில் வேண்டுமாத பஸிப்பிக்குமோ என்னில்—ஸ்தத்தாயேயி: கைப்பதாத்தங்களுக்கும். அந்தமாய்ந்தியிராதென்கிறது. ஓர் கைப்பதாயேயி: கைப்பதாத்தங்களுக்கும் சொல்லவேண்டாவிதே.

௨. வ்யஸநேஷு மனுஷ்யாந் மூஷ் மவதி: 2-41

வ்யஸநேஷு—மஷ்யானம் ப்ருசம் பலம். தூக்கிதே. 2-41

8

(பூதாமன்) மவதிதர்களுடைய வ்யஸநங்களில் மிகவும் துக்கமுள்ளவனாக ஆகிறான்.

ஈடு. (தி—வாய். 7-9-7.) திவ்யாந்தப்பூரத்திலுள்ளார்க்காதல் திருத்தாய் மார்க்காதல் ஒரு வ்யஸநம் வந்தாலோ துக்கிதராவதென்றால்—[மநுஷ்யானம் ப்ருசம் தூக்கிதோ பவதி]—துக்கிதனுனவனவளவிலன்றிக்கே, ஆகை அனருபட்டாப்போலே கோஷப்படுவாயிற்று துக்கிதோ பவதி—இன்று ஒருபடியாய், பிறைநாள் ஒருபடியாய், அந்தரம் ஆர்ப்போமீவர்களுக்கு: இவர்கள் கலேசத்தில் நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர், வ்யஸநம் இவனதானால் துக்கமும் இவனதாக வேண்டியிருக்க, இவர் துக்கிதராகைக்கு வேறு என்னென்னில்—இவன் படுகிற கலேசம் இவன்காவற்சோர்வால் வந்ததொன்றன்றே. நம் காவற்சோர்வால் வந்ததொன்றன்றே என்ற ரகசராகையாலே நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர், 'ஹீரேஷ்வரி மீமாதலா' என்னக்கடவதிதே. இவனவல்லவாயிற்று பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜிதீக்கும்படி.

௩. சை: ச்ரிமாநய் மாஸ: பூஷ: பூஷிதகாநக: 3-4

சைத்ர: ச்ரிமாநயம் மாஸ: பூஷய: பூஷிதகாநக: 3-4

9

இந்த சித்திரை மாஸம் ஸம்ருத்தியுள்ளது புனிதமானது பூத்தகாடுகளை யுடையது.

பேசி—வ்யா. (திருப்பாவை 1.) ஒரு ஸம்ருத்தியைப் பற்ற காலத்தைக் கொண்டாடிற்றிதே. [சைத்ர:]—அல்லாதாரிற் காட்டில் பெருமானுக்குள்ள ப்ராதாரம் போலே மாஸம் வேண்டுவதற்குக்கும் முதலான மாஸம். [பூதாமன்]—அவர் எல்லாருக்கும் ராஜாவாகப் ப்ராதாரப்போலே, சைத்ரமாஸம் ஸர்வாக்கும் ஸுகரமாகையாலே மாஸங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்கிறது. [அயம் மாஸ:]—அபிஷேகமநோரத ஸமயத்திலே ஸச்சிவீதமான தன்னேற்றம். அங்கு, சேஷியை சேஷபூதர் லபிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம், இங்கு, சேஷபூதரை சேஷி லபிப்பிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். [பூஷய: பூஷிதகாநக:]—பாவச: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ' என்றும், 'புமஸாம் த்ருஷ்டித்தாபஹாரிணம்' என்றும் அவர்க்கு இரண்டாகாரமுண்டாணப்போலே, இக்காலமும் பாவசமும் ப்ராக்முமாயிருக்கை. [பூஷிதகாநக:]—படைவீடுபோலே நாம் அலங்கரிக்கவேண்டாதே தானே அலங்கரிக்கை. பூஷிதகாநக:—பெருமாள் பொன்முடி குட, காடு ப்ருடி குடிற்ற.

௧௦. ஸுபீத்யுரூ: பூசா ஃஹிவிவாஹரிணம்

குபேததாரயதுணை: புமஸாம் த்ருஷ்டித்தாபஹாரிணம். 3-28.

10

அழகு தாநம் சேலம் ஆகிய இவைகளால் புருஷர்களுடைய கண்ணையும் மனத்தையும்பறிக்கின்ற (ஸ்ரீராமனைக் கண்டு தசரதன், பார்த்தது போருமென்று தருப்தி அடையவில்லை).

௯. (தி—வாய். 5-3 6) [ருபௌதார்யகுணை:]—ருபமென்கிறது—வடிவழகை. ஓளதார்யமென்கிறது—அத்தை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கை. குணமாவது—கொள்ளுகிறவனிலும் தாம் தாழ்சின்று கொடுக்கும் சேலம். தன் மேன்மை தோற்ற இருந்துகொடுக்கும்படி ஆள் பற்றுகிறே. அதற்காகத் தாழ்சின்றாயிற்றுத் தன்னைக் கொடுப்பது. [புழலும்:]—அந்த ஸௌந்தரியமும் ஓளதார்யமும் சேலமும் வயிரவுருக்காயிற்று. அபலைகள் படுமத்தை வன்னெஞ்சரையும் படுத்தவற்றாயிற்று. அன்றியே, 'பரக்ருதிபுருஷர்கள்' என்றப்போலேயாய், அசித் விலக்ஷண ரெல்லாரையும் ஈடுபடுத்தவற்றென்னவுமாம். தருஷ்டி சித்தாபஹாரினாம்—கண்ணுக்கு மனஸஸஹகாரம் வேண்டாதே, கண்ணைப் பின்செல்லுமத்தனை நெஞ்சு. தாய் வேறு என்று வேறுக்கும் விஷயமிறே.

௧௧. सह परया विशालाख्या नारायणमुपासत ।

ஸஹ பத்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத். 6-1.

11

(ஸ்ரீராமன்) விசாலமான கண்ணையுடைய பத்தியோடு கூட நாராயணனை (ஸ்ரீரங்கநாதனை) அடைந்தான்.

௯. (தி—வாய். 5-8-1) [ஸஹ பத்யா:]—ஆழங்காலிலே இழிவார் ஒரு கொம்பைக்கொடியைப் பிடித்திழியுமாப்போலே. பத்யா ஸஹ—கண்ணகத்தில் இழிவார் தேசிகரைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு இழியுமாப்போலே, பெருமாள் பெரிய பெருமானே அநுபவிக்கும்போது பிராட்டியைக் கூடக்கொண்டாயிற்று இழிவது. [விசாலாக்ஷ்யா:]—இவர்க்குப் பெரியபெருமாள் பக்கலுண்டான ப்ரேமாதிசயத்தைக் கண்டு, தன்னை அணைக்கும் போதையிற்காட்டிலும் உடம்பெல்லாம் கண்ணைபடி. [நாராயணமுபாகமத்:]—இவர் நியதி இருக்கிறபடி. இக்கண்ணுக்கு இலக்காய் ஆழங்காற்படாதே அவ்வருகு பட்டார். இத்தால் சொல்லிறையிற்று—தான்தன்னை அநுபவிக்கும்போதும் கூட்டுத்தேடவேண்டும்படியாயிற்று ஆராமம் இருக்கும்படியென்கிறது.

௧௨. ज्ञातिदासी यो जात ।

ஜ்ஞாதிதாஸி யதோ ஜாதா. 7-1.

12

(கைகேயினுடைய) பந்துவின் வேலைக்காரியும் எங்கேயோ பிறந்தவளுமாயிப (மந்தரை என்பாள், அகஸ்மத்தாய் கைகேயினுடைய அழகிய மாளிகைமேலே ஏறினாள்).

௯. (தி—வாய். 7-5-1) [யதோ ஜாதா:]—இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெருமானுக்கு விரோதம் செய்யாளாகையாலே, எங்கேனுமோரிடத்தில் பிறந்தான். ஒரு விழுந்தான் கிடக்கை என்கிறது. 'யதகுதச்சிஜ்ஜாதா' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினான் உடாலி. இன்னிலத்திற் பிறவாமை இவளுக்குக் கொடுமை வினைத்தென்னிறுவினே. தேசந்தானே எல்லா நன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றாயிருக்கும் காணும்.

௧௩. अहं पुनर्वैकुण्ठमारुपमलंकृतं ते सुतमाव्रजन्तम् ।

நவமி பஸ்வநபி ட்ஷ்னென மவமி ஹ்யு ச புவ்யீவெவ ॥

அஹம் புநர்தேவதுமாருபமலங்க்ருதம் தம் ஸுதமாவ்ரஜந்தம்,

நந்தாமி பச்யந்பி தர்சநேக பவாமி த்ருஷ்ட்வாச புந்யுலேவ. 12-106. 13

நானே மன்மதனுடைய அல்லது ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய ரூபம்போன்ற ரூபத் தையுடையவனும் அவங்கரிக்கப்பட்டவனுமான அந்தப் பிள்ளையை (ராமனை) எனது ஸமீபத்திற்கு வருகிறவனாக அக்கக்ண்ணால் கண்டு கொண்டும் (என்ஸமீபம் வருகிறவனாக மனோரதத்தவனாயிருந்தும்) ஸந்தோஷப்படுகிறேன். நேரில் பார்த்து விட்டோ வாலிபனைப்போல ஆகின்றேன்.

*௫. (தி-வாய். 7-4 ப்ரவேசம்) [அஹம்புங்]-என் ப்ரகந்தியை அறிந்து என் வழியே போகக்கூடும் பெருமாள் காடேறப் போக' என்றால் நான் தீவிப்பேனென்று சொன்னேன். [தேவகுமாரபுங்]-அது கிடக்க, இவரையே நான் காட்டேறப்போக' என்கிறது. இவர்க்குமல்லவனவேயோ என்று சிறியர்த்தாக் கேட்டதற்கண்ணெச்சி வராமல் தரம்போரரசதானை ஒப்பாகச் சொல்லி ரிஷி கரிபுகின்றான் என்றான். [அவங்கருதம்]-அத்தாலும் வெறும்புறங்கிடரொரு போலி சொல்லவரவது, ஒப்பித்தால் ஒக்கச் சொல்லவாவாலில்லை. [தம் ஸுதம்]-இவனுக்கு இரண்டுபடியும் உத்தேசம்மாயிருக்கிறபடி. [ஆவ்ரஜந்தம்]-புஷ்பம் அலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகாஸம்போலே. அதுவும் வண்டை நோக்கியிறே; இவரும் போகத்தாக்களைக் குறித்திறே. [நந்தாமீத்யாதி]-கண்டபடியே இருக்கச்செய்தே காணுது கண்டாரைப்போலே ஆயிற்று நாள்தோறும் நாள்தோறும் கூணம்தோறும் கூணம்தோறும் உகக்கும்படி. [தர்சனேந]-அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யவேண்டா; காட்சியே அமையும். கரைபுரண்டு அறுபவமுள்ளவீடத்திற்போலே காணும் ப்ரயோஜனம். ஸதா பச்யந்தியிறே. [பவாமித்ருஷ்ட்வாச புந்யயுவேவ]-அறுபதினாயிரம் ஸைவத்வரம் வயஸ்ஸைப் புக்கு வருத்தனான சக்ரவர்த்தி. பெருமானைக் கண்டபின்பு பெருமானுக்கும் தனக்கும் வாசி தெரியாதபடியானான்; *காமனைப்பயந்தகனை* என்னுமாப்போலே. தன்னை அதுபவிப்பாரையும் தன்னைப்போலே யாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம்போலே காணும். 'யுவேவ வஸுதேவோபுத் விஹரபாப்பாகதாம் ஜராம்' என்னும்படியானானிறே வஸுதேவரும்.

१४. तत्र काशयिणो वृद्धान् वेत्राणीन् एवंकृतान् ।

ददशै विष्टितान् द्वारि खड्गचक्षान् सुसमाहितान् ॥

தத்ர காஷாயிணோ வ்ருத்தாந் வேத்ரபாணிந் ஸ்வலங்க்ருதாந்,
தத்ர ச விஷ்டிதாந் த்வாரி ஸ்த்ரயத்யக்ஷாந் ஸுஸமாஹிதாந். 16-3. 14

(ஸ்ரீராமன்) அங்கே (தசரதரந்தப்புரத்தில்) காலாயவஸ்த்ரங்களை தரிக்கின்ற வர்களும் பிரம்பு கையிலுள்ளவர்களும் நன்றாக அவங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், வாயிலில் இருக்கின்றவர்களும் மிகவும் ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களுமான கிழக்கஞ்சகிகளைக் கண்டான்.

*௫. (தி-வாய். 5-9-8) [தத்ர காஷாயிண:]—தத்தாமைப் பேணுமவர்களல்லாமையாலே அழக்குச் சட்டையும் தாங்களுமாயிறேயிருப்பது. [வ்ருத்தாந்]-தொண்ணூற்றஞ்ச வயஸ்ஸுக்கு மேலாய் வீதராகராயிருப்பாரையிறே அந்தப்புரங்களுக்கு வைப்பது. [வேத்ரபாணிந்]-பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்தபடி. விற்பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாரும் பிரம்பு பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாரும் காணும். [ஸ்வலங்க்ருதாந்]-பேணுத பரிவட்டங்களை உடையராய் வ்ருத்தருமாயிருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமுரவதென்னென்னவிக்-பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மாளிகையிலே போய் திருமஞ்சனம் பண்ணி அழுதுசெய்து மீண்டு திவ்யரந்தப்புரத்திலே எழுந்தருளும்தோது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையிராண்களாலும் தங்கள் பரிவாலுமாக இவரை மடியிலே வைத்தனைத்து உச்சியை மோந்து விடுவார்கள். அத்தாலே குங்குமக்குழம்பும் கோயிற்சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமானுடையவும் பிராட்டியுடையவுமொப்பனைபோலன்று இவர்களொப்பனை.

14. पतिसंमन्विता सीता भर्तारमसितेक्षणा ।

आह्वारमनुवाज मङ्गलान्वितव्युषी ॥

பதிஸம்மந்திதா ஸீதா பர்தாரமஸிதேக்ஷணை,
ஆத்வாரமனுவாஜ மங்கலான்வயிதவ்யூசி. 16-21.

16

அழகிய கருவிழியுள்ள என்னைப் பரத்தாவினால் வெகுமானிக்கப்பட்டவளாய்
மங்கலங்களைப் பார்த்தனை செயல்பெறியகமகாண்டு கணவனை வாயில்வரையில் பின்
தோடர்ந்து வந்தாள்.

பேரி—வ்யா. (திருவிருதம் 14) [பதிஸம்மந்திதா]—பெருமான் சக்ரவர்த்தி
பாடு ஸுமந்த்ரனழைக்க எழுந்தருளியிருப்போது, தோடர்ந்து பின்னே புறப்பட்ட
பிராட்டிக்குத் திருத்தோளில் மாலையை வாங்கியிட்டு 'நாம் வருமளவும்' வுருத்தகீர்த்த
நம் பண்ணியிரு' என்று எழுந்தருளினார் என்று பழையவர்கள் நிர்வாஹம். 'மாலையை
யிட்டுத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்தருளினார்' என்று பட்டர். [அஸிதே
க்ஷணை]—இவர் தோளில் மாலையிட்டுத்துக்கு இவள் கண்ணாலே மாலையிடப்பட்டாள்.

15. दीक्षितं व्रतसंपन्नं ब्राजिनपरं युधिम् ।

कुरङ्गशृङ्गाणि च पश्यन्ती त्वा मजाम्यहम् ॥

தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் சசிம்,
குரங்கச்சுருங்கபாணிஞ்ச பச்யந்தி த்வா பஜாம்யஹம். 16-38.

16

நான் திசைகூயுள்ளவரும் நன்றாக வ்ரதமுடையவரும் நல்ல மான்தோலை தரிக்க
வின்றவரும் பிரசித்தமும் மான் கொம்பு கையிலுள்ளவருமாகிய உம்மைப் பார்க்கின்ற
வளாய் (பார்ப்பதற்காக) பஜிக்கின்றேன்.

பேரி—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 14-2.) [தீக்ஷிதம்]—திருமேனியிலே பூசின
வெண்ணொயும், போர்த்த உறுப்புத் தோலும், யஜுமாவேஷம் தோற்றும்படியாக
வீருக்குப்படி. [வ்ரதஸம்பந்நம்]—ரிஷிசொன்னவளவன்றிக்கே, அவன் ஒரு பட்டினி
விடச்சொல்லுமாகில் தாம் இரண்டுபட்டினிவிடுவர். [வராஜிநதரம்]—நல்லபரிவட்டங்
கள் சாற்றாமதின்றிக்கே, வராஜிநதரராயிருப்பார். [சசிம்]—ஒருவரையும் ஸ்பர்சிக்க
வாகாது; பிராட்டியொருத்தியையும் செயல்வரவதில்லையிறே என்றால், அவள்தன்னை
ஸ்பர்சிக்கிலும் அடுத்தடுத்த முழுசாகிறேன்.

16. (தி—வாய். 4-8-4) [தீக்ஷிதமித்யாதி.]—பிராட்டி ஆசாரபுரதாநமான ஐக்க
குலத்தில் பிரப்பாலே அவ்வடிவை விரும்பினாள். [தீக்ஷிதம்]—உறுப்புத்தோலும் வெண்
னொய் பூசின உடம்புமான் யஜுமாவேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்
படா நின்றேனென்கிறாள். [வ்ரதஸம்பந்நம்]—ரிஷி ஒரு பட்டினிவிடச்சொன்னானால்
'இவன் மமுடைய லெளகுமாரியத்துக்கு 'பொருது' என்று சொன்னானித்தனை'
என்று நாலுபட்டினி விட ஒருப்படுவராயிற்று தர்மச்சரத்தையாலே. [வராஜிநதரம்]—
கூறையுடையையும் காற்கடைக் கொள்ளவேண்டும்படியாயிருக்கை. [சசிம்]—'ஒரு
ஸ்த்ரீகளையும் திண்டலாகாது. தர்மபத்தரியாகையாலே பிராட்டியைத் திண்டிதால்
வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆனபின்பு அதொழிய பரிஹரிப்பது' என்றால் அது
தன்னிலும் அதிசங்கபண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழ
கத் தோடாரிப்பார். [குரங்கச்சுருங்கபாணிஞ்ச]—'ஏவஸந்த்ரதரோ தர்வி' என்னுமதிற
காட்டிலும், கையும் கலைக் கொம்புமரியிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. [பச்யந்தி
த்வா பஜாம்யஹம்]—'மேல்வரும் பலத்தை அபேகிக்கவே நடுவுள்ளது ஆறுவுங்கிக
மாய் வருமிறே' என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள். பச்யந்தி த்வா பஜாம்ய
ஹம்—பகவத்பஜனம் பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் த்ருட்டத்துக்கிறே. ஆகை

யாலே த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறான் காணும். ஸதா பச்யந்தியிறே அங்கும். 'வழிப் போக்கில் கண்ணெச்சில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது. அது தன்னடையே வருமிறே மேல் வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன் பர்த்தாவைக் காட்டி, 'இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாள். இறே,

१७. यद्य रामं न पश्येतु यं च रामो न पश्यति ।

निन्दितः स वसेल्लोके स्वासाऽप्येन विगर्हते ॥

யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து யம் ச ராமோ ந பச்யதி,
நிந்தித: ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்தமாப்யேகம் விசர்ஹதே. 17-14. 17

விசேஷமுள்ளவனானாலும் யாவனெருவன் ராமனாயும் பார்க்கிறதில்லையோ; ராமனும் எவனெருவனைப் பார்க்கிறதில்லையோ; அவன் உலகத்தில் நிந்திக்கப்பட்டவனாய் வளிக்கவேண்டும். தன்மனதும் இந்த மனிதனை நிந்திக்கிறது.

பே-வ்யா. (பெரிய திருமொழி, 1-1-1) [யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து]—'ராமம்' என்கிறது கண்ணுக்கு வருத்த விஷயத்தை. [ய:]-காணுகிறுக்குள் யாவனெருவன். [து]-எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகவுமாம். இது தப்பினாலும், தப்பாதது தப்பினால் வருமது இவ்வளவன்று என்கைக்காக விசேஷிக்கிறது—[யச்ச ராமோ நபச்யதி]—எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர் கண்பார்வைக்கு இலக்காகாதாரில்லை. [யம்]—எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிறே இவர் கண்ணிற் பார்வைக்கு இலக்காவார். 'யாருமோர் நிலைமையனென வறிவாரிய வெம்பெருமான்'. 'பரஹ்மாதிகளுடைய ஞானத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும்; ஓரிடைச்சிக்கும் வேடனுக்கும் கைபுருத்திருக்கும். எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகிலும் பெருமானுடைய ஒருநாளைப் புறப்பாடு காணானால், அவன் பெரியவனல்லவன். எத்தனையேனும் சிறியனானவன் பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை. தப்புதிருள் யாவனெருவன், அவன் அவஸ்துக்களோடும் எண்ணப்படான். எண்ணப்படாமையிலே எண்ணப்படும். எல்லாரும் நிந்தித்து 'ஓ, ஓ' என்னப்படும். இவனை நிந்திப்பார் வளிஷ்ட்டாதிகள் தொடக்கமா இர நால்வரிருவரோ வென்னில்—[நிந்தித: ஸ வஸேல்லோகே.] லோகே நிந்தித:—இவனை நிந்திக்கைக்குரியரல்லாதாரில்லை. விஷயப்ரவணானவன் இப்போது பழியாய் மேல் நரகமாயிருக்கச்செய்தே, தான் 'நல்லது செய்கிறேன்' என்றிருக்குறிறே, அப்படி. தான் 'கல்லது செய்கிறேன்' என்றிருக்குமோவென்னில்—[ஸ்வாத்மாப்யேகம் விசர்ஹதே]—தானும் தன்னை நிந்தித்துக்கொள்ளும். இருக்கைத்தலம் இழந்தவன் 'இற்றைப் புறப்பாடு காணப் பெருத நாம் கர்ப்பூரமும் எலுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்த பிழைக்கலாயிற்று' என்றிருக்குமிறே.

१८. न नूनं मयि कैकेयि! किञ्चिदाशंससे गुणम् ।

यदाज्ञानमवोचस्वं ममेश्वरता सती ॥

நநூம் மயி கைகேயி! கிஞ்சிதாசம்ஸஸே குணம்,
யத்ராஜ்நாமவோசஸ்த்வம் மமேச்வரதராஸதி. 19-21.

18

ஓ கைகேயி! என்னிடத்தில் குணத்தை கொஞ்சம்கூட (நீர்) அறியவில்லை. (இருக்கிறதாக நினைக்கவில்லை) நிச்சயம். யாதொரு காரணத்தால் நீர் எனக்கு (என்னை) நியமிக்க மிக்க பாத்தியதையுள்ளவராயிருந்தும் அரசரை (தசரதரோடு) சொன்னீரோ.

யாவே திருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறார் காணும். ஸதா பச்சந்தியேறே அங்கும். 'வழிப் போக்கில் கண்ணென்கில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே நங்குளச்சாஸ்கம் பண்ணுகிறது. அது தன்னடையே வருமிறே மேல் வருங்கு புகழைத் தபேகழிக்கவே. ஸாவீதரி தன் பாததாஸைக் காட்டி 'இவனுக்கு என் அபராத புகழ்க்கைப் பெற வேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாளிறே.

यथा रामे न पश्येत्तु यः च रामो न पश्यति ।

निश्चितः स बभूवुः स्वाम्याऽप्येन विगृह्यते ॥

யதே நாம்மீ ந பச்சேத்து யம் ச ராமேந வத்யதே

நிக் தி ஸ வஸெஸ்லோகே ஸ்வாந்மாப்யோநம் நிக் தி ஸ வஸெஸ்லோகே 17-14. 17

விசேஷமுள்ளவனானதும் யாவனெருவன் ராமனையும், பார்க்கிறதிலையோ; ராமனும் எவனெருவனைப் பார்க்கிறதிலையோ; அவன் உலகத்திலிருந்திக்கப்பட்டவனாய் வளிக்கவேண்டும். தன்மனதும் இந்த மனிதனை நிரந்தகிறது.

பே-வ்யா. (பெரிய திருமொழி, 1-1-1) [யச்சராம்ம் கிபச்யேத்து]—‘ராம்ம்’ என்கிறது கண்ணுக்கு வருத்த விஷயத்தை. [ய:]—காணுதிருக்கிறான் யாவனொருவன், [து]—எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகவுமான், இது தப்புதிலும், தப்பாது தப்பினால் வரும்து இவ்வளவன்று எனக்கைக்காக விசேஷிக்கிறது [யச்ச ராமோ நபச்சயி]—எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர் கண்பார்வைக்கு இலக்காகாதாலில்லை, [யம்]—எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிறே இவர் கண்ணிற் பார்வைக்கு இலக்காவார். ‘யாருமோர் நிலைமையனென்’ வற்றவிய வேம் பெருமன் யாருமோர் நிலைமையனென் வற்றவெளிய வேம் பெருமான். ப்ரதம்மாதி களுடைய ஞானத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும்; ஓரிடைச்சிருமும் வேடனுக்கும் கைப்புருத்திருக்கும். எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகிலும் பெருமானுடைய ஒருகாளைப் புறப்பாடு காணானில், அவன் பெரியவனல்லன். எத்தனையேனும் சிறியனாவன் பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை, தப்புதிருள் யாவனொருவன், அவன் அவன் துக்களோடு எண்ணப்படான். எண்ணப்படாமையிலே எண்ணப்படும். எல்லா ரும் நிந்தித்து ‘சி, சி’ என்னப்படும். இவனை நிந்திப்பார் வளநிலைப்பாதிகள் தொடக்கமா ன்ர ஈடல்வாரிருவரோ வென்னில்—[நிந்திது ஸ வஸைல்லோகே.] லோகே நிந்திது—இவனை நிந்திக்கைக்குரியரல்லாதாரில்லை. விஷயப்ரவணானவன் இப்போது பறியாய் மேல் நரகமாயிருக்கச்செய்தே, தான் ‘நல்லது செய்கிறேன்’ என்றிருக்குமிறே, அப்படி தான் ‘கல்லது செய்கிறேன்’ என்றிருக்குமோ வென்னில்—[ஸ்வாத்மாப்ப்யசம் விகர் ஹதே]—தானும் தன்னை நிந்தித்துக்கொள்ளும். திருக்கைத்தலம் இழந்தவன் ‘இற் பைப்’ தப்பாடு காணப் பெருத நாம் ‘கர்ப்பூரமும்’ எழுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்த பிழைக்கலாயிற்று’ என்றிருக்குமிறே.

१८. न नूनं मयि कैकेयि ! किञ्चिदाशंससे गुणम् ।

यद्राजानमबोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

கநாடம் மயி கைகேயி / சிஞ்சிதாசம்ஸஸே குணம்,
யத்ராஜாநம்ஸோசஸ்த்வம் மமேச்வரதராஸதீ. 19-21.

விவிலை. (இருக்கிறதாக நினைக்கவில்லை) நிச்சயம். யாதொரு ஈரணத்தால் நீ எனக்கு (என்னை) நியமிக்க மிக்க பாத்தியதையுள்ளவராயிருந்தும் அரசரை (கச்சை ரோடு) சொன்னீரே.

பே—ல்யா. (பெரிய திருமொழி. 2-3-1) [நஞ்சும் மயி கைகேயி]—சக்ர வர்த்தி வாய்ந்தது சொல்லுமாட்டாமை இருக்கிறான். உம்முடைய தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தான். உம்மைக் காடேறப்போகக்கூனு மவன் நினைத்திருப்பது என்று சக்ரவர்த்தி கருத்தைச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு 'நடுவிலாய்ச்சி திருவடி களிலே அழிந்தாக சச்சுபித்தோ மென்றிருந்தோம். நம் பக்கல் ஒருகுணமுண்டாக நினைத்திராமையிறே தாம் போகச்சொல்லாமே ஐயர் கருத்தாக அருளிச்செய்தது' என்று 'ஐயரோபாதியாகவோ உம்மை நினைத்திருப்பது? அவரை நச்வரராகவும் உம்மை நச்வரதரையாகவுமிறே நினைத்திருப்பது' என்றாரிறே.

१९. राज्यं च तव रक्षेयमहं वेल्व सागरम् ।

प्रतिज्ञायामि ते वीर! मा भूय वीरलोकमाक् ॥

ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேல்வ ஸாகரம்,
ப்ரதிஜ்ஜாயாமி தே வீர! மாபூவம் வீரலோகபாக். 23-23.

19

பே—ல்யா. (கண்ணி நுள்சிறுத்தாம்பு ப்ரவேசம்) [ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷே யம்]—'ராஜ தர்மனே ப்ரவேச' என்றபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுக யன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாதர்த்த்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்மால் என்னை மீறொண்ணுது காணும். [அஹம் வேல்வ ஸாகரம்]—கடலுக்குக் கரை சேஷமாயிருக்கச் செய்தேயும், கரையை அதிக்ரமிக்க மாட்டாதிதே கடல். அப்படியே 'நீர் பெரியிர்' என்னு, உம்மாலென்னை' விஞ்ச வொணுது காணும். [ப்ரதிஜ்ஜாயாமி]—நாணிப்படி ப்ரதிஜ்ஜைபயப்பண்ணுகிறேன். தே வீர—ஒரு கோரை முன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஜைபண்ணிற்று; ப்ர திஜ்ஜை புண்ணினால் அந்தத் தலைக்கடபத்தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய உம் முடைய முன்னேயன்பிடு. [மா பூவம்]—இப்படிச்செய்திலேனாகல், உம்முடைய ஸன்னிதிக் வர்த்திக்கடபத்தரவல்லதாயினறிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கடபெருதலாகிறேன். [வீரலோகபாக்]—உம்மை முடிக்கு அருப்பிக்கப் பாரித்து அதுபெருதே போன சக்ரவர்த்தி புக்க லோகம் புகுகிறேன்.

२०. ईष्योरोर्ध्वं वहिःकृत्व मुक्षोर्ध्वनिवोदकम् ।

नय मां वीर विजयः पयसि न विद्यते ॥

ஈஷ்யோரோக்ஷே பஹிஷ்க்ருத்ய முக்தசேஷ மிலோதகம்,
நய மாம் வீர விஜயந்தஃ பாயம் மயி கவித்யதே. 27-8.

20

ஓ வீர! அஸுரரை கேடும் ஆகிய இவைகளை, குடித்து மிச்சமுள்ள ஜலத்தைப் போல தள்ளிவிட்டு நம்பிக்கையுள்ளவராய் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோம். என் னிடத்தில் பாயம் கிடையாது.

பே—ல்யா. (பெரியதிருவந்தாதி. 9) [ஈஷ்யாரோஷாவித்யாதி] "அதிலே துஷ்டஸத்வங்களும் ராக்ஷஸகுமுண்டு; ஸுகுமாரையாயிருக்கிற உன்னைக் கொடுபோக வொண்ணுது" என்று பெருமான் அருளிச்செய்ய, ப்ரணயரோஷத்தாலே பிராட்டி விண்ணப்பம் செய்கிறாள்—உம்முடைய பின்னே போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தி உண்டாங்காட்டில் உமக்கு இத்தனை பொருமையும் சீற்றமும் வேணுமோ?

பிதாவினுடைய வசந்தத்தை அநுவர்த்தித்துக் காடேறப் போனார்' என்று உமக்கு ஒரு உயர்த்தி தேடுகிறவோபாதி உம்முடைய பின் போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தி உண்டானாலாகாதோ? [சர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருதய புத்தசேஷமிவோதகம்]—வஸிஷ்ட சிஷ்யராய் ஜனூரவான்களானால், த்யஜிக்கப்படுமெனில் த்யஜிக்கவேணும் காணும். [நய மாம்]—அஸ்தையையும் கோபமும் போனால் பரஸமருத்தியேயிறேயுள்ளது; ஆஸ்பின்பு என்னைக் கொடுபோகீர். [வீர]—பரஸமருத்தி உண்டானால் கொடு போகாதேசுமிருக்கிறது; வீரத்தில் கொடுத்தயிறே அதிலவையிறே உமக்கு. [விஸ்ரப்த:]—உம்மை நிறையிறே என்னை விதவளித்துக்கொடுப்போம். [பாபிம் மயிசு விதயதே]—உமையைப் பரிசு நிறைக்கையுமான் பரிசுமெனக்கில் காணும். பாப மாவது க்லேசவேறுவென்று உம்மைப்பரிசு தலைசெய்யும்பில்லை காணுமெனக்கு.

௩௫. (தி—வாய். 6-2. பரவேசம்) [சர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருதய]—பிறருயர்த்தி கண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ, நான் 'உம்மோடேகூடப்போ' என்று புறப்பட்டு நாலடியிட்டால், எனக்கு அத்தால் வரும் ஏற்றம் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமையால் உண்டான கோபஸ்தையைகளைப் போகரும். [புத்தசேஷமிவோதகம்]—இதுவுமப்படியாகாதே தான். ப்ரணயிகன் கோஷ்டியில் இங்ஙனே காணும் பரிமாற்றம். ப்ரணயிசிக்ருண்டான தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்க வேண்டாவோ. [நய மாம் வீர]—என்னை அறியாதப்போலே உம்மையும் அறிந்தவீராகில், நான் சொல்லக்கேளும். உமக்கு ஒரு குறைகனமில்லை காணும்; என்னைக் கொடுபோகப் பாரும். [விஸ்ரப்த:]—தந்தரமை அறியாவிட்டால் ஆபத்ரவாயிலே கேட்டறிய வேணும் காணும். [பாபம் மயிசு விதயதே]—போகரும்; இங்ஙனன்றாகில், நீர் என்னை இங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டும் வருந்தினாய் தரித்திருக்கைக்கு வேண்டும் வேறு எனக்கில்லை காணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷும் தலையெடுத்தா விருக்கும்படி.

௨௧. किं त्वाऽन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाविपः ।

राम ! जामातरं प्राप्य खियं पुरुषविग्रहम् ॥

சிந்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:,

ராம ! ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்திரியம் புருஷவிக்ரஹம். 30-3.

21

ஓ ராமா ! விதேஹ குலத்தில் பிறந்த மிதிலாநகரிக்கு அதிபதியான என் தகப்பனார் (ஜநகமஹாராஜன்) மெண்ணும் (பெண்போல தைரியமில்லாத) புருஷசீரமுள்ள உம்மை மணவாளனாக (மாப்பிள்ளையாக) அடைந்து என்ன நினைப்பர்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வ்யாக்யானம். (பெரியாழ்வார் திருமொழி. 2-1-2) [ஸ்திரியம் புருஷவிக்ரஹம்]—“எங்கள் ஐயர் கேட்கில் ‘பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்’ என்று என்னை நிறுத்திப் போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப் போகாதென்று கிடர் எனக்கு க்லேசம். நீர் நிறுத்திப்போனால் நிற்கும் பாபம் எனக்குமில்லை; நீர் தாரும் நிறுத்திப் போகிறவருமல்ல, ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலைவகையாகவேணுமோ” என்றாளுிறே. (அலைவலை என்பது—அர்த்தகௌரவமும் அதிகாரி குணகுணமும் பாராதே தன்னெஞ்சில் ப்ரதிபந்மனாவற்றைச் செல்லுமவையிறே)

௩௫. (தி—வாய். 6-2. பரவேசம்) [ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்ச பரிசிக்ஷேப ராகவம்] அவரோடுண்டான சிரபித்தத்தாலும் கலவியாலும் ‘என்னுடையவரன்றோ’ என்கிற வேண்டப்பாட்டாலும் பெருமரீகை மேலிட்டு வார்த்தை சொன்னான். என் சொன்னு என்னில்—[சிந்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:, ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்திரியம் புருஷவிக்ரஹம்]—வாரீர், திருவனுக்காற்றுவொருத்தி உண்டோ? என்னை

‘பிதாவினுடைய செந்ததை அறுவர்த்தித்துக் காடேறப் போனார்’ என்று உமக்கு ஒரு உயர்த்தி தேடுகிறவோபாதி உம்முடைய பின் போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தி உண்டாளுலாகாதோ? [சர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய புக்தசேஷமிவோதகம்]—வலிவீட்ட சிஷ்யராய் ஜஞாநவான்களானால், த்யஜிக்கப்படுமவை த்யஜிக்கவேணும் காணும். [நய மாம]—அஸ்தையையும் கோபமும் போனால் பரஸம்ருத்தியேயிறேயுள் ளது; ஆனபின்பு என்னைக் கொடுபோகிறீர். [விர]—பரஸம்ருத்தி உண்டானால் கொடு போகாதொழிகைக்கடி. வீரத்தில் கொத்தையிறு; அதில்லையிறே உமக்கு. [விஸ் ரப்த:]—உம்மை நிறையீர். என்னை விசுவஸித்துக் கொடுபோம். [பாபம் மயி ந வித்யதே]—உம்மைப் பிரிந்து ஜீவிகைக்கடியான பாபமெனக்கில்லை காணும். பாப மாவது க்லேசேஹேதுவிதே. உம்மைப் பிரிந்து க்லேசப்படுமதில்லை காணுமெனக்கு.

சு. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [சர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய]—பிறருயர்த்தி கண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ. நான் ‘உம்மோடேகூடப்போ’ என்று புறப்பட்டு நாலடியிட்டால், எனக்கு அத்தால் வரும் ஏற்றம் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமையால் உண்டான கோபாஸ்தையைக்கூடப் போகும். [புக்தசேஷமிவோத கம்]—இதுவுமப்படியாகாதே தான். ப்ரணயிகள் கோஷ்டியில் இங்கனெ காணும் பரிமாற்றம். ப்ரணயிநிக்குண்டான தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்க வேண்டாவோ. [நய மாம விர]—என்னை அறியாதப்போலே உம்மையும் அறிந்திலீராகில், நான் சொல்லக் கேளும். உமக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை காணும்; என்னைக் கொடுபோகப் பாரும். [விஸ்ரப்த:]—தந்தாமை அறியாவிட்டால் ஆபதர்வாயிலே கேட்டறிய வேணும் காணும். [பாபம் மயி ந வித்யதே]—போகும்; இங்கனன்றாகில், நீர் என்னை இங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டும் வருந்தினாய் தரித்திருக்கைக்கு வேண்டும் ஹேது எனக்கில்லை காணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தா விருக்கும்படி.

21. किं त्वाऽमन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः ।

राम ! जामातरं प्राप्य सिन्धं पुरुषविग्रहम् ॥

கிந்த்வாமன்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:,
ராம! ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸந்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம். 30-3.

21

ஓ ராமா! விதேஹ குலத்தில் பிறந்த மிதிவாநகரிக்கு அதிபதியான என் தகப்ப னார் (ஐநகமஹாராஜன்) பெண்ணும் (பெண்போல னதையியமில்லாத) புருஷசீரமுள்ள உம்மை மணவாளனாக (மாப்பிள்ளையாக) அடைந்து எனன் கினைப்பர்.

திருவாம்மொழிப்பிள்ளை வ்யாக்க்யானம். (பெரியாழ்வார் திருமொழி. 2-1-2) [ஸந்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்]—“எங்கள் ஐயர் கேட்கில் ‘பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்’ என்று என்னை நிறுத்திப் போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப் போகாதென்று கிடர் எனக்கு க்லேசம். நீர் நிறுத்திப்போனால் நிற்கும் பாபம் எனக்குமில்லை; நீர் தாமும் நிறுத்திப் போகிறவருமல்ல. ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலைவையாகவேணுமோ” என்றாஸிறே. (அலை வலை என்பது—அர்த்தகௌரவமும் அதிகாரி குணகுணமும் பாராதே தன்னெஞ்சில் ப்ரதிபந்மானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே)

சு. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்ச பரிசிக்ஷேப ராகவம்] அவரோடுண்டான சிரபரிசயத்தாலும் கலவியாலும் ‘என்னுடையவரன்றோ’ என்கிற வேண்டப்பட்டாலும் பெருமாளை மேலிட்டு வார்த்தை சொன்னான். என் சொன்னு னென்னில்—[கிந்த்வாமன்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:, ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸந்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்]—வாரீர், ஒருவனுக்காற்றுவொருத்தி உண்டோ? என்னை

ஒருத்தியையும் நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப் போகப் புகுகிறது. இறுதலில் எங்கள் ஐயர் கேட்கில் போரவெறுப்பர். ஒரு பெண் பெண்டாட்டி ஆணை உடுத்து என் மகளைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு போனவித்தனையாகாதே என்றிராமே கடுக்க கொண்டு போகப் பாரும.

२२. यस्तथा सह स स्वर्गो निरयो यस्तथा विना ।

इति जानु परा मीति गच्छ राम मया सह ॥

யஸ்தவ்யா ஸஹ ஸஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ்தவ்யாவிகா,
இதிஜானு பராம் மீதிம் கச்ச ராம் / மயாஸஹ. 30-18.

22

ஓ ராம்! உம்மோடுகூடி யாதொரு (வாஸம் உண்டோ) அது ஸுவர்க்கம், உம்மைப் பிரிந்து யாதொரு (வாஸமுண்டோ) அது நரகம். என்கிற சிரேஷ்டமான ப்ரீதியை அறிந்தவரான நீர் என்னோடு கூடிப்போம் (புறப்படும்).

நடு. (தி—வாய். 2-10-7.) [யஸ்தவ்யாஸஹஸ்வர்க:]—“காட்டிலே போமது துக்கம், படைவீட்டிலே இருக்கும்து ஸுகம்” என்றாயிற்று பெருமாள் அருளிச்செய்தது. அங்ஙனல்ல—ஸுகதுக்கங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதமாய் காண்பிருப்பது. யாதொன்று உம்மோடே பொருந்துகிறது, அது ஸுகமாகிறது. உம்மை ஒழியப் படைவீட்டிலிருக்கு மிருப்பு துக்கமாகிறது. [இதிஜானு]—தந்தாமுக்கில்லாதவை, பிறர் பக்கவிலே கற்றறியவேணும் காணும். [பராம் ப்ரீதிம்]—உம்மைப்போலே நிறுத்தல்ல காணும் என் ப்ரீதியிருப்பது. நம்மில் உனக்கு ப்ரீதி பரையாகச் சொன்னாய்; அதுக்கு நம்மைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன—[கச்ச ராம் மயாஸஹ]—அந்தஸ்தே கமிஷ்யாமி” என்று நான் புறப்பட்டபடியே எனனை முன்னே போக விட்டுப் பின்னே வரப் பாரும.

२३. न देवलोककामं नामरत्वमहं वृणे ।

ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥

நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே,
ஐச்வரியம் வரபி லோகாகாம் காமயே நத்வயாவிகா. 31-5.

23

உம்மை விட்டு பரமபதப்ராப்தியையும் கைவல்யத்தையும் உலகங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாயிருப்பதையும் விரும்பமாட்டேன்.

பெரி—வ்யா. (பெரிய திருவந்தாதி. 79) [நதேவலோகாக்ரமணம்]—பறந்த சேரியிலடியிடுமாபோலே ஸ்வர்க்கத்திலடியிடுகை வேண்டேனென்றிருர். தன்யாத்ராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரத்த்வாதிகம் பதம்.—பகவதவிஷயத்திலே கைவைத்தது னுக்கு அந்தராயமாவது இந்த்ரனாயிருக்குமிருப்பிதே.

நடு. (தி—வாய். மஹாப்ரவேசம்) ‘வானவந்நாடு’ என்கிற பரமபதம், ஆத்ம லாபம், லோகாகாம் ஐச்வரியம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டேன்.

२४. कुरुव मामनुचरं वैष्णवं नेह विद्यते ।

குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹவீத்யதே. 31-24.

24

என்னை வேலைக்காரனாகச் செய்துகொள்ளும். இந்த விஷயத்தில் எதிரிடை யானது இல்லை.

நடு. (தி—வாய். 2-9. ப்ரவேசம்) இனாய் பெருமாள், ‘நில்’ என்ன [குருஷ்வ] என்றாரிதே. அந்வயத்தாலே தரிக்கக் கடவ வஸ்துவை வ்யதிரேகித்து நிறகச் சொல்

லுகையாவது அழிக்கையிறே. 'குரு' என்னுதே 'குருஷ்வ' என்றாரிறே. ஆருட்டயப் பரயோஜகத்துக்கு ஆர்தான் இருக்கிறார், உம்முடைய இழவுக்கு நீர் பதமுதிருக்கிற தென்! [அநுசரம்]—பண்ணும் பரகாரத்தை விதிக்கிறார். நீர்தாம் 'நில்' என்று அருளிக்கெய்தது—நான் நிற்கச் சொல்லுகைக்கு யோக்யமும்படியிருக்கையிறே. உம் முடைய சாயையை 'நில்' என்று சொல்லிறியிறே. சாயையோபாதி உம்மைப் பின் செல்வேனுகவேணும்.

24. सृष्टस्व वनवासाय स्वर्गस्य सुखम् ।

रामे भगवते वा कपिः पुनः प्रोक्तं ।।

ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வரூபத்தஸுஸுஹருஜ்ஜநே,
ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ர! ப்ராதரி கச்சதி.

25

ஓ புத்ர! நீ மித்திரர்களிடத்தில் விசேஷமாகப் தியுள்ளவன். காட்டில் வளிப் பதற்காக உண்பண்ணப்பட்டாய். ஸஹோதரனுள், ராமன் போகும்பொழுது தவறு தலைச் செய்துவிடாதே.

நடு. (தி—வாய். 3-8-10) [ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய]—ஐயர் சொல்லிற் றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார். நானும் கூட சேவித்துப்போவேனென்ன, அவர் காட்டிலே எழுந்தருளாகிற படைவீட்டிலே இருக்கைக்கோ நாம் உம்மைப்பெற்றது? நீர் இப்படிச் செய்திராகில் நான் உம்மைப் பெற்ற பரயோஜனம் பெற்றெனுகிறேன். அவர்க்கு யாதொருபோது துணைவேண் டிற்று, அப்போது நீர் துணையாக்கைக்காகவன்றோ நானும்மைப்பெற்றது. [ஸ்வநுரத்தஸ் ஸுஹருஜ்ஜநே]—நீர் ஸுஹருஜ்ஜநத்தின் பக்கல் ஸ்வநுரத்தரல்லீரோ. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமானேநோக்கித் தாரீர். அன்றிக்கே, [ஸுஹருஜ்ஜநே ராமே]—என்றாய் பெருமாள் பக்கல் பண்டே ஸநேஹித்தன்றோ நீர் இருப்பது. இப் போது 'போம்' என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ. [ராமே ப்ர மாதம் மாகார்ஷீ:]—இப்படி யிருக்கிற உம்மை நியமிக்கவேண்டுவதென்றுண்டு— ப்ரமாதத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளும். என்றான், ப்ரமாதம் என்னென்னில்—[புத்ர ப்ராதரி கச்சதி]—உங்கள் தமையனார் நடப்பார்கிறார். அவர் நடையிலே கைகூட கொள்வர். அவர் நடையழிகிலே கண்வைத்துக் காவற் சோர்வு படவிடாதே கொள்ளும்.

நடு. (தி—வாய். 3-9-9) [ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய]—“ஐயரையும் ஆய்ச்சியையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார். நானும் அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்” என்று இனையபெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடிவேனுமென்ற அபேகை உண்டாகில், முடி குடுகைக்கு யோக்யமுயிருப்பா னெருவன் வேனுமென்றதுக்கிடாக நோன்பு நோலேனோ, அவரை அநுவர்த்திக்கைக் காகவன்றோ நான் உம்மைப்பெற்றது. [ஸுஹருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரத்த:]—உப தேசநிபேஷமாகப் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவாரிதே, நான் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டவெதொன்றுண்டோ, அடிமையிலுண்டான ருசி செவிகண்ணுக்கண்ட டிமை செய்யுமவாரிறே, அன்றிக்கே, ஸ்வநுரத்தஸ்ஸுஹருஜ்ஜநே—‘கருமுகை மாலையை வெய்யிலிலே இட்டாற்போலே, பெருமாள் தம் ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தம் பண்ணிக் காட்டிலே போகாநின்றார். ‘என்புகுகிறதோ’ என்று வயிறெரிந்திருக்கிற ஸுஹருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிதே. ஸுஹருஜ்ஜநமென்கிறது— திருத்தாயார் தொடக்கமீன்கு படை வீட்டிலுள்ளனரை. அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். ராமே—நீட்கை மிகையாம்படி, வெறுமனையிருந் தாலும் ஆர்ஷுகமான வடிவழகையுடையவர். [ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:]—‘பால் யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்ரிக்த’ என்று அவதாரகாலமே தொடங்கி அவ்வயத்தில் தரித்த

வயதிரேகத்தில் தரியாதவர்க்கு. இன்னுக ஒரு ப்ரமாதம் புருகைக்கு சங்கையிலேயே யிறே. ஸம்பாவதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறுளாகவேணுமே : [ப்ராதரி கச்சதி]—அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர் கிடர். அவ்வழகிலே கண்ணைத்து, நீர் அதிகரித் ததுக்குச் சோர்வு பிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். அக்ரத ப்ரயயெள—நடைச் சக்ரவத் துப் பிடிக்கலாம்படி.

२६. रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजम् ।

अयोध्यामटीं विद्धि गच्छ तात यथामुसम् ॥

ராமம் தசரதம் வித்தி மாம் வித்தி ஜனகாத்த்மஜாம்,

அயோத்த்யாமடலீம் வித்தி கச்ச தாத ! யதாமுசகம். 40-9.

26

அப்பனே ! ராமனை தசரதனாக அறிந்துகொள். (நினைந்து நடந்துகொள்) ஸீதைகைய நானாக அறிந்துகொள். காட்டை அயோத்தியாக அறிந்துகொள். ஸுக மாக போ.

பே—ல்யா. (நான்முகன் திருவந்தாதி. 47) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகையாலே திருவயோத்யையிலும் காட்டை விரும்பினாரிறே பேருமாள். அவர் விரும்பின காட்டை விரும்பிப்போகிற ஜீனாய்பெருமான் அக்காட்டோபாதி இப்படைவீட்டையும் கிணையுங் கிடெரென்றாரிறே திருத்தாயார்—[ராம் தசரதம் வித்தி]—வத்தயதாம் பத்தயதாம்' என்று அருவராதே உங்கள் தமயனாரோபாதியாக உங்களையரையும் நினையுங்கிடர். [ராம் வித்தி ஜனகாத்த்மஜாம்]—உங்கள் தமையனாகுந் பிராட்டியோபாதி எனையும் நினையுங்கிடர் என்கிறார்.

२७. ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः ।

शोकभारेण चाकांताः शयन न शकुमुदः ॥

யேது ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதாஸர்வே சே மூடசேதஸ;

சோகபாரேண சாக்ரந்தா; சயந ந ஜகமுதஸ்தா

27

ராமனுக்கு ஸுதேஹிதர்கள் எவர்களோ : அவர்களெல்லாரும் அறிவழிந்த மன முடையவர்களாய் அதிகதக்கத்தால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டவர்களாய் அப்பொழுது படுக் கையை விடவில்லை. (விட்டமுத்திருக்கவில்லை)

பே—ல்யா. (ராமியா நிதமொழி. 3-1.) [யேது]—சக்ரவர்த்தி போக்கை அழைப்பினால்ஹன். புதிதெனலியார் மங்களாசாஸனம் பண்ணிவிட்டார். அவ்வள வன்றிக்வே, பத்தொன்பதாம் பாஷையாய்த்து தோழன்மார்படி. [ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதா;]—தாய்தகப்பனுக்கு மறைத்தவையும் வெளியிடும்படி. உட்பக்கவர் களிறே தோழன்மாராகிறார். தங்களைப் பேணுதே அவனுக்கே நன்மை எண்ணிப் போத்தவர்கள் படுகுலைப்பட்டார்களென்கிறது. [ஸர்வே தே]—ஒரு விபூதியாக ஸாம் யாபத்தி பெற்றிருக்குமாபோலே. [மூடசேதஸ;]—ஸுஹ்ருதத்துக்களாகில் எழுந் திருந்து காலைக்கட்டி மீளாதொழிவானென்னென்னில்—அறிவு கலந்தால் செய்யும்தை நெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில்லாதபோதும் செய்யப்போகாதிறே. அறிவு கெடுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்—[சோகபாரேண சாக்ரந்தா;]—மலை அமுக்கினுப்போலே சோகம் அமுக்காதிநகச் செய்வதென் ? [சயநம் நஜமுஸ்ததா]—படுக்கையை விட் டெழுந்திருத்தார்களாகில் மீட்டுக் கொடு புகுந்த வாசியன்றே. தார்தாமே படுக்கை யில் கிடந்து போந்தவர்களென்தே.

வ்யதிசேகத்தில் தரியாதவர்க்கு, இன்றாக ஒரு ப்ரமாதம் புருருகைக்கு சங்கையிலீய யிறே, ஸம்பாவிதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறுளாகவேணுமே; [ப்ராதரி கச்சதி]— அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர் கிடர். அவ்வழிகிலே கண்ணைவத்து, நீர் அதிகரித் ததுக்குச் சேர்வு பிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். அக்ரத ப்ரயயெள—நடைச் சக்ரவத் துப் பிடிக்கலாம்படி.

२६. रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजम् ।

अयोध्यामटीं विद्धि गच्छ तात यथामुखम् ॥

ராமம் தசரதம் வித்தி மாம் வித்தி ஜனகாத்தம்ஜாம்,

அயோத்யாமடலீம் வித்தி கச்ச தாத! யதாமுக்ம். 40-9.

26

அப்பனே! ராமனை தசரதனாக அறிந்துகொள். (நினைந்து நடந்துகொள்) ஸீதைகைய நானாக அறிந்துகொள். காட்டை அயோத்தியாக அறிந்துகொள். ஸுக மாக போ.

பெ—வ்யா. (நான்முகன் திருவந்தாதி. 47) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகையாலே திருவயோத்யையிலும் காட்டை விரும்பினாரிறே பெருமாள். அவர் விரும்பின காட்டை விரும்பிப்போகிற இளையபெருமானை அக்காட்டோபாதி இப்படைவீட்டையும் நீளையுங் கிடரென்றாரிறே திருத்தாயார்—[ராமம் தசரதம் வித்தி]—வத்தயதாம் பத்தயதாம் என்று அருவராதே உங்கள் தமயனாரோபாதியாக உங்களையரையும் நினையுங்கிடர். [ராமம் வித்தி ஜனகாத்தம்ஜாம்]—உங்கள் தமையனருகந்த பிராட்டியோபாதி என்னையும் நினையுங்கிடர் என்கிறார்.

२७. ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः ।

शोकभारेण बाकाशाः शयन न जुहुसुः ॥

யேது ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதா ஸர்வே தே மூடசேதஸ,

சோகபாரேண சாக்ரந்தா சயநம் நஜஹுஸ்ததா.

27

ராமனுக்கு ஸகேஹிதர்கள் எவர்களோ; அவர்களெல்லாரும் அறிவழிந்த மன முடையவர்களாய் அதிகதக்கத்தால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டவர்களாய் அப்பொழுது படுக்கையை விடவில்லை. (விட்டெழுந்திருக்கவில்லை)

பெ—வ்யா. (நா சியர் தி நமொழி. 3-1.) [யேது]—சக்ரவத்தி போக்கை அதுமதிப்பண்ணினான். ஸ்ரீகௌஸலையார் மங்களாசாலநம் பண்ணிவிட்டார். அவ்வள வன்றிக்கே, பத்தொன்பதாம் பாஷையாய்த்து தோழன்மாப்படி. [ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதா]—தாய்தகப்பனுக்கு மறைத்தவையும் வெளியிடும்படி உட்புக்கவர் களிறே தோழன்மாராகிறார். தங்களைப் பேணுதே அவனுக்கே நன்மை எண்ணிப் போர்தவர்கள் படுகுலைப்பட்டார்களென்கிறது. [ஸர்வே தே]—ஒரு விபூதியாக ஸாம் யாபத்தி பெற்றிருக்குமாபோலே. [மூடசேதஸ]—ஸுஹ்ருத்துக்களாகில் எழுந் திருந்து காலக்கட்டி மீளாதொழிவானென்னென்னில்—அறிவு கலந்தால் செய்யுமத்தை நெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில்லாதபோதும் செய்யப்போகாதிறே. அறிவு கெடுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்—[சோகபாரேண சாக்ரந்தா]—மலை அமுக்கினப்போலே சோகம் அமுக்காரிதகச் செய்வதென்? [சயநம் நஜஹுஸ்ததா]—படுக்கையை விட் டெழுந்திருத்தார்களாகில் மீட்டுக் கொடு புகுந்த வாசியன்றே. தாந்தாமே படுக்கை யில் கிடந்து போர்தவர்களென்தே.

२८. पुत्रद्वयविहीनं तत् सुपया च विवर्जितम् ।

अपश्यद्वयं राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥

புத்ரத்வயவிஹீனம் தத் ஸுஷயா ச விவர்ஜிதம்,

அபச்யத் பவநம் ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம். 42-30.

28

அரசன் (தசரதன்) இரண்டு பிள்ளைகளில்லாததும் நாட்டுப் பெண்ணுமில்லாததும் என அந்த கிருஹத்தை சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போலே கண்டான்.

பே—வ்யா. 6-7. [பரமேஸ்வரம்] புத்ரத்வயவிஹீனம் தத்—சக்ரவர்த்தி பிள்ளைகளிலுரையும் தேடிப் போர்தொருநாள் [ஸுதுஷயாச விவர்ஜிதம்]—மீண்டு மில்லாததை விரும்புவர்கள் என்று நினைப்பதற்கு மைசரசுகுறுத்துக்கொண்டு போனபடி. [அபச்யத் பவநம் ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம்]—நிலவோடும் நஷத்ர தாராகணங்களோடுங்கூட சந்த்ரன் குடிவாங்கின ஆகாசம்போலே கிடந்தது.

२९. रामे मेऽनुगता दृष्टिरद्यापि न निवर्तते ।

न त्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मा पाणिना स्पृष्ट ॥

ராமம் மேனுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே,

ந த்வா பச்யாமி கோஸல்யே ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருச. 42-34.

29

ராமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற என்னை இன்னமும் திரும்பவில்லை. ஓ கௌஸலை! உன்னைக் காணுகிறேனில்லை. (உனது) கையினால் என்னை நன்றாகத் தொடு.

பே—வ்யா. (திருமாலை 17) [ராமம் மேனுகதா த்ருஷ்டி:]—கர்த்தாவை ஒழியவே கரணங்களுக்கே அந்வயவ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்களுண்டாம்படியிறே விஷயஸ்வபாவமிருப்பது.

பே—வ்யா. (நாச்சியார். 10-7) [ராமம் மே இத்யாதி:]—கொண்ட லஸ்து இனி மீளப் புகுகிறதோ? [மே]—அக்கடலிலே இழியாதிருக்கமாட்டாதார்க்கு ஏற்ப போமோ? [அத்யாபி ந நிவர்த்ததே]—அவரைக் காணப்பெறாவிட்டால் அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக்காண்கைக்கு நல்ல காலமிதே; இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை. [நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே]—பெருமாள் முகத்திலே விழிக்கப் பெறுதே, கைகேயிமுகத்திலே விழித்தத்தால் வந்த தாபமெல்லாம் ஆறும்படி உன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாதின்றேன்; அது செய்யப்பெறுகிறிலேன். [ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருச]—இந்தரியங்கள் தான் நித்யாதீந்தரியவஸ்துக்களாகையாலே கார்யகல்பயமிதே. ரூபக்ரஹணபாவத்தாலே சக்ஷாதீந்தரியம் குடிபோய்த்ததென்றிருந்தேன்; தவநிந்தரியம் கிடந்ததோ இல்லையோ என்று ஸ்பர்சித்துப் பார்க்க வல்லையோ? ஸாது ஸ்ப்ருச—“கைகேயியோடே க்ருதஸங்கதேனயப் பெருமானைக் காடேறப் போகவிட்டான். அவர் கை கழியப்போனார்; இனி மீளார்” என்றறிந்தவாதே, பொய்யே கூத்தடிக்கிறான்” என்றிராதே, ‘இவனுக்கு இது ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வந்தது. ஐயோ என் செய்வான். பாவி அகப்பட்டான்’ என்னும் நெஞ்சோடேகூட என்னை ஸ்பர்சிக்க வல்லையோ.

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 2) [மே த்ருஷ்டி ராமம் அநுகதா:]—என்னுடைய கண்ணானது அபிராமதையைப் பற்றிப் பெருமாள் பின்னே போயிற்று. ஆகரயத்தை விட்டு விஷயத்தின் பின்னே போயிற்று. பிறந்தகத்தில் ஸம்பந்தம் விஷயம் பெறுமளவுமேபோலே காணும். மே த்ருஷ்டி என்று கண்ணைக் கொண்டு கிறீன். நான் விசிலேஷத்தாலே தளர்ந்து தரைப்பட்டுக் கிடந்தேன்; கண் கூடப்

யோகப் பெற்றதினே. கர்த்தாவாயிராதே கரணமாகப் பெற்றிலேனென்கிறான். [அத்யாபிந நிவர்த்ததே]—இவ்வளவிலும் மீண்டதில்லை; உன்னுடைய தர்சனத்தாலே ஆச்வஸிப்பிக்க யோக்யதை உண்டானதையிலும் மீண்டதில்லை. [நத்வா பச்யாமி]—ஆச்ரயமான நீர் இங்கே யிருக்கக் கண் அவர்பின்னே போகையாவதெனென்னில்—கார்யத்தைக்கொண்டு காரணத்தைக் கல்பித்தேனென்கிறான். வந்து நிற்க உன்னைக் காணப்பெற்றிலேனே; அத்தாலே சொல்லுகிறேன். நித்யாநுமேயமாயிதே இந்திரியங்களிருப்பது. [கௌஸஸ்யே]—காணுகையாயிட்டுக் காணாதொழிகிறென்கிறே. [ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருசு]—என்னுடைய அதிகாரத்தை நினைப்பதே துர்க்கதியைப் பார்த்து “ஐயோ” என்றிரங்கி ஸ்பர்சியாயென்கிறான். “கண்ணானது அவன் பின்னே போயிற்று. தவகிந்திரியம் போயிற்றே இல்லையோ என்று அறியும்படி உன் கையாலே தடவிப் பாராயென்கிறான்” என்று அருளிச்செய்வப் பட்டர்.

சு. (தி—வாய். 3-8-3) [ராமயித்யாதி]—கடல்கொண்ட வஸ்து மீனாமோ? அநுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பட்டினி விட்ட என்னைகள் மீனாமோ? நல்லது கண்டு கால் தாழ்ந்தத்தை இனி “நம்மது” என்று வழக்குப் பேசினால் பசையுண்டோ? [அத்யாபி]—தன்னைக்கொண்டு கார்யங் கொள்ளவேண்டு மிறைக்கும் உதவிற தில்லை. அவரைக் காணவிட்டால், அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக் கண்டு தரிக்க வேண்டு மிவ்வளவிலும் மீனாகிறதில்லை.

30. कथं दाशरथौ मूढौ शयाने सह सीतया ।

शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹஸீதயா,

சக்யா நித்ரா மயா லப்தும் ஜீவிதம் வா.ஸுகாநி வா. 51-9.

30

தசரத புத்ரனாகிய ஸ்ரீராமன் வீதையோடு கூட தரையில் படுத்திருக்கும்போது என்னால் தூக்கம் அடையப்பட எப்படி. முடியும்? ஜீவிதமாவது ஸுகங்களாவது எப்படி அடையப்பட முடியும்?

பே—வாய். (திருவிருத்தம். 30.) “நிசாமதிஷ்டத் பரிதோஸ்ய கேவலாம்” என்று பெருமான் ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் பரிஸரத்தே கண் வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே ஜட்கமமான மதின்போலே கையும் வில்லுமாய் இனியபெருமான் திரிநிறபடியைக் கண்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் “இயம் தாத ஸுகா சயபா த்வதர்த்தமுபகல்பிதா” என்று உபத்தித் தகுதியாயம்படி பெருமான் திருவடிகளிலே தளிராலே படுக்கை படுத்தினான். கண்ணாரென்ன—[கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே]—என்று அநுபதினாயிரம் ஸபகத்ஸரம் மலடு நின்று பெற்றபின்னை ஸுகுமாரமாய் வடிவைக்கொண்டு தரைக் கிடை கிடக்கக் கண் உறங்குமோ? [சயானே ஸஹ வீதயா]—இவர் வளேஷ்டாட்சிஷ்ய ராகையாலே இக்கிடை கிடக்கவும் பொறுக்கும். படி நடந்து புறப்பட்டநியாத செல்வப் பெண்பிள்ளை தரைக்கிடை கிடப்பதே! [சக்யா நித்ரா மயா லப்தும்]—என் கண்தன்னில் நித்தர குடி புகுகிறதில்லை காணும்.

சு. (தி—வாய். 5-9-4) பெருமானும் இனியபெருமானும் பிராட்டியும் ச்ருங்கி பேரபுரத்திலே விட்டருளினவன்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் இனியபெருமானைப் பார்த்து, “பெருமானும் பிராட்டியும் கண்வளரா நின்றார்கள். உமக்கிடாம் படி திருவடிகளிலே தலையாம்படி படுக்கை படுத்தேன். நாங்கள் காதராய் அங்கேயிங்கே திரிகையாலே எங்களுக்கு உறக்கம் வாராது. நீர் ராஜபுத்ரராகையால் ஸுகுமாரர். ‘பரதாதிகள் வருவர்கள்’ என்று அஞ்சவேண்டா. நானும் என் பரிசுரங்களுமுண்டு. நீர் கண் வளர்ந்தருளும்” என்ன—[கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹ வீதயா]—வாரீர்,

மஹாராஜனான சகரவர்த்தி அறுபதியாயிரமாண்டு அபத்யனாய் வருந்திப் பெற்ற ஸுகுமாரனான பெருமான் தரைக்கிடை கிடக்க; எனக்குக் கண்ணுறுங்குமோ? அவர் தாம் வளரிஷ்டாதிக்கள் கீழே தரையிலே யிருந்துமறிவர். அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிராட்டியோடே கூடக் கிடக்கிற கிடை பாரீர். ஆண்பின்பு, எனக்கு உறக்கமுண்டாய் அது போகைக்கு அபிஷேக பண்ணியிருக்கிறேனல்லவென் காணும். உறக்கம் தேட்ட மாய்க் கிடையாபடியாலே யிருக்கிறேன்.

३१. न च सीता त्वया सीता न चाहमपि राघव ।

சுரேஷ்ட விவாகம் நமஸ்யாவிவோதயூதே ॥

சீதை தவிர நான் நான் ஹமபி ராகவ,

முக்கிரதம்புஜாவோ ஜலாந்தம்ஸ்யாவீவோத்தருதே ॥ 3-31 ॥ 31

ஓ ராமா! நீதை உம்மோடு பிரிந்தவளாய் உயிருடனிருக்கமாட்டாள். காணும் (உம்மை விட்டுப் பிரிந்தவளாய்) ஜீவிக்கமாட்டேன். ஜீவிப்போமேயானால் ஜலத்தி லிருந்து எடுக்கப்பட்ட இருமின்களைப்போலே கொஞ்சகாலந்தான் பிழைத்திருப்போம்.

பே—வயா. (பெரியதிருமொழி. 4-9-1) [சசுரீதேத்யாதி]—தேவரை ஒழிந்த வன்று பிராட்டியும் உள்ளசுகள், அடியேனும் உளதுகேள். தேவரை ஒழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்குமதுதானில்லை. [அபிஜீவாவயதி ஜீவாவ:— முகூர்த்தம்]—ஒரு க்ஷணகாலம். [ஜலாந்தம்ஸ்யாவிவ]—ஜலத்தைப் பிரிந்த மதஸ்யம் ஜீவிப்பது அநீகர் நசை அறுமளவுமிதே. அப்படியே சில் என்று சொன்ன வார்த்தை உம்முடைய சிறு வுள்ளத்திலேயும் உண்டென்று அறியுமளவும் காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது. இவருடைய ஸத்தை உண்டு உண்ணம். அது சிலா தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமா யாய்த்து இருப்பது. சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணியாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வரூபசித்தி.

३२. (திருவாய்மொழி ப்ரவேசம்) . [நசேத்யாதி]—உம்மை ஒழிந்தவன்று பிராட்டியுமில்லை, அடியேனுமில்லை. ஜீவித்தோமோ, முஹூர்த்தம். என்போலே என்றால்—ஜலாத் உத்தத்தமான மதஸ்யம் நீர்நசை அறுமளவும் ஜீவிக்குமாப்போலே. நீர் நிறுத்திப் போகிறோமென்கிற வார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே உண் டென்றறியுமளவும் காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பதென்றாகிறே. அத்தலையில் நீனைவாலே யிதே இத்தலை ஜீவிப்பது. 'எத்தேவர் வாலாட்டுமெவ்வாறு செய்கையும்ப்போ தொழியும்' என்கிறப்படியே அவன் நீனைவல்லாதவன்று இவையுமில்லையிதே.

३२. दानवश्चविवाहेषु समाजेषु महसु च ।

ந ட்ஷயா: புனஜாது சாமிகீ ராமமந்தரா ॥

தானவஜ்ஞவிவாஹேஷு ஸமாஜேஷு மஹதஸு ச,

ந த்ரக்ஷயாமா புந்ஜாது தாமிகம் ராமமந்தரா. 5-13.

32

தானம் யாகம் விவாஹம் ஆகிய இவைகளிலும் பெரிய கூட்டங்களிலும் நடுவில் தம்முத்தியுள்ள ராமனை மறுபடியும் ஒருநாளும் காணப்போகிறோமல்லவோம்.

३३. (தி—வாய். 6-1-2) [தானவஜ்ஞவிவாஹேஷு]—தானங்கள் பண்ணு மிடத்தே எழுந்தருளியிருப்பராயிற்று தேசத்திலே காலத்திலே ப்ராப்தவிஷயங்களிலே இடுவிக்கக்கூகா. யாகங்களிலே எழுந்தருளியிருப்பராயிற்று, ந்யாயார்ஜிததங் கொண்டு செய்யிக்கைக்கூகவும், சட்டங்குகளில் தப்பினைவ உண்டாகில் அவை யெடுத்த துக்கொடுக்கைக்கூகவும். [விவாஹேஷு]—இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு பொருந்தாதார்க்கு வேண்டுமள செய்து ஹோமம் பண்ணுவீத்துத் தலைக் கட்டிக் கொடுக்கைக்கூக, விவாஹம் பண்ணுமிடங்களிலெழுந்தருளியிருப்பார். [ஸமாஜேஷு

மஹத்ஸு]—திர்க்க ஸத்ரங்களிலேயாதல், உத்ஸவங்களிலேயாதல். [ச]—யாவனொரு வன் ஓரிடத்தே அந்ருஷ்ட கார்யங்கள்செய்யும், அங்கேயிருப்பரென்கிறது. [நத்ரக்ஷ யாம; புநர்ஜரது]—அவரை அவ்வோ இடங்களிலே இருக்கக்காண்கிறிலோம். [தார் மிகம் ராமமந்தரா]—ஏனான இவரிவ்விடங்களிலிருக்கிறதென்னில்—தர்மஸம்சயம் அறுத்துக் கொடுக்கைக்கும், அவை தப்பாமே அறுஷ்டிப்பிக்கைக்குமாக. இப்படியே யிறே அவன் பழிகள்.

३३. मम स्वधा निवृत्तस्य न प्रावर्तन् कर्मणि ।

उष्णमशु विमुञ्चन्तो रामे संप्रस्थिते वनम् ॥

மம த்வஸ்தா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மனி,

உஷ்ணமசுரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்திதே வனம். 59-7.

33

ராமன் காட்டைக்குறித்து புறப்பட்டுப்போனபோது திரும்பின என்னுடைய வழியிலே குதிரைகள் செல்லவில்லை.

[பே. வ்யா. (நாச்சிபார் 12-4) [மம]—அச்வஹ்ருதயம் அறிகைக்குத் தன்னைத் தான்மறித்தபடியாலே 'மம' என்கிறான். [து]—இற்றைக்கு முன்பினிற்கே, இற்றைக்கு உள்ளதொரு விசேஷமாய்த்து இது. [அச்வா]—என் கருத்தாலே நடந்து போனவை. [நிவ்ருத்தஸ்ய]—பெருமானை எழுந்தருளிவித்துக்கொடுபோகிறபோது போய்த்தின. [நப்ராவர்த்தந்த வர்த்மனி]—வழிசெய்து கிடக்கிற பெருவழியை விட்டுக் காடுபோகத் தொடங்கிற்றான்.

३४. गुहेन साधं तत्रैव स्थितोऽसि दिवसान् बहून् ।

आशया यदि मां रामः पुनः शब्दापवेदिति ॥

குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸி திவஸான் பஹூந்,

ஆசய யதி மாம் ராம; புநச்சப்தாபயேதிதி. 59-7.

34

ராமன் என்னை மறுபடியும் கூப்பிட்டாலோ என்கிற ஆசையால் அங்கேயே குறையோடுகூட வெகு நாள் வரையில் வலிந்துக்கொண்டிருந்தேன்.

[பே. (தி—வாய். 3-8 ப்ரஸேசம்) [குஹேநஸார்த்தமீத்யாதி]—ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடுகூட பெருமானைப் பிரிந்தவிடத்திலின்றும் கால் வாங்கமாட்டாதே நின்றனாயிற்று ஸுமந்தரன். அக்கு நின்றது ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்கச் செய்தே [பஹூந்] என்னு கின்றதாயிற்று பிரிவாலே காலம் செடுகின்படி. 'ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு நிற்க, காலம் செடுவானென்' என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க 'ஸ்மாரகஸன்விதியில் ஆற்றுகை இரட்டிக்குமி' என்றருளிச்செய்தாராம். 'மேகக்குழாங்கள்கான் காட்டேனமின்னும் முதலென் னுயிர்க்கது காலன்' என்றாரிறே.

३५. विषये ते महाराज रामव्यसनकर्षिताः ।

अपि वृक्षाः परिश्रानाः सपुष्पाङ्कुरकोरकाः ।

उपतप्तोदका नद्यः प्लवणानि सरांसि च ।

परिशुष्कपलाशानि वनान्युपवनानि च ॥

விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸனகர்சிதா; ,
அபிவ்ருக்ஷா; பரிம்லாநா; ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா; .
உபதப்தோதகா நத்ய; பல்வலாநி ஸராஸ்ஸிச,
பரிசுஷ்கபலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச. 59-8, 9.

35

ஓ மஹாராஜரே! உம்முடைய தேசத்தில் ராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் இவ்விதத்தைகளான மரங்களும் பூ இனத்தளிர் மொட்டு ஆகிய இவைகளுடன் கூடி வாடி விட்டன. ஆறுகள் கொதிக்கின்ற ஜலமுடையவைகளாக (ஆயின.) சிறகுட்டைகளும் பெரியகுளங்களும் (கொதிக்கின்ற நீருடையவைகளாய் ஆயின) காடுகளும் தோட்டங்களும் உலர்ந்த இடையுள்ளவைகளாக (ஆயின).

௩௫. (தி—வாய். 2-1-1) [உபதத்தோதகா இத்யாதி]—ஆறுகளோடு சிறு குழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசியுற—கரையருகும் சென்ற கிட்டவொண்ணாத படி ராம விரஹத்தாலே துடிக்கின்றே [பரிசுஷகபலாகாரீத்யாதி]—சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியுற வாசியுற கொஞ்சிற்றே.

௩௬. (தி—வாய். 2-5-1) [உபதத்தோதகா நத்ய:]—‘தாபார்த்தனுக்கு நீரிலே விழுந்தால் தரமும் இல்லை’ என்று மிவ்வாஸனையைக்கொண்டு ‘ராமவிசுவேஷத் துக்கும் இது பரிஹாஸமே’ என்று ஜலத்திலே விழுவதாகக் கொண்டு செல்ல, கரையிலுங்கூடக் கிட்டவிரிதாயிருந்தது. ‘நிலநீர்கள் தான் குளிரவற்றே’ என்று பார்த்தார்கள்; அவையும் பப்படியேயாயிருந்தன. [பல்வலாரி ஸராம்ஸிச]—வ்ருஷங்களுோடு வலிஷ்டாதிக்களோடு வாசியுற அழியுமாப்போலே.

௩௭. (தி—வாய். 7-5-1) சேதநரெல்லாம் கண்ணநீர் விழவிட்டு நிற்கக் கழுத்து மட்டு நீரிலே நிற்கிற மரங்களிறே வாடிின்றது—[அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாத: உபதத்தோதகா நத்ய:]—நீரோடு, அந்நீரில் விழுகிற ஆறோடு வாசியுற்றபடி, உபத்தமராகையாவது—கரையருகும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. [பல்வலாரி ஸராம்ஸிச] இதில், சிறுமை பெருமை என்றோரு வாசியில்லை, ‘வநார்ப்புவநாரி ச’ போலே.

३६. अतो नु किं दुःखतरं सोऽहमिदं वक्तुमर्हन् ।

इमामवस्थामापनो नेह पश्यामि राघवम् ॥

அதோடு கீம் துக்கதரம் ஸோஹமிஷ்வாகுநந்தம்,

இமாமவஸ்த்தாமாபநோ நேஹ பச்சபாமி ராகவம். 69-80.

36

இந்த தகையை அடைந்த அந்த நான் இஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்த ராமனை இங்கு காண்கிறேனில்லை. இதனைக்காட்டிலும் மிக்க துக்ககரமான விஷயம் (வேறு) ஏது?

௩௮. (தி—வாய். 9-7-9) [இமாமவஸ்த்தாமித்யாதி]—ஆற்றுமை எல்லாம் சொல்லுவிக்குமிதே. “எனக்கு ஓரார்த்துமைகள் உண்டானவளவில் கிட்டியின்று முகங்காட்டி சுரக்கையாலே தடவி கோக்குகைக்கன்றே தம்மைப் பெற்றது. தம்மைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற இற்றைக்கு மேற்பட ஆற்றுமை இல்லையிதே எனக்கு. இவ்வளவில் நான் பெருமானைக் காண்கிறேனே” என்றுகிறே.

௩௯. (தி—வாய். 6-7-8) [அதோடு கிமித்யாதி]—“நான் நெடுங்காலங்கூடி வருந்தித் தம்மைப் பெற்றது, தம்மைப் பிரிந்து நான் இவ்வவஸ்த்தையை பராபித்த இற்றைக்கு அன்றே. இன்று தம்மை நான் காணாதொழியாதே” என்றுகிறே.

३७. गजं वा वीक्ष्य सिंहं वा न्यात्रं वा वनमाश्रिता ।

नाहारयति सत्रासं बाहू रामस्य संशिता ॥

கஜம்வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம்வா வ்யாக்ரம் வா வநமஸ்ச்ரிதா,
நாஹரயதி ஸத்ரஸம் பாஹராமஸ்ய ஸம்ச்சரிதா. 80-20.

37

ஸ—7

௩௫. (தி-வாய். 9-8-9) [நதே மநுஷ்யா] அவர்கள் செத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டடல்வர்கள். [தேவா] அவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. [யேஇத்யாதி]—பதினாண்டும் ஒருபடி தப்பிக் கிடந்து அவர் மீண்டு வந்தால் அவ்வொப்பித்த முகத்தைக் காண்பு பெறும் பாக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே காதாசிக்காநுபவம் பண்ணுமவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்களிலும் சிரியரே. 'விண்ணுளாரிலும் சிரியரே.' [வாஸ்யே பஞ்சதசே புந:]—பதினாண்டும் கழித்துப் பதினைந்தாமாண்டைக்கு இருபாபிதே காணப்பெறுவார். காலம் முடிந்ததென் றிருக்கிறனாய்த் து சக்ரவர்த்தி. ... 39

௪௦. स वाणकल्या वाचा कलहसस्वरो युवा। विलोप समामध्ये जगहं च पुरोहितम् ॥
चरित्रवचचर्यस्य विद्यासातस्य धीमतः। धर्मं प्रयतमानस्य को राज्यं मद्रिषो हरेत् ॥
राज्यं चाहं च रामस्य धर्मं वक्तुमिदार्हसि। कथं दशरथाजातो भवेद्राज्यापहारकः ॥

ஸ பாஷ்பகலயா வாசா கலஹம்ஸஸ்வரோ யுவா,
லிலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம்.
சரிதப்ரஹ்மசர்யஸ்ய வித்யாஸநாதஸ்ய தீமதஃ,
தர்மே ப்ரயதமானஸ்ய கோ ராஜ்யம் மத்விதோ ஹரேத்.
ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி,
கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹரகஃ. 82-10 12.

41

அன்னத்தின் தொனிபோன்ற குரலையுடைய புவாவாகிய அந்த பரதன் கண்ணீ ரடைப்பினால் ஸ்பஷ்டமல்லாத வாக்கினால் ஸபைமத்தியில் கதறினான். புரோஹித னான வளிஷ்ட்டனையும் குறைகூறினான். ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டித்தவரும் (குரு குலவாஸம் செய்தவரும்) வித்யாப்பாஸம் முடிந்து ஸநாகம் செய்தவரும் [புத்திமான்னும] தர்மாநுஷ்டாந்தத்தில் முயன்றவருபவருமான (ராமனுடைய) ராஜ்யத்தை என்னைப் போலுள்ள எவன் அபஹரிப்பன்? ராஜ்யமும் நானும் ராமனுடைய சொத்து. இந்த விஷயத்தில் தர்மத்தை சொல்லக் கடவீர். தசரதரிடமிருந்து பிறந்தவன் ராஜ்யத்தை வழிப்பறி கொள்ளுபவனாக எப்படி ஆகக்கூடும்?

௩௫. (தி-வாய். 2-9-1) கைகேயி 'ராஜன்' என்ற சொல் பொறுக்கமாட்டாமே திரளிலே வந்து கூப்பிட்டானிறே—[லிலலாப ஸபாமத்யே]—ஒரு திரளாகவிருந்து என்னுடைய சேஷத்தினை அபஹரிப்பதே. 'தஸ்யுயிர்முஷிதேதேவ யுக்தமாகரந்தி தும் பஞ்சம்' என்னும்படி இழந்த வஸ்துவுக்குத் தக்கபடியாயிருக்குமிதே கூப்பிடும். [ஜகர்ஹேச]—ஸந்த்யாவந்தத்திற்குப் பிற்பாடரை சிஷ்டகர்ஹைபண்ணுவாரைப் போலே கர்ஹித்தான். புரோஹிதம்—அழகியதாக இக்குடிக்கு முன்னோடி லிதம் பார்த்தாய். [ஸபாமத்யே புரோஹிதம் ஜகர்ஹே]—நியமாதிக்ரமம் ஹஸி போத யேத்' என்கிற நிலையும் பார்த்திலன். [ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய]—ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ? ஆனால் ராஜ்யம் தான் என்னை ஆண்டாலோ. [தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி]—'பெருமான் கர்டேறப் போனார்; சக்ரவர்த்தி தஞ்சினார்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணது; நின்றூரில் ப்ரதாந் தலையிலே முடிவைக்கவேணும்' என்று பார்த்தாயித்தனை போக்கி இதுக்கு விஷயபூத னான என்னைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லிற்றில்லை. [கதம் தசராத் ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹரகஃ]—அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப் பிரிந்தவந்தரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படி எங்ஙனே நான்?

௩௫. (தி-வாய். 6-7-3) சக்ரவர்த்திக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பண்ணினவன்று ஞாயிறுபாடு கைகேயி பண்ணின கசமலத்துக்கு நாமும் கீழோலையிட்டோமென்று

நாட்டார் வினைத்திருப்பதென்றுண்டு. அத்தோஷம் நமக்கில்லை என்று அறிவிக்கவேணும்' என்று புக்கான். ராஜலோகமடங்கலும் திரண்டு 'கர்த்தாவானவனை இழந்தோம்; அந்தரம் ப்ராப்தரானவர் காடேறப்போய்க்கொடுகின்றார். இனி ராஜபுத்ரர்களில் நின்றாரைக்கொண்டு நிர்வாஹிக்குமத்தனையிறே' என்று பார்த்து, மங்களாவஹமான தூர்யகோஷங்கனையும் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இத்தவரி செவிப்பட்டபோது கருமானிக்கமலையில் பிராட்டிஸ்வயம்வரத்துக்கு மனமுரசு அறைந்தபோது தோழிப்பட்டதெல்லாம் பட்டான். [விஸப ஸபாமத்யே]—தனியிடத்திலன்றோ பரிகொடுப்பது. தனக்கு சேஷத்தையிறே ஸ்வரூபம். ஸ்வரூபத்தையிறே அபஹரிக்க நினைக்கிறது. [ஜகர்ஹே ச]—ஸந்த்யாவந்தரத்துக்குப் பிற்பட்டாரை சிஷ்டகர்ஹை பண்ணுமாபோலே. [புரோஹிதம்]—இக்குடிக்கு நாங்கள் கைவாங்கியிருக்க, நீ முன்னோடிக்காரியங்கள் நடத்தக்கடவதாகச் சமைந்தபடி சாலவழியையிருந்தது. [ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே]—நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போத்தியே' என்ற நிலையைக் குறித்தான், புரோஹிதத்தவமாகிற ஹேது கழிகையிலே. [ராஜ்யஞ்சா ஹஞ்ச ஸாமஸ்ய]—சேஷஸவதுக்களிலே ஒன்றை ஒன்று ஆளுமோ? அங்ஙனையாமன்று ராஜ்யம் தான் எனக்குக் கடவதானாலோ. [தர்மம் வத்து மிஹார்ஹஸி]—'லோகத்திலே தம்பப்பன்மரையும் தமையன்மரையும் அழியச்செய்து தாந்தாம் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டு ஓடுவதென்றுண்டு; அது இந்த வ்யக்தியிலும் செய்யும்' என்றிராதே கொள்ளம். என் பர்க்ருதி அறிந்து அதுக்கிடாக வார்த்தை சொல்லப் பாராய். [சுகம் தசரதாத் ஹாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:]—அவர் பிரிந்தவந்தரம் முடியாவல்லவன் வயிற்றிலே பிறந்ததேனும்படு எங்ஙனே அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை நான் அபஹரித்தால்? 40

४१. कचिन् द्रुष्ये वसि रामस्याक्षिपकर्मणः ।

கச்சிங்க துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்ஷிப்டகர்மணஃ. 85-7.

41

மேன்மையுள்ள காரியங்களைச் செய்யாநின்ற ஸ்ரீராமனுடைய (விஷயத்தில்) (நீர்) கெட்ட எண்ணமில்லாதவராய் செல்கின்றீரோ? (என்று குறன் பரதனோடு சொன்னான்.)

பு. (6-7-1) தாய்வழிகொண்டே ஸ்வபாவங்கள் அறுதியிடலாமாகாதே. பெருமானாக் கண்டல்லது துக்கமொட்டாதானாய் வருகிற ஸ்ரீபரதாஸ்வானைக் கண்டு வைத்தேயும், திகிலுற்றாலுளை நிரிஷிங்குட "கச்சிங்க துஷ்டோ வ்ரஜஸி" என்று தாயாரையிட்டு வழக்குப் பேசலித்துக்கொண்டு அவரைக் காடேறப் போகவிட்டாயால், இன்னம் பெருநாளிருக்கில் கீழ்வயிற்றில் கழலையாதேது' என்று அங்குப் போய் கலியத் தெருவிறுயல்வையிறே—என்னுனிறே. அவன்படிகள் காணுகிறத்ச் செய்தேயும் மாத்திரமப்பக் கொண்டு சங்கித்தனிறே. பதார்த்தஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு பத்தும் பத்த நீயித்தங்களை அறியக்கடவராயிருப்பார்களாயிற்று வேடர்; இங்ஙனையிருக்கச் செவித்தேயும், தம்மெல்லையிலே இவன் வந்து புதுந்ததுக்கு ஹ்ருஷ்டராய் 'அடிச்சேரியிலே வந்து புருவதே' என்பது, 'ஆனாலும் ராஜாக்களாயிருப்பார் வன்னியர் பற்றிலே புருரும்போது கேள்வி கொண்டுள்ளோ புருவது' என்றப்போலே யிருக்க வெளிறும் காழ்ப்புமாகச்சொல்லி, தாய்வழியை நினைத்து அசித்தாரிறே ஸ்ருஹப்பெருமானும். 41

४२. आचक्षेऽथ सद्वाव लक्ष्मणस्य महात्मनः ।

மரதாயாமெயாய குஹோ கஹநகோசரஃ. 86-1.

ஆச்சக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ, பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசரஃ. 86-1.

42

பிறகு காட்டையே விஷயமாகக்கொண்டு குறள் அறிய முடியாத நிலைமையிலுள்ள பரதனின்றொருட்டு மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடைய நல்ல ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான்.

பே-வ்யா. (பெரியதிருவெழுதி. 8-2-5.) ஸ்ரீபரதாழ்வான் வாராணசினுள்ளேன்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் கேட்டவந்தரம், இளையபெருமாள் செய்தத்தையெல்லாம் சொல்லிச் சொன்னகிறார். “வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறதென், ஓடும் நின்றதே, ஓடும் நின்றதே, தானும் தன்பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்” என்று அவ்விதத்தையிருந்தான். அந்தரம் ஸ்வமீதரனுள்ளிட்டா வந்து இளையபெருமாள் ஸ்வபாவம்போலே காண் பரதாமலானுடைய ஸ்வபாவமிருப்பது. அவனை நீ காணவேணும் காண் என்ன, இவன்போய்க் கண்டவந்தரம்—இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடி என்’ என்று ஆச்சரியப்பட்டு இவருக்கு நமர்ம கொடுக்கலாம் உபஹாரமென்னென்று பார்த்து, இவருக்கு ஸத்ருசுமான் உபஹாரம் இளையபெருமாள் ஸ்வபாவங்களாமித்தனை என்று அவற்றைச்சொல்லத்தொடங்கினான்—[ஆசச்சேஷ ஸத்பாவம்]—ஸத்பாவமாகிறது—ஸத்துக்களுடைய ஆசாரம். ‘ஸச்சப்பதஸ்துவாசகஸ. ஸாதவஃ க்ஷிணபாபாஸ்யு’ என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷிணதோஷமிதே. பாவம் ஆசாரம். ஒருவனுக்கு அத்தவான், அபிஜாதன், வித்வான் என்றறிவது அவர்கள் அநுஷ்டானங்கொண்டிருக்கிறார். அப்படியேயிதே இவருடைய அநுஷ்டானமும். பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது, படுக்கை படுப்பது, தாமசரயிலையப் பறித்துத் தண்ணீரை முகத்து திருவடிக்கள் விளக்குவது, பிண்ணியும் தண்ணீரை முகத்து அமுதுசெய்யப் பண்ணுவது, சேவித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவது, கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு நம்மையுங்கூட அபிஜாதபிரகருவதாய்க் காணும் அவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி’ என்று அவர் வந்ததாருத்ததைச்சொல்லத்தொடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மஸு]—கடலைக் கையாலே இறைக்கத் தொடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மஸு ஸத்பாவம் அப்ரமேயாய் பரதாய் ஆசச்சேஷு]-கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான். [பரதாய் அப்ரமேயாய் ஆசச்சேஷு]—சேஷபுத்தனனால் ‘நான் பணிசெய்யக்கூடவேன்’ என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது. அதுகிடக்க ‘அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி’ சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யக் கூடவேனென்று பிரதிஜ்ஞைதப்பண்ணி ‘சுஜயத்திலே இரீர்’ என்ன, ‘மாட்டேன்’ என்று பின்போகை கேளுத்தருதுமே? ‘நெருட்டிலே புகச்சொன்னாராகில் அத்தைச்செய்தல், அதில் நன்றும்படி ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னாராகில் அத்தைச் செய்தல், பின்போகச் சொன்னாராகில் அத்தைச் செய்தல் இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கையன்றோ சேஷத்வக்குத்யம். [குறள்]—நெடுநாள் பரிசீலித்த பரதனுக்கு ஒரு நாள் சீலித்த குறள் சொல்லுமபடியாவசே. இன்னுள் இன்னொருக்குச் சொல்லுகை என்றில்லையாகதே கற்றவர்களாமித்தனையாகாத வேண்டிவது. [கஹஸ்கோசா]—‘காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போகத் இவ்வ இளையபெருமாள்படிகளைப் பேசிப்போந்தபடி கண்டதே’ என்று ரிஷிகொண்டபாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமானுடைய வ்யதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலை மடுத்துக் கொண்டு கிடந்தவன், பரதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டானென்னுதல்.

பாடு. (தி—வாய். 6-5. ப்ரவேசம்) பகவதவிஷயத்துக்கு ‘பழையார், புதியார்’ என்றில்லை. தேசிகர் சொல்ல ஆதரமுடையார் கேட்குமித்தனை. [ஆசச்சேஷ ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மஸு] என்று இளைய பெருமாள்படியை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளிறே சொல்லுகிறார். [ஆசச்சேஷு]—வாகித்தரியத்துக்கு நிலம்பலாதும் சொல்லலாமாகிதே. [அதி]—ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்வபாவமறிந்த பின்பு [ஸத்பாவம்]—‘பாலயாத் ப்ரபுதி ஸுஸூகித’ என்றும், ‘பரவானஸமி’ என்றும் ஸத்தையோடு வ்யாப்தான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான். [லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மஸு]—கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்கினான். [பரதாயாப்ரமேயாய்]—

இன்னுள்ளுக்குபதெதிகக்' என்றிலையாகாதே. [குறோகவறகோசர] - காப்புல்
மரங்குளில் வாசியுறியுமவர் இவர்கள் சிலை அறியும்படி நிலவரானார். அன்றிக்கே, ராம
விரவந்தாலே ஒரு தூற்றயிலே கிடந்தவன்; தேதிகரைப் பெற்றவாரே தலையெடுத்
துப் புறப்பட்டனென்றமாம். ... 42

४३. तदवस्थं तु भरतं शत्रुघ्नोऽनन्तरस्थितः ।

परिष्वज्य हरोदोच्चैर्विसंज्ञः शोककर्षितः ॥

ததவஸ்த்தம் து பரதம் சத்ருக்னோகந்தரஸ்தித:

பரிஷ்வஜய குரோதோச்சை: விஸம்ஜஞ: சோககாசி த: 87-5.

துக்கத்தால் இளைத்த சத்ருக்கள் அடுத்து நிற்கின்றவனாய், (இருந்து) அந்த
ஸ்திதியிலுள்ள பரதனை அனைத்துக்கொண்டு பரஜனையற்றவனாய் உரக்க
அழிதான்.

பெ-ல்மா. (திருநெடுந்தாண்டியம் 12) ஸ்வாமி தரைப்பட்டிக்கிட்டுப் பரலா
பியாழிற் சேஷபூதன தரித்து நின்றானென்கை ஓரர்த்தமன்றே. கருங்காக்குதல்வினே
கம் பண்ணமாட்டாமையாலே ஸ்தப்ததனும் நின்றானென்கை. இவனுடைய பரலாபத்
தைத் தவிர்க்கமாட்டான் : பெருமானே அழைக்கமாட்டான் : ஆகையாலே ஸ்தப்ததனும்
நின்றானென்கை. 43

३४. अथ राजकुलस्यास्य त्वदधीनं हि जीवितम् ।

पुत्र व्याधिर्न ते कञ्चिच्छरीरं परिबाधते ॥

அத்ய ராஜகுலஸ்யாஸ்ய த்வதநீகம் ஹி ஜீவிதம்,
பத்ர வ்யாதிந்ர தே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே. 87-9.

இன்று இந்த அண்மையிலுள்ளாருடைய உயிர் உன் வசமன்றோ பிள்ளாம்!
உன்னுடைய சரீரத்தை ரோகம் பாதிக்கவில்லையே?

[illegible]

பெ- ஸ்மற. (ராச்சியார் திருமொழி. 12-5) 'பெருமாள் காடேரப்போனார்; சக்ரவர்தி துஞ்சினார்; இனி நோக்குமித்தனையிறே எங்கனை' என்஁றூர்களன்னர். 'உன்முகத்தில் பயிர்ப்பைக் கண்டுபோனவர் உன்னை இழக்கமாட்டான்மையாலே மீள் வர்' என்னுமது பற்றுசாகவிதே நாங்கள் ஜீவித்திருக்கிறது. [புத்தர வ்யாதிகதே கச்சித்]—நின்றுப்போலே நில்வர், ரவஸ்திகள் போமாய்போலே மோலுத்துதுக்கொண்டு நிற்கக் கண்டார்கள். 'பிள்ளைய' உனக்கோடுநிறே நோயென்? என்று கேட்கிறார்கள். ராமவிரஹம் ஸர்வஸாதாரணமாய்த்து, தங்களுக்குமுண்டாயிருக்க 'உனக்கோடுநிறே தசக என்? என்று கேட்கும்படியாய்த்து இவன் மோலுத்த சடக்கு. தங்களளவிலே யாகிலிறே இவனுக்கு மதுவே என்று நினைத்திருக்கலாவது. 'அபிவருகார்' என்னுமா

இன்னுரினார்க்குப் பதேசிக்க' என்றில்லையாகாதே. [குறோகஹநகோசரபு] - காட்டில் மாங்குளில் வாசியறியுமவர் இவர்கள் நிலை அறியும்படி நிலவரானார். அன்றிக்கே, ராம விரலந்தாலே ஒரு தூற்றடியிலே கிடந்தவன், தேசிகரைப் பெற்றவாதே தலையெடுத்துப் புறப்பட்டானென்றுமாம். 42

४३. तदवस्थं तु मत्तं शत्रुदोऽनन्तरस्थितः ।

परिष्वज्य श्रोत्रोच्चैर्विसृज्य शोककशितः ॥

தவவஸ்த்தம் து பரதம் சத்ருக்நோகந்தரஸ்திதஃ,

பரிஷ்வஜ்ய ருத்ரோதோச்சைசு ஸ்ரோத்ரஸ்திதஃ. 57-5. 43

துக்கத்தால் இளைத்த சத்ருக்கள் அடுத்து நிற்கின்றவனாய்; (இருந்து) அந்த ஸ்திதியிலுள்ள பரதனை அணைத்துக்கொண்டு ப்ரஜ்ஞையற்றவனாய் உரக்க அழுதான். 43

பெ-ல்யா. (திருநெடுந்தாண்டம் 12) ஸ்வரீ தரைப்பட்டுக்கிடந்து ப்ரவாபியாநித சேஷபுதன தரித்து நின்றனென்கை ஓரர்த்தமன்றே. க்ருத்யாக்ருத்யவிலே கம் பண்ணமாட்டாமையாலே ஸ்தபதனாய் நின்றனென்கை. இவனுடைய ப்ரவாபிததைத் தவிர்க்கமாட்டான் : பெருமானை அழைக்கமாட்டான் : ஆகையாலே ஸ்தபதனாய் நின்றனென்கை. 43

४४. अथ राजकुलस्यास त्वधीनं हि जीवितम् ।

पुत्रं व्याधिर्न ते कविच्छरीरं परिवापते ॥

அத்ய ராஜகௌஸ்யாஸ்ய த்வதீநம் ஹி ஜீவிதம்,

புத்ர வ்யாதிர்தே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே. 87-9. 44

இன்று இந்த அரண்மனையிலுள்ளருடைய உயிர் உன் வசமன்றோ பிள்ளாய்! உன்னுடைய சரீரத்தை ரோகம் பாதிக்கவில்லையே?

பெ-ல்யா. (திருவிருத்தம் 99) ரஸவாதம் கீழ்ப்போமாபோலே ப்ரபரதாழ்வான் மோலித்துக்கிடக்க திருத்தாய்மார் வந்து சொல்லுகிறார்கள்—'அப்படைவிடு ஆக உன்னைக் கொண்டுவந்து இரு ஜீவிக்கவருக்கிறது. சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; பெருமான் பொகட்டுப்போனார். நீ இருந்தாயென்கிறார்களன்று; உன்முகத்தில் பையாப்புக்கண் பால் அவர் மீள்வரென்னுமத்தாலையன்றோ இது ஜீவித்துக்கிடக்கிறது. நீ இவ்வையென்று கேட்கில் இத்திக்கு என்றும் நோக்குவரோ? [புத்ர வ்யாதிர்தே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே]—'அபிவருக்ஷா' என்கிறபடியே படைவிட்டில் ஸ்ததாவரங்களைப்போகோவொருயிருக்கச் செய்தே 'பிள்ளாய், உனக்கு நோயென்' என்று கேட்கவேண்டும்படியிதே சடக்கென மோலித்து விழுந்தபடி.

பெ-ல்யா. (காச்சியார் திருமொழி. 12-5) 'பெருமான் காடேரப்போனார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நோக்குமித்தனையிறே எங்களை' என்கிறார்களல்லர். 'உன்முகத்தில் பாயிர்ப்பைக் கண்டுபோனவர் உன்னை இழக்கமாட்டாமையாலே மீள்வார்' என்னுமது பற்றுசாகவிறே நாங்கள் ஜீவித்திருக்கிறது. [புத்ர வ்யாதிர்தே கச்சித்]—'நின்றாப்போலே நில்லா, ரஸவாதிகள் போமாபோலே மோலித்துக்கொண்டு நிற்கக் கண்டார்கள். 'பிள்ளாய், உனக்கோடுகிற நோயென்? என்று கேட்கிறார்கள். ராமவிரஹம் ஸர்வவஸ்தாரணமாய்த்து, தங்களுக்குமுண்டாயிருக்க 'உனக்கோடுகிற தகைச என்' என்று கேட்கும்படியாய்த்து இவன் மோலித்த சடக்கு. தங்களளவிலே யாகிவிறே இவனுக்கு மதுவே என்று நினைத்திருக்கலாவது. 'அபிவருக்ஷா' என்னுமா

பேலே மரங்களும் வாடாநிற்க, இவனைக்கேட்கவேண்டாவிதே. ஒரு வ்யக்திகதமான விசேஷமுண்டானால் அந்த வ்யக்திதன்னையே கேட்புறியவேணுமிதே. ... 44

४५ वैदेहि रमसे कञ्चित् चित्रकूटे मया सह ।

पश्यन्ती विविधान् भावान्मनोवाक्यायसंयता ॥

வைதேஹி! ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயாஸஹ;

பச்யந்தி லிவிதாந் பாவாந் மனோவாக்யஸம்யதா. 94-18.

45

ஸீதாய் (நீ) மனம் வாய் மெய் ஆகிய த்ரிசுரணங்களைமும் ஒருப்படுத்தினவளாய் (இருந்துகொண்டு) சித்ரகூடத்தில் பலவிதமான, பதார்த்தங்களை பார்ச்சின்றவளாய் என்னோடு கூடி; களிக்கின்றாயா?

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

45

நா. (2-6 ப்ரவேசம்) மைதிலி, உன்னை அறிந்தாய், நம்மை அறிந்தாய், கலக்கிற தேசமறிந்தாயே? என்றாரிரே பெருமாள்.

४६. तथोक्तो धर्मशीलेन आत्रा तस्य हिते रतः ।

छद्मणः प्रविशेद्वै स्वानि गात्राणि छज्या ॥

ததோக்தோ தர்மசீமலேந ப்ராத்தா தஸ்ய ஹிதே ரதஃ;

லக்ஷ்மணஃ ப்ரவிவேசேவ ஸ்வாநி காத்ராணி லஜ்ஜயா. 97-19.

46

அந்த ராமனுடைய ஹிதத்தில் ஈடுபட்ட லக்ஷ்மணன் தர்மஸ்வபாவமுள்ள பிராதாவான ராமனூல் அப்படி, சொல்லப்பட்டவனாய் வெட்கத்தால் தன்னுடையது களான அவயவங்களை புகுந்தன்னப்போதும் (வெட்கத்தால் ஓடுவது மின்றும்).

பே-வ்யா. (நாச்சியார் 12-4) [ஸ்வாமி காத்ராணி லஜ்ஜயா]—ஒருவர்க்கொருவர் அம்பேற்றுப் பெறப்படுகிற ராஜ்யம், இவர்கள் கையிலே படுகிறபாடிதே இது. பரதனை 'கொல்லுவன், குத்துவன்' என்றுபேராலே இளைய பெருமாள் முனிதல் தீரச் சிலவாதே சொல்ல, பெருமாள் பல படிகளாலும் மாற்றிப் பார்த்தார். பின்னையும் மீண்டிலர். 'பாடமிதியல் வச்யதி' என்று 'அதுவோ பின்னைக்கு ராஜ்யச் சரத்தை ஓடுகிறது. 'பிள்ளாய், அத்ததை தவிர' என்று நான் சொன்னவாதே தலைசுகமையோ பாதி பொகட்டுப்போகிறான்' என்றவாதே இளையபெருமானைக் கண்டுவிட்டதில்லை. 46

४७. यावत् चरणौ भ्रातुः पार्थिव्यञ्जनाम्बितौ ।

शिरसा धारिष्यामि न मे शान्तिर्नविष्यति ॥

யாவந் சரணௌ ப்ராதுஃ பார்த்திவல்யஞ்ஞகாந்விதௌ,

சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர் பவிஷ்யதி. 98-8.

47

(நான்) ராஜ்யலக்ஷணம் பொருந்திய பிராதாவான ராமனுடைய திருவடிகளை தலையினால் எவ்வளவுக்குள் தாங்கமாட்டேனோ, (அவ்வளவுக்குள்) எனக்கு நிம்மதியானது உண்டாகமாட்டாது.

நா. (தி-வாய் 2-9-1) [யாவந் நசரணவித்யாதி]—பிள்ளாய், உன் உள் வெதுப்பு ஆறுவெதப்போது? என்றார்கள். பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடி குடி, நானும் எனக்கு வகுத்த முடிக்குடி அன்றென்றானிதே. ... 47

४८. सुमगश्चक्रुःसौ गिरिराजोपमो गिरिः ।

यस्मिन्वसति काकुत्स्थः कुबेर इव नन्दने ॥

ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி:
யஸ்மிந் வஸதி காசூத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே. 98-12.

48

இமயமலைக்கு ஒப்பான இந்த சித்ரகூடமலையானது அழகியது; எந்தமலையிலு
நூராமன் பூங்காவில் குபேரனைப்போல வளிக்கின்றானே.

பெ—ய்யா. (பெரியதிருமடல் 7.) [ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ
கிரி:]—இந்த சித்ரகூடத்தின் த்தனை விறுடையாரில்லை. கண்ணுக்கழகாயிருக்கச்
செய்தே, விருப்பமில்லாதன சில உண்டிதே, அங்ஙனல்லவிதே இதன்படி: 'திருமலை
களையுடொக்கச் சேர்க்கலாம். [காசூத்ஸ்த: யஸ்மிந் வஸதி]—நல்லதுகண்டால் விட
மாட்டாமல் விருப்பத்தைப்பண்ணையிருக்கிறார். [யதத்யாஸ்தே மஹாதேஜா:
குபேர: இவ நந்தநே]—துஷ்டஸத்வப்ரசாரமான இந்த ப்ரதேசத்திலே குபேரன் தன்
பூர்த்திபட்டத்தை விடாதே வர்த்திக்குமாபோலே விடாதே வர்த்திக்கிறார். அப்படிப்
பட்ட சித்ரகூடத்தோபாதி விறுடையாரில்லை.

४९. (८—वायु. ३३-७) [सुपकः]—विण्डादत्तायिरुक्ते. [गिरिराजो
पमः]—तिरुमलையோடொத்திருக்கை. [यस्मिन् वसति]—அதுக்கு வேறு சொல்லு
கிறது. [காசூத்ஸ்த:]—போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்ததலம் தேடி அதுபவிக்கும்
குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தாரென்பது யாதொன்றுண்டு.
[குபேர இவநந்தநே]—துஷ்டஸத்வப்ரசாரமான தேசத்திலே செருக்கனான வைசர
வணன் போதுபோக்கைக்காக தன்னுத்யானத்திலுலாவுமாபோலே ஸஞ்சரித்தார். 48

४९. अटिं चिरवसनं प्राञ्जलि पतिं सुवि ।

ददर्श रामो दुर्दृशं युगान्ते मास्करं यथा ॥

ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி,
ததர்ச ராமோ துர்தர்சம் யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா. 100-1.

49

சடைமுள்ளவனும் மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டிருப்பவனும் கைகூப்பியவனும்
மூடியில் விழுகவனும் யுகமுடியில் வலியுணைப்போலே கானமுடியாமலிருப்பவனு
மான (ப்ராஞ்ஜலி) ராமன் பார்த்தான்.

४९. (८—वायु. 1-4-8) [जडिलम्]—நல்ல மாலை வந்தால் 'பிள்ளை பரதன்
மயிருக்காயிருந்தது' என்றாயிற்று சக்ரவர்த்தி வாய்விடுவது; அவனாயிற்று சடை
புனைந்திருக்கிறான். [சீரவஸநம்]—நல்ல பரிவட்டம் கண்டால் 'இது பிள்ளைக்கு ஆம்'
என்று வாய்விடுவர்கள்; அவனன்றோ மரவுரி உடுத்திருக்கிறான். [ப்ராஞ்ஜலிம்]—
அவர்கள் இரந்து கொடுக்கப்பெறுமவன், தன்னபிமதத்துக்குத் தாவிரப்பாளனாயிருந்
தான். [பதிதம் புவி]—'அங்கே பரதமாரோப்ய' என்னும் நிலை பெற்றதில்லை.
'படுக்கை உறுத்தும்' என்று மடியிலே கண்வளருமவனாயிற்று தரைக்கிடை டிடக்
கிறான். [ததர்ச ராமோ துர்தர்சம்]—வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுக்கொண்டிருக்கும்
பெருமானுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாத்தபடியிருக்கிறவனை. [யுகாந்தே பாஸ்கரம்
யதா]—பெருமானொருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணாமையன்றிக்கே, 'ஜகதுபஸம்
ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ' என்னும்படியாயிருந்தான். ... 49

40. एभिश्च सचिवैः सार्धं शिरसा याचितो मया ।

आतुः शिष्यस्य दास्यस्य प्रसादं कतुमर्हसि ॥

ஏபிச்ச ஸசிகவைஸ்ஸார்த்தம் சிரஸா யாசிதோ மயா,

ப்ராதுக் சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி. 104-12. 51)

என்னால் இந்த மந்திரிகளோடுங்கூடி தலையால் (தேவாரீர்) ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறீர். ஸ்வேஹாதரணம் சிஷ்யனும் தாஸனுமான (எனக்கு) கிருபையை செய்யக் கூடவீர்.

சுடு. (மஹாப்ரஸகம்) அவன் (பரதன்) திருச்சித்ரகூடத்திலே பெருமான் எழுந்தருளியிருந்தாரென்று கேட்டு 'ஏபிச்ச ஸசிகவைஸ்ஸார்த்தம்' என்கிறபடியே என் ஒருவன் கண்ணில் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேராற்றுமை கண்டால் மீளாதொழிவரோ! [சிரஸா யாசிதோ மயா]—என் அபிமதம் தம் தலையாலே இரந்து செய்யக்கூடவர் நான் என் தலையாலே இரந்த கார்யத்தை மறுப்பேரோ! [ப்ராது:]—நான் தம்பின் பிறந்தவனல்லேனோ; [சிஷ்யஸ்ய]—பின்பிறந்தவனென்று கூறுகொள்ளவிருக்கிறேனோ; மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ. [தாஸஸ்ய]—சிஷ்யனும் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருக்கிறேனோ. [ப்ரஸாதம் கர்த்து மா ஹஸி]—ஆனபின்பு என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப் பன்னியருளாரோ! என்று மனோரதித்துக்கொண்டுபோகிற போதை தரிப்புப்போலே திருவாசிரியத்தில் நிகல.

சுடு. (தி—வாய். 3-1-1.) ஸ்ரீ பரதாழ்வானை கைகேயி 'ராஜர்' என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் பொறுக்கமாட்டாமே பறிகுலைப்பட்டாற்போலே 'ஸ்வலாப' என்று கூப்பிட்டானிறே. பரதந்தர்யஸமறிவார்க்கு 'ஸ்வாதந்தர்யமநர்த்தம்' என்று தோற்றுமிதே. [ஏபிச்ச ஸசிகவைஸ்ஸார்த்தம்]—தன்னை கட்டிலும் கண்குழிவுடையார் இத்தனைபோ உண்டாயிற்று. தன்னோடொத்த ஆற்றுமை யுடையாரோடு கரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். எனக்கன்றோ 'இவன் தம்பி' என்று ஸ்வாதந்தர்யம் பன்னி அவர்க்குக் கண்ணறிக்கலாவது; இவர்கள் சொல்விறுச் செய்ய வேணுமே. இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு 'நீர் இப்படிச் செய்யும்' என்றவர்களேயினால் அப்படிச் செய்யவேண்டிவருமிதே அவர்க்கு. அவருடைய வ்யதிசேகத்தில் தனக்குண்டான ஆற்றுமையை அறிவிக்கப்போகிறானால் தலியே போயறிவிக்கவும் ஆமிதே; இவர்களை யல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்—நம்மோருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்க மாட்டாதவர், தம்மைப் பிரிந்த பிரிவுபொறுக்க மாட்டாதேகண்ணாங்கண்ணிருமாயிருப்பாரித்தனைபேரைக்கண்டால் மீளாரோ வென்னும் கருத்தாலே. பூசலுக்குப் போகாரைப் போலே யானை குதிரை யகப்படக்கொண்டு போகிறானிறே அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றுமையுண்டாகையாலே. [சிரஸா யாசிது:]—என்பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத் தருமவர், நான் எந்தலையாலே இரந்தால் மறுப்பேரோ. [மயா]—அத்தலை இத்தலையானால் செய்யாதொழிவரோ. [ப்ராது:]—'பஸ்மஸாத் குருதாம் சிகி' என்னும்படி தம்பின் பிறந்தவனல்லேனோ நான். என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அங்கிக்கு விருத்திப்பேனென்றாரிறே—யத்விந இதயாதி. [சிஷ்யஸ்ய]—ப்ராதாவாகக் கூறுகொண்டு முடிஞ்சுயிருக்குமவனோனான்; அசேஷரஹஸ்யமும் தம்மோடேயன்றோ அதிகரித்தது. [தாஸஸ்ய]—சிஷ்யனும் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கேயிருந்தேனோ. ஆனபின்பு நான் அபேக்ஷித்தகார்யத்தை மறுப்பேரோ! இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையாரிருக்கும்படி.

சுடு: (தி—வாய். 9-2-2) [ஏபிச்ச ஸசிகவைஸ்ஸார்த்தம்]—தானொருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆர்த்தர் பலரையும் கொண்டுபோனான். அதுக்கடி—'நாமோரு

வருமே யன்றிக்கே, பலர் கண்ணீர் கண்டால் மீளாரோ' என்று மத்தைப்பற்ற, வீணை செய்யப் போவாரைப்போலே, ஆணைகுதிரைக்கீயைகப்படத் திரட்டிக்கொடுப்பானாயிற்று. பிரிவாற்றுகமக்குத் தன்னிறகுறந்தாரொருவருமில்லையாயிற்று பரிசுரத்தில், [சிரஸாயாசிடோ மயா]—நான் தனியுலே இரந்து கர்ப்பத்துக்கும் மறுப்பரோ. 'சிரஸாயாசத் ஸதஸ்ய வசநம் நக்ருதம்மயூ' என்றாரிறே அவரும். 'அவனும் தனக்கடுக்கும்படி செய்தான். நாமும் நமக்கடுக்கும்படி செய்தோம்' என்றாரிறே. 'அவன் கலையாலே இரந்தான்' என்று மறுத்துப் போனதாம். என்றாரிறே அவர் திருவுள்ளம் புண்பட்டது. [பராதா]—பராதா ஸ்வாஸந்திராததம். என்றபடியே அவர் தம் திருமேனியாகவன்றோ என்கின்றீர்திருப்பது.

५१. अस्मिन्मृगिते आदित्ये नयन्त्यस्मिन्निरे रवी ।

அசனோ நாவயுயந்தே மனயா ஜிவிதஸ்யம் ॥

கூத்திப்புது ஆதித்யே நந்தந்தயஸ்தமிதே ரவேள,

ஆத்மனோ நாவபுத்தயந்தே மநஸ்யா ஜீவிதக்ஷயம். 105-24.

51

மனிதர் ஸூர்யன் உதித்தபோது ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபோது கொண்டாடுகிறார்கள். தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸு குறைவதை அறிகிறார்கள்.

பெ—வ்யா. (பெரியதிருமொழி 6-2-5) அஸ்தமித்தவாறே போகோபகரணங்களைக்கொண்டு அபிமதவிஷயங்களைப் பிறர்காணுதபடி புஜிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகவாரிற்பர்கள். உதித்தவாறே, அதுக்குத் தரவயார்ஜன்காலம் வந்ததென்று ஹருஷ்டராகாமிர்பர்கள். சூர்யலோகத்த ரீர்யோலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை அறிந்து நடுவுப்பாடா ஸூர்யலே அவ்வருதில் எளிவரவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றிருப்பார் ஒருவருமில்லை.

५२. पत्सियोगसूक्तं वयो ह्ये च मे पिता ।

विन्तामस्यामहीनो विन्ताशादिवाचनः ॥

பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா,

சித்தாமப்பயகமத் த்னோ வித்தகாசாதிவாதந: 118-34.

52

என்னுடைய தகப்பனார் பர்த்தாவுடன் கூடத்தகுதியான பிராயத்தைக் கண்டும் பணத்தை இழந்தமையால் தரித்திரன்போல மங்கினவராய் கவலையை அடைந்தார்.

பு. 2-1-1. ஒரு உபகந்ததிலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து நோக்கில் நோக்காய், இல்லையாகில் கிடையாதபடியான பருவமாயிராநின்றது. இவளுக்கிடையிருப்பானொரு வளைப்பெற்று அவன் கையில் காட்டிக்கொடுத்தோமாகவல்லோமே என்று எவர்கள் ஐயர் சிந்தார்ணவகதரானுரென்றாரிறே பிராட்டி.

அயோத்யாகாண்டம் முற்றிற்று.

ஆரண்யகாண்டம்

१. ஶ்யஸ்தனந ஶ்ஷரீ சௌக்யம் சுவேதாந் ।

वदशुर्विस्मिताकारा रामस्य वनवासिनः ॥

தபஸம்ஹநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம்,

தத்ருசர்விஸ்மிதாகாரா ராமஸ்ய வநவாஸிந: 1-12.

1

காட்டில் வளிக்கின்ற ரிஷிகள், ஆச்சர்யப்பட்டவர்களாய் ராமனுடைய உருவத்தின் அமைப்பையும் சோபையையும் மிருதுத்தன்மையையும் அழகிய வேஷத்தையும் பார்த்தார்கள்.

பே-வ்யா. (திருவிருத்தம். 43) [ரூபஸம்ஹநம்]—ஸம்ஸ்தானத்தை. [லக்ஷ்மீம்]—ஸமுதாயசோபை இருந்தபடி. [ஸௌகுமார்யம்]—பிராட்டியும் இனிய பெருமானும் அடுத்துப் பார்க்கவும் பொறுதிருக்கை. [ஸுவேஷதாம்]—தாபஸவேஷமிருந்தபடி. [தத்ருசர்விஸ்மிதாகாரா]—விஸ்மிதாந்தக்ரணராய்க் கொண்டு கண்டார்கள். [ராமஸ்ய வநவாஸிந:]—அயோத்யாவாஸிகளுக்குக் கிடையாதது கிடர் நெடுங்காவம் சரஸிலே தின்றுகிடந்தபலம் பெற்றார்களென்றான் ரிஷி.

[ஈடு 8-1-2-லும் இப்படியே இருக்கிறது.]

२. ते वयं भवता रक्षया भवद्विषयवासिनः ।

தே வயம் பவதா ரக்ஷயா பவத்விஷயவாஸிந: 1-19.

2

உம்முடைய தேசத்தில் வளர்க்கின்ற அந்த நாங்கள் உம்மால் காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

ஈடு. (தி-வாய். 3-5-2) [தே வயம் பவதா ரக்ஷயா]—ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷயர். உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுமிறதென்? பண்ணின உபாஸனங்கொண்டு விலாக்கிற்களோ என்ன, அது சொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம். [பவத்விஷயவாஸிந:]—தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, இதில்சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லையிறே. 'நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்பு காண்' என்று சொல்லலாமாகில் சொல்லிக் காணும். 'இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே' என்னக்கடவுடிறே.

३. रक्षितव्यास्वया शश्वद्भूमृतास्त्रिषणाः ।

ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா சக்ஷத் கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா: 1-20.

3

குழந்தைகளான ரிஷிகள் உம்மால் எப்போதும் காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

பே-வ்யா. (பெரி-திரு. 11-5-1) எங்களுடைய ரக்ஷணம் உமக்குத் தவிரவொண்ணாது. உமக்குத்தலையோட்டில் பொறி. உங்கள் தபஸ்ஸும் பிரபாவமும் கிடக்க நான் ரக்ஷிக்கவேண்டுவதென் என்ன—[கர்ப்பபூதா:]—எங்களுக்குக்கைமுதலுண்டானாலும் ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை காணும், ராஜமஹிஷியானவள் சத்தியுண்டென்னு, அவகாதம் பண்ணுகிறே. ஜகநி தானே கைச்சதும் புனித்ததும் தவிரந்து நோக்குமித்தனையன்றே. இவ்வாதமாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மைக்குறித்து நித்யஸ்தந்தநயமாய் காணுகிறப்பது. இப்படிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒரு மறுமாற்றமில்லாமையிறே—'ப்ரஸீதந்து' என்றது.

ஆரண்யகாண்டம்

1. कश्चित् कश्चि सोकमाय सुवताम् ।

वदुषिस्मिताया रामस्य भवत्सिनः ॥

தருஷிஸ்தாபா ராமஸ்ய மவத்ஸின: 1-12.

தருஷிஸ்தாபா ராமஸ்ய வநவாஸிந: 1-12.

காட்டில் வளிக்கின்ற ரிஷிகளும் அச்சாயப்பட்டவர்களாய் ராமனுடைய பிள்ளை தின் அமைப்பையும் சோபையையும் கிருதுத்தன்மையையும் அழகிய வேஷத்தையும் பார்த்தார்கள்.

பெ-வ்யா. (திருவிருத்தம். 43) [ரூபஸம்ஹநம்]—ஸம்ஸதானத்தை. [லக்ஷ்மீம்]—ஸமுதாயசோபை இருந்தபடி. [ஸௌகுமார்யம்]—பிராட்டியும் இளைய பெருமானும் அடுத்துப் பார்க்கவும் பொருதிருக்கை. [ஸுவேஷதாம்]—தாபஸவேஷ மிருந்தபடி. [தத்ருசர்விஸ்மிதாகாரா:]—விஸ்மிதாந்த:கரணராய்க் கொண்டு கண்டார்கள். [ராமஸ்ய வநவாஸிந:]—அயோத்யாவாஸிகளுக்குக் கிடையாதது கிடர் கொடுங் காலம் சரகிலை தின்றுகிடந்தபலம் பெற்றார்களென்றான் ரிஷி.

[*0 3-1-2-ஆம் இப்படியே இருக்கிறது.]

2. ते वयं भवता रक्षया भवद्विषयवासिनः ।

தே வயம் பவதா ரக்ஷயா பவத்விஷயவாஸிந: 1-19.

உம்முடைய தேசத்தில் வளிக்கின்ற அந்த நாங்கள் உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டு வேண்டியவர்கள்.

*6. (தி-வாய். 3-5-2) [தே வயம் பவதா ரக்ஷயா:]—ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷயா. உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டு கிறதென் ? பண்ணின உபாஸனங்கொண்டு வளக்கிறீர்களா என்ன, அது சொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம். [பவத்விஷயவாஸிந:]—தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லையிறே. 'நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்பு காண்' என்று சொல்லலாமாகில் சொல்லிக் காணும். 'இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ' என்னக்கடவாடினே.

3. रक्षितव्यास्त्वया शब्दमृतास्मिधनाः ।

ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா சச்வத் கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா: 1-20.

குமுந்தைகளான ரிஷிகள் உம்மால் எப்போதும் காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

பெ-வ்யா. (பெரி—திரு. 11-5-1) எங்களுடைய ரக்ஷணம் உமக்குத் தவிர வொண்ணாதது. உமக்குத்தலையோட்டில் பொறி. உங்கள் தபஸ்ஸும் பிரபாவமும் கிடக்க நான் ரக்ஷிக்கவேண்டுவதென் என்ன—[கர்ப்பபூதா:]—எங்களுக்குக்கைமுத லுண்டானாலும் ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை காணும், ராஜமஹிஷியானவன் சக்தியுன் டென்ன, அவகாதம் பண்ணாவிடு. ஜாதி தானே கைச்சேதம் புரித்ததும் தவிராது நோக்குமித்தனைபன்றே. இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மைக் குறித்து நித்யஸ்தநந்தயமாய் காணுமிருப்பது. இப்படிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒரு மறுமாற்றமில்லாமையிறே—'ப்ரஸீதத்து' என்றது.

8. प्रसीदन्तु भयन्तो मे ह्रीरेषा हि ममातुल ।

यदीदृशैरहं विपरुषस्यैरुपस्थितः ॥

ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹீரேஷா ஹி மமாதுலா,

யதீத்குசரஹம் விப்ரரூபஸ்தேதேயரூபஸ்தித: 10-9.

4

நீங்கள். என்பொருட்டு கிருபைபண்ணுவீர்களாக. நான்போம் அணுகவேண்டிய இப்படிப்பட்ட பிராமணர்களால் (நான்) அணுகப்பட்டேனென்பது யாதொன்றுண்டோ இந்த வெட்கமே எனக்கு நிகரற்றது.

பே-வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 11-57) 'பூர்ணராயிருக்கிற நீங்கள் குறைவாளரளவில் இரங்குமத்தனாயன்றோ. நாங்களும் பிறர் கையிலே நோவுபட்டு நிற்கையாலே குறைவாளரன்றோ' என்ன, உங்களுக்கு நோவு வந்தது உங்களாலன்றோ. நோவுபட்ட உங்களளவல்ல நோவுக்கு வேறுபூதரான நம்முடைய லஜை. [யதித்ருணை ரஹம் விப்ரரூப]—சத்ருசமான விலக்ஷணபுத்தியையுடையவர்களாலே. 'நேருப்பைக்குளிருக' என்ற வாயைக்கொண்டு ராவணனை 'நஷ்டமாவாய்' என்று சொல்ல மாட்டாமையன்றிறே இருந்தது. நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே நமக்கு ப்ரபாத்தியில்லை. 'தத்தஸ்ய' என்றிருந்தவனைப்போலையிறே இவர்களும் சிலர். நோவுபட்டால் அங்கே வந்து அவர்கள் குறைதீர்க்கை ரக்ஷணத்துக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்க, நோவுபடுத்கோளும் நீங்களாய் பட்டகுறை அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி நாம் பிற்பாடராணோமென்பது யாதென்று.

9. एवमुक्तु रामेण लक्षणः संयताज्ञिः । सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥

परवानसि काकुत्स्थ त्वयि वर्षसत् स्थिते । स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद ॥

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷண: ஸம்யதாஜ்ஞலி;

ஸ்தாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்தமிதம் வசநமப்ரவீத்,

பரவாநஸி காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷசத்ம் ஸ்த்திதே;

ஸ்வயம் து ருசீரே தேசே க்ரிமதாமிதி மாம் வத. 10-6; 7.

5

ராமனால் இப்படி சொல்லப்பட்ட லக்ஷணனோ கைகப்பினவனும், ஸீதையின் முன்விலையில் ராமனை (குறித்து) இந்தவார்த்தையைச் சொன்னான். ஓ ராமா! தேவரீர் நூறுவருஷகாலம் இங்குவளித்தபோதிலும் தேவரீருக்கு அடியானாக இருக்கிறேன். பிடித்த இடத்தில் (பர்ணசாலை) கட்டப்பட்டதும் என்று தாமாசலே என்னை சொல்லுவீராக.

நடு. (2-2. ப்ரவேசம்.) 'நீரும் நிறிலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையம்' என்ன, 'நம் தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமான் நம்மைக்கைவிட்டார்' என்று வேறுபட்டார். [ஏவமுக்தஸ்து ராமேண]—இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம் குறையாலே இழந்தோம் என்றிருந்தோம்; இவர்தாமே நம் ஸ்வரூபமறியக்காரியம் பார்த்தார்; இனி நம் ஸ்வரூபம் என்றொன்றுண்டோ' என்று வேறுபட்டார். [லக்ஷண:]—பாரதந்தர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். [ஸம்யதாஜ்ஞலி:]—நாம் நம்ஸ்வரூபத்தை அறித்துக்கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, சேஷிதானே அறித்தவற்றும ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றாயிற்று அஞ்ஞலி; ஸர்வாபிததஸாதநமாயிற்று. [ஸீதாஸமக்ஷம்]—பண்ணின் அஞ்ஞலிக்கு அந்யபரதை பாவிக்கவொண்ணாதவள் ஸன்னிதியிலே. [காகுத்ஸ்த்தம்]—பிராட்டிஸந்நிதியும் மிகையாம்படியான குடியிற்பிறப்பையுடையவரை. [இதம் வசந

மப்ரவீத்]—இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே' என்று கொண்டாடுகிறார் ரிஷி.
[பரவாநஸம்]—உம்முடைய அஸ்யிதை போலல்ல காணும் என்னுடைய அஸ்யிதை.

௬. इह वसामि सौमित्रे सार्धमेतेन पक्षिणा ।

இது வசையாம். சௌம்த்ரே ஸ்மிர்த்தமேதேந பக்ஷிணா. 15-18.

6

இவ்வாய்வு—இந்த விடத்தில் இந்த ஸ்டாபுமோடு கூட வளிக்கப்போகிறேன்.
[பரவாநஸம்]—(தி.வாய். 10-8-8) ஸ்மிர்த்தமேதேந வர்த்திக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தோம். நடுவிலாய்ச்சிக்கு பரியகுசெய்யவேண்டுகையாலே அது செய்யப் பெறாமையே இவ்வாய்வு சிறக்கிக் கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப் பாராநின்றோமென்றாகிறே.

௭. (தி.வாய். 10-8-8) ஸ்மிர்த்தமேதேந வர்த்திக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தோம். நடுவிலாய்ச்சிக்கு பரியமில்லாமையாலே போந்தோம். இனிமேலுள்ள நாள் இவர் சிறக்கிக் கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றோமென்றாகிறே.

७. भावनेन कृतमेन धर्ममेन च कर्मण ।

வ்யா புநே ஸர்வா ந ச்ருவ: பிதா மம ॥

பாவஜ்ஞே க்ருதஜ்ஞே தர்மஜ்ஞே ச ஸ்ருமண !

தவயா புத்ரேண தர்மாத்மா நஸம்வருத்த: பிதா மம. 15-28.

7

இவ்வாய்வு! குறிப்பறிப்பனும் நன்றியுள்ளவனும் தர்மம் தெரிந்தவனுமான பிள்ளையாகிய உன்னால் (நீ பிள்ளையாயிருப்பதால்) தர்ம புத்தியுள்ள என் தகப்பனார் இறக்கவில்லை.

பெ—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 1-2-8) [பாவஜ்ஞே]—'கரியதாம்' என்று சொல்லுகிறவாரிறே இனையபெருமாள். இப்படிச் செய்யவல்ல நீர் நம்மைக்கேட்டதென் னென்கிறார். பர்ணசர்வஸ்யச் சமைத்தவநந்தரம் (சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. [பாவஜ்ஞே]—அல்லாதவை சொன்னாலும், தாமும் பிராட்டியாயும் ஏகாந்தமாயிருக்குமிடங்கள் சமைக்கும்படி இனையபெருமானுக்குப் பெருமாள் அருளிச்செய்யா நிறே. நெஞ்சாலே நினைக்குமித்தனையிறே. இந்நினைவறிந்து செய்தார். [க்ருதஜ்ஞே]—அறப்பதிலுயிரற்றானே ஜீவித்த சகரவர்க்கிற நெஞ்சார் மலடுநின்று பிள்ளை பெற்றவனாகையாலே 'இவர் என் நினைத்திருக்கிறாரோ' என்று நினைவை ஆராய்ந்தும், 'இவர்க்கு எத்தாலே என்ன குறை வருகிறதோ' என்று பொருத்துமிடங்கள் பார்த்தும் அவன் செய்து போருமடைவு அறிவராயிற்று. [தர்மஜ்ஞே]—நினைவறிந்தாலும், செய்து போருமடைவு அறிந்தாலும், தானும் ராஜபுத்திரனானபின்பு 'எனக்கும் ஒழிருப்பிடம் வேண்டாவோ' என்றிருக்கும்வனுக்கு இது செய்யவொண்ணாநிறே. அப்பின்னறிகே 'அத்தலையில் தாதர்த்தமே நமக்கு ஸ்வருபமானபின்பு பிள்ளை அத்தலைக்குறப்பாக்கச் செய்து போருமதே நமக்கு வகுத்தது' என்று அத்தலைக்காகச் செய்யுமத்தையே தமக்கு கரித்தவிய் மென்றிருப்பார். [தவயேத்யாதி]—தாமுள்ள வன்று தாமுள்ள தர்ம பர்ணவண்ணைக்கும் உம்மை வைத்துப் போனாரே என்கிறார். [புத்ரேண]—பிதா என்று திருநீர்க் கிசேஷமாய், அதில் புகாதபடி நோக்கும் என்றபிறகு புத்ரனென்றே பரிசுகிறது. தயர்க்கு நம்முடைய அபிமத க்ரித்தியின் றிக்க பெற்றிகைத்தனக்கு பெரியப் பிள்ளையாகிறே. அவர்க்கு அது வராதபடி நோக்குவார் நிறே. [தர்மாத்மா]—சீகரிவந்தி ப்ரஸ்துத்தினவாரிறே நம் ஸ்ரீராம ஜப்பருண்டோ. அவருமொருவரே! தாயிருந்தநாள் தாம் வேண்டுவன் எனக்குச் செய்து

தாம் போனவன்று நமக்கு வேண்டுவன செய்கைக்கு உம்மைப் பெற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே! [மம]—இருவருக்கும் பிதாவானமை ஒத்திருக்கச் செய்தே 'மம' என்கிறாயிற்று. அவர் நமக்குச் செய்யுமவை நீரிருந்து செய்கையாலே நாம் அவரை இழந்திலோம். நீரிழந்திராகிலித்தனையிறே. 'அஹம் ஸர்வம் கரீஷ்யாயி' என்கிறவிடத்திலே சேஷியுடைய வ்யாபாரமும் புகாதாகில் 'ஸர்வம்' என்னவொண்ணுதினே.

5-4-8) [பாவஜ்ஜேரு]—ஸ்ரீபர்ணசாலை சமைக்கும்போது இனியபெருமான், ரிஷிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அக்ரிசாலை சமைக்கும்மிடமும் இவையிறே பெருமாள்ருளிச் செய்வது. பிராட்டியும் தர்னும் ஏதாந்தமாக விரக்கும்படிகள் இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே. அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாயிற்று. அவர் தூது செய் கண்கள் கொண்டு ஒன்று பேசினால், இவரும் செவிக் கண்ணுக்கேட்டுச் சமைக்கும்படித்தனே. [கருத்தஜ்ஜேரு]—வருந்தி இவர் நினைவைப் பின் சென்றமாத்ரமன்றிக்கே, அறுபதினியிராணனு மலருநின்று பிள்ளைபெற்ற சக்ரவர்த்தி பெருமானுக்குப் பொருந்துமிடம் பார்த்து மானிகை சமைத்து முன்பு செய்துபோந்த கட்டளைகளறிந்து அப்படியே செய்தாராயிற்று. [தர்மஜ்ஜேரு]—இதுதான் தம்பியாயிருந்து இப்படிச்செய்தார் என்று குணமாகையன்றிக்கே, இது கர்த்தவ்யம் என்று செய்தார்; 'உஜ்ஜீவந ஹே நலான அநுஷ்டேய தர்மயிது' என்று செய்தார். [தவ்யா புத்ரேன]—போன ஐயர்க்கு நிரயநில்தாரகர் நீரேயிறே. 'நாமுள்ளதனையும் இவருடைய ரக்ஷணமிப்படி செல்லுகிறது. நமக்குப் பின்பு இவர்க்கு ரக்ஷகர் ஆர், என் செய்யக்கடவது' என்று இதுவேயாயிற்று அவர்க்கு எப்போதும் நெஞ்சாரல், அவர் செய்யுமவற்றை நீர் செய்கையாலே அவர்க்கு துக்க நிரவர்த்தகர் நீரேயிறே. [தர்மாத்மா]—ஐயருமொருவரே! தான் பரமதார்பிகர் கிவர். தனிநுந்த நாளும் நமக்கு வேண்டும் ரக்ஷணங்கள் பண்ணி, தாம்போன நாளைக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பாரோபாதியும் வைத்துப்போவதே! [நஸம்வருத்த: பிகாமம்]—நாம் ஐயரை இழந்திலோமினே, நீரிழந்திராகிலித்தனையிறே.

௨. अथःसुखसंखदः सुकुमारः सुखोचितः ।

कथं त्वपरात्रेय सरयूषकाहते ॥

அத்யந்தஸுகஸம்வருத்த: ஸுகுமார: ஸுகோசித:

கதம் த்வபராத்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே. 16-30.

8

மிகக் ஸுகத்துடன் வளர்ந்தவரும் மெல்லிய சரீரமுடையவரும் ஸுகத்திற்கே தகுதியுள்ளவருமான (பரதர்) ராத்திரியின் சிற்பகுதிகளில் எப்படி ஸரயூ நதியில் (நதியில்) ஸ்நானம் பண்ணுகிறாரே?

பெ—வயா. (திருவிருத்தம். 24) [அத்யந்த ஸுகஸம்வருத்த:]—சக்ரவர்த்தி அறுபதினியிரம் ஸம்வத்தஸாம் மலடு நின்று பெற்றவனாகையாலே அவன் கொண்டாடின ஸுகமினே உம்முடைய ஸுகம். நீர் கொண்டாடப்பட்ட ஸுகமினே இவனுடைய ஸுகம். [ஸுகுமார:]—உம்முடைய கண்ணுலேபார்க்கவும் பொருத வெள்ளுமாய்ம். [ஸுகோசித:]—உம்மோடு கலவிக்கு உசிதனத்தனை யல்லது பிரிவுக்கு உசினன்றினே. [கதம்நு]—தன்படியே என்று நினைக்கிறார். பிரிவில்லாமையாலே தமக்கு நீர் குளிருகிறபடியாலே சுடுமென்றறியாதே குளிருமென்றஞ்சுகிறார். [அபராத்ரேஷு]—அகாலத்திலே போவானென்னென்னவில, புதிதாக வைத்தவயம் வந்தவர்கள் ஆள்கிளம்புவதுக்கு முன்னே மனிதர் முகத்திலே விழியாமே போடாபோலே 'கைகேயி மகன்' என்றும், 'இவனுலேயிறே இப்படி புருத்தது' என்றும் சொல்லுமதற்கஞ்சி. [ஸரயூமவகாஹதே]—நீரிலே முழுகினால் தடவி எடுக்கவேண்டும்படி.

9. न तेष्वा मय्यमा तात गर्हित्या कथञ्चन ।

தமேவக்ஷாகுநாஸ்ய மரதஸ்ய கயா குரு ॥

நதேம்பா மத்யமா தாத / கர்ஹிதல்யா கதஞ்சந்,

தாமேவேக்ஷிவாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு. 16-37.

9

அப்பனே உன்னால் நடுத்தாயார் (கைகேயி) ஒரு விதத்திலும் நின்றிக்கத்தக்கவளல்ல. இஷ்டவாகு மெசத்திறகு பதியாகிய பரதனுடைய அந்த வார்த்தையையே பண்ணு (சொல்லு).

நடு. (தி—வாய். 9-1-4) இனியபெருமான், கைகேயியுடைய பழகளை அநுஸந்தித்து ‘ஆத்மகாமா ஸதா சண்ட க்ரோதநா ப்ராஜ்ஞமானி’ என்றுப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, வாராய் பிள்ளாய், நீதானிவையெல்லாம் சொல்லுகிறது நடுவிலாய்ச் சிசியயே; [நதேம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதல்யா கதஞ்சந்]—ஒருபடியாலும் நீ அவளை இவ்வார்த்தை சொல்லக்கடவையல்ல. [தாமேயா]—வேனுமாயில் கைகண்ட மருந்தைச் செய்யப்பாராய். [இஷ்டவாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய]—ஐயரோ பொகட்டுமுடிந்து போனார். நாம் பொகட்டுப் போந்த ராஜ்யத்தை இக்குடியில் மர்யாதை குலியாதபடியாக நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த பிள்ளை பரதனன்றோ இக்குடிக்கு நாதன். [பரதஸ்ய கதாம் குரு]—நாநீர் வரும்படியான வார்த்தை சொல்லப் பாராய்.

१०. कदा न्हं समेष्यामि भरतेन गहाभना ।

शत्रुघ्नेन च वीरेण त्वया च रघुनन्दन ॥

கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா,

சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயாச ரகுநந்தந. 16-40.

10

ரகுலபுத்ரானுயி லக்ஷமண! மஹாத்மாவான பரதனேடும் சத்ருக்நேடும் சூரன உன்னேடும் எப்பொழுது கூடப்போகிறேனோ?

நடு. (தி—வாய். 2-4-1) ஸ்ரீபரதாழ்வானேடும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானேடும் கூடப் பெறாத கிழிக்குறையாலே, கூடநிற்கிற இனியபெருமானோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற் தில்லையிறே பெருமானுக்கு.

११. विभीषणस्तु धर्मात्मा न तु राक्षसचेष्टितः ।

விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸேசேஷ்டிதஃ. 17-24.

11

விபீஷணனே தர்மபுத்தியுள்ளவன், ராக்ஷஸல்யாபாரமுள்ளவனல்ல.

நடு. (தி—வாய். 5-3-4) [விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா]—இவன் இக்குடியிலுள்ளார்படியல்லன்; இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசிடனைச் சொல்லுகிறது—‘தர்மாத்மா’ என்று. ‘மறக்குடியறஞ் செய்யக்கடும்’ என்றதிறே. [நது ராக்ஷஸேஷ்டிதஃ]—ஐயா தர்மாத்மே இவன் பக்கலுபஜிவிக்கலாவது.

१२. तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुखावहम् ।

बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिपक्वजे ॥

தம் த்ருஹ்வாசத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்,

பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே. 30-31.

12

சத்ருக்களைக் கொன்றவரும் மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணினவருமான அந்த ராமனைப் பார்த்து ஸந்தோஷ முள்ளவளாக பர்த்தாவாகிய ராமனை ஆவின் களம் செய்துக்கொண்டான்.

பூநீட்டர் வ்யாக்யாநம். (திருநெடுந்தாண்டகம், 21-பாட்டு) ராக்ஷஸ வேட்டை யாடின பெருமானுடைய யுத்தாயாஸ்சரம் பரிக்கிள்கமான திருமேனியிலே ராக்ஷஸ சரவராத வரணரோப திவ்யெளவதமான காடாலிங்கத்தைப் பண்ணி பிராட்டி ஸத்தை பெற்றாளென்கிறது. [தம்]—ராக்ஷஸபூயிஷ்டமான தேசத்தில் உண்டாக் கொடுபோக அஞ்சவேனென்றவரை. [தம்]—‘ஸத்திரியம் புருஷ விக்ரஹம்’ என்று பிராட்டியாலே ஆண்கள் முன்பாக ஏவுண்டவன்று தொடங்கி திருவுள்ளத்திலே கறவியிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் ஆழிமுழையாகத் தறித்து ரக்தவெள்ளத்தே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு சேவகத்தை முதலித்துக்களைய யருளினவரை. [தம்]—‘ஆதித்ய இவ தேஜஸ்வீ’ இத்யாதியாலே வீரப்பாட்டுக்குச் சிறுவிரல் முடக்கும்படி அவதீர்ணரானவரை. [தம்]—படுக்கைத்தலையிலே விடுபூ விழும்பு திருமேனி சிவக்கும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடையவரை. [தம்]—உகப்பீரலே அடுத்துப்பார்க்கில் ராகமான தேஜஸஸு கொலையும்படியான திருமேனியுடையவரை. [தம்]—வீரபூரீபரிணயமான மணக்கோலத்தோடே தர்சீயமான ஸௌகுமார்யாதிசயத்தையுடையவரை. [தம்]—ரீஷிகளுக்குப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞைகடலோசையாகாதபடி அது செய்து தலைக்கட்டுகையாலே பூர்ண மனோரதரானவரை. [சத்ருஹந்தாரம்]—ரத்னககிதமான பொன்னி மலைபோலே சத்ருசரவராதவரணங்கிதமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவராயுள்ளவரை. [தருஷ்ட்வா]—ஆதபாபி பூதருடைய சிதளதடாகப் ப்ரவேசம்போலே ராக்ஷஸநிகராபிபூதமான திருமேனியைத் தன் பூர்ணகடாக்ஷமாகி ஹிமஜலத்தாலே வழிய வார்த்து. ‘சத்ருஹந்தாரம்’ என்றது ப்ரதிபக்ஷிரஸந்ததால் வந்த புகழுடைமை. ஸர்வபூதஸம்ஹந்தாதன ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதிபக்ஷமுண்டோவென்னில், ‘ஜ்ஞாநீ த்வாதஸவ மே மதம்’—‘மம் ப்ராணாஹி’ ‘பத்தர்’ இத்யாதிப்ரகரியையாலே ஆச்சரி விரோதிகளே தனக்கு விரோதிகளா மித்தனையிறே. [மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம்]—யுத்தாரம்பம் தொடங்கி ‘இம் பவிஷ்யதி’ என்று வயிறு பிடித்து துக்கிதராயிருந்த மஹர்ஷிகளுடைய பயம் தீர சத்ருக்களைக் கட்டட்டங்கக் கொன்றுவிட்டு அவர்களுக்கு ஸுகாவஹராயுள்ளவரை. [மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம்]—தம்முடைய போஷ்யருடும்பத்துக்கு ஸுகத்தைப்பண்ணி, தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஆபாதகமானவரை. [பபூவ]—மாலையும் மணமும்மோலே அத்யந்தஸுகுமாரமான வீக்ரஹத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடையவராயிருக்கிற பெருமான், கடிசமான காத்தரங்களையும் ஸ்வபாவங்களையுமுடைய முரட்டு ராக்ஷஸரோடே யுத்தம் ப்ராரம்பித்த போதே தொடங்கி ப்ரேமாதீசயத்தாலே ஸத்தை மாண்டு கிடந்த பிராட்டி, திருமேனியிலே ஒரு திங்கின்றியிலே நின்று பெருமானைக் கண்டு ஸத்தை பெற்றாளென்கிறது. [ஹருஷ்டா]—தர்மியுண்டானால் தர்மம் பிறக்கக் கடவதிறே. ராமஸௌந்தர்யத்தை முழுக்கக் கண்டு திருவுள்ளத்தில் பிறந்த களிப்புப் புறவெள்ள மிட்டபடி. [வைதேஹி]—ஐயர் வயிற்றிலே பிறந்திலேனாகில் நமக்கு இந்தப் பேரில்லையிறே. [வைதேஹி]—இக்குடியில் பிறந்திலேனாகில் பெருமான் என்னைக் கைப்பிடியாரே. [வைதேஹி]—இந்நிலத்தில் பிறந்திலேனாகில் எனக்கு இவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராத்ரம் கிடையாதே; அவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராத்ரம் இல்லையாகில் வீர்யக்லமகான இவ்வாகாரம் கூடாதே. [வைதேஹி]—தனுர்பங்கமாதிரத்திலே என்னையும் தம்முடைய வம்சத்தையும் பெருமானுக்கு அடிசையாக எழுதிக்கொடுத்த ஐயர், இற்றை நாளை ஆகாரம் கண்டால் என்படுகிறாரே! [வைதேஹி]—‘புமஸாம் த்ருஷ்டி சித்தபஹாமினம்’ என்கிறபடியே ஸர்வலோகாகர்ஷகமான இந்நிலையை ஐயரை ஒழிய நான் காண்பதே என்று பித்ருஸ்மருதி பண்ணுகிறான். [பர்த்தாரம்]—பாணிக்ரஹணவேளை தொடங்கி பதிதவப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போந்தேன்; இப்போ

திதே தாத்வர்த்தம் ஜீவித்தது. [பரிஷஸ்வஜே]—ஸஸ்வஜே—ஆலிங்கனம் பண்ணினான், [பரிஷஸ்வஜே]—பூர்ணமாகத்தழுவினான். [பரிஷஸ்வஜே]—பர்யாப்தமாகத்தழுவினான். [பரிஷஸ்வஜே]—திருமேனியில் தழும்புமூறுமளவும் தழுவினான். [பரிஷஸ்வஜே]—சரவரணங்களால் வந்த தழும்பு மாறுமளவும்—திருமுலைத்தட—த்தாலே வேது கொண்டான். தான் கைகண்ட மருந்திறே சரவரணங்களுக்கு ஆலிங்கனம். ஓளவுதமாயிடத்தில் ஐந்துடன் ஐந்நாரோடு வாசியில்லையே. அந்தரங்கர் உள்ளந்ரையத் புண்ணுக்கு மருந்தான இது தோல்புரையே எய்தபுண்ணுக்கும் மருந்தாகச் சொல்லவேண்டுமோ என்றிருந்தான். ஒரு கொடியாகில் ஒரு கொள்கொம்பைத் தழுவி யல்லது நிலவாதிதே. [பரிஷஸ்வஜே]—நித்யஸம்யோகவாதிதிருபமான பர்த்தருதவாகாரம் ஒரு கொள்கொம்புக்கு உண்டானால் ததாதாரமாகப்பட்டு அத்தை முடி அக்கொள்கொம்பைச் சிரப்பித்துக் கொண்டாலல்லது கொடிக்கு ஸ்வரூபமில்லையிதே. [பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே]—‘பர்த்தாரமவலம்பயைய பர்யாயா ஸ்திதிநிஷ்யதே, அவலம்பயத்ருமம் வல்லி தேவதேதே நவநா த்ருமம்’ என்னுமாபோலே.

‘தம்’ என்கிற பதம் பெருமானுடைய ஸர்வாதாரத்வத்தைக் காட்டுகிறது ‘த்ருஷ்ட்வா’ என்கிற பதத்தாலே பெருமானுடைய ஆகாரங்களையெல்லாம் நேராகக் காணவல்லாள் பிராட்டி என்கிறது. ‘சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷினாம் ஸுகாவஹம்’ என்கிறவற்றால் தன்னோடு குடத்துக்குண்டான சேதங்களுக்கு அந்ஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணினபோதல்லது அவரைக் காணக் கண்ணில்லை என்கிறது. ‘பூல’ என்கிறவிததால் அவரைக் கண்டு ஸத்தை பெற்றுள்ளென்கிறது. ‘ஹ்ருஷ்டா’ என்கிற பதத்தாலே தர்பி உண்டானவாறே தர்மம் குடிபுகுந்தென்கிறது. ‘வைதேஹி’ என்ற பதத்தாலே ஹேதுபூதர்பக்கல் உபகாரஸ்மருதி சொல்லுகிறது. ‘பர்த்தாரம்’ என்று ‘பிதூதசகனம் மாதா’ என்று புதராக்ஷணத்தில் உகப்பாலே புகுவதாரத்வம் சொல்லுகிறது. ‘பரிஷஸ்வஜே’ என்று ஆசரிதரக்ஷணத்தால் வந்த உகப்புக்குப் போக்குவிடு ஆலிங்கனமாய், அதுதான் பரம்பரையோஜனமென்கிறது. இத்தால் வீரபதி அகப்பட்ட வீரக்கோலம் சொல்விறறு.

86. (தி—வாய். 3-5-4) [தம் த்ருஷ்ட்வா]—ப்ரணயதாரையில் ரனிகத்வமே யாயிற்று முன்பு கண்டு போந்தது; அந்த போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர் என்று கண்டது இன்றுயிற்று. வேட்டைக்குப் போனால் இன்ன துஷ்டம்ருகத்தைக் கொன்றார். இன்ன ராக்ஷஸனைக் கொன்றார் என்று கூடப் போனவர்கள் சொல்லக் கேட்கும்பத்தனை முன்பு; அவ்வளவன்றிக்கே கண்ணிலே கண்டது இன்றுயிற்று. [சத்ருஹந்தாரம்]—தம் திருமேனியில் ஒரு வாட்டம் வாராமே எதிரிகளை நோவுபடும்படியாக, அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. [மஹர்ஷினாம் ஸுகாவஹம்]—பார்யைபக்கல் மூம் பெருகைக்குப் ப்ரஜையை எடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே ரிஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். [பூல]—ராக்ஷஸனுடைய க்ரேளர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து ‘என்புகருகிறதோ என்று ‘ஸத்தையில்லை’ என்னும்படியிருந்தவன் வெற்றியோடே கண்டு உள்ளானான். [ஹ்ருஷ்டா]—தர்பியுண்டான தர்மங்களும் உண்டாயிற்று. [வைதேஹி]—விரவாசி அறியுங்குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே ஒரு வில்லை முறிக்க என்னைக் கொடுத்த எங்கள் ஐயர் தனியே நின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். [பர்த்தாரம்]—தாரா பித்ருக்குதா? போலே ‘ஐயர் நீர்வார்த்துக் கொடுத்தவர்’ என்று விரும்பிப் போந்தான் முன்பு; இப்போதாயிற்று ஆண்பிள்ளை என்று அணைத்தது. ‘ஸத்ரியம் ப்ருஷ விக்ரஹம்’ என்றவளினே. [பரிஷஸ்வஜே]—யுத்தவடுவுள்ள விடமெங்கும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டான்.

௩௫. (தி—வாய். 6-10-4) [தம் த்ருஷ்ட்வா]—வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான அழகையுடையவரை, எதிரிக்காவென்ற வீரக்கோலத்தோடே கண்டான். [சத்ருஹிந்தாரம்]—தம் திருமேனியிலே ஒருவாட்டம் வாராமே, அவர்களைக் குற்றயிராக்கிவிடுவதும் செய்யாதே, துண்டித்து அடுக்கினவரை. முன்பு திருவயோத்யையிலிருந்த நாள், இவர் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தே இன்னபடியுமின்னபடியும் பொருதார் இன்னபுலியைக் குத்தினார் இன்ன எரிமத்தைக் குத்தினார் என்றப்போலே பந்துக்கள் செரல்வக்கேட்குமத்தனையிறே. இங்கு பூசலுக்குப் புகுகிற போதே பிடித்து மேலுள்ள வயுராயுரங்கடங்கலும் கண்டான். [மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம்]—ரிஷிகளுடைய வீரோதிகளைப் போக்கி அவர்களுக்குக் குடியிருப்பும் பண்ணிக்கொடுத்தவரை. தங்கள் தோபபலத்தாலே வெல்லலாயிருக்க, தங்கள் பரத்தைப் பெருமாள் தலையிலே பொகட்டு முறையுணர்ந்துகொண்டிருக்குமவர்களுக்கு, 'கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா?' தந்தாம் கைம்முதலழிய மாறாதேயிருக்குமவர்கள். தபோதநராயிருக்கச் செய்தே கர்ப்பபூதராயிருப்பார்கள் தந்தாமுக்கென்ன இயற்றி உண்டாயிருக்கச் செய்தே: கர்ப்பாவஸ்தையில் ஐநரி அறிந்து ரக்ஷிக்குமத்தனையிறே. அப்படியே அவனே அறிந்து ரக்ஷிக்கவிருக்குமவர்கள். அறுகலரக்ஷணமும் ப்ரதிகல நிரஸநமும் இவனாகுத் பரியமாகச் செய்யுமவையிறே. [பபூவ]—பதினலாயிரம் முரட்டு ராக்ஷஸரோடே தனியே நின்று பொருகிற வித்தைக் கண்டாட்சி 'இதென்னு வினாயுமோ' என்று ஸத்தை அழிந்துகிடந்தான்; இப்போதுள்ளானான். 'பூ ஸத்தாயாம்'. [ஸ்ருஷ்டா]—ஸத்தை உண்டானால் உண்டாமதுவுண்டாயிற்று. [வைதேஹி]—உபாத்யாயர்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்குச் செவியெடுத்துலே ஒத்துப் போயிருக்குமாபோலே. வீரவாசியறியுங்குடியிலே பிறந்தவனிலே ஒரு வில்லு முறித்த விதுக்கு உகந்து என்னைக்கொடுத்த எங்கனையர், பதினலாயிரம் பேரைத் தனியே நின்று முடித்தவித்தைக்கண்டாலென்படுகிறார் தான். [பர்த்தாரம்]—முன்பு இவர் ஸுகுமாரராகையாலே 'குழை சரக்கு' என்றும் 'ஐயர் நம்மை இவர்க்கு நீர்வார்த்துக் கொடுக்கையாலே நாம் இவர்க்கு சேவும்' என்றும் அணைத்தாளத்தனை. ஆண்பிள்ளை என்று அணைத்தது இப்போது. [பரிஷஸ்வஜே]—ராவணஸமரார்ப், அவன் மறித்த வீரத்தையுடையராயிருப்பார் பதினலாயிரம் பேரும் விட்ட அர்ப்புகளடங்கலுமீவர் மேலேபட்டு, கண்டவிடமெல்லாம் யுத்தவடுவாயிறே திருமேனி கிடக்கிறது. அவ்வோ விடங்கள் தோறும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டான்.

13. तौ वनानि गिरिश्चैव सरितश्च सरांसि च ।

निखिलेन विविन्वानौ सीतां दशरथात्मजौ ॥

தேன வகாசி கிரீம்சைவ ஸரித்ச்ச ஸராம்ஸி ச.

நிசிலேன விசித்வானௌ ஸீதாம் தசரதாத்மஜௌ. 61-21.

13

அந்த தசரதபுத்ரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையைக் குறித்து காடுகளையும் மலைகளையும் ஆறுகளையும் தடாகங்களையும் முழுமையும் தேடுகிறவர்களாகக் கொண்டு (அந்த வீரையை அடையவேயில்லை.)

௩௬. (தி—வாய். 2-1-4) [வீரதாம்]—'தேடிக்கண்டிலோம்' என்று ஆறியிருக்க லாம் விஷயமன்று. [தசரதாத்மஜௌ]—தேடப்பிறந்தவர்களல்லவர்.

14. अस्मिन्मया सार्धमुदारसीनं शिलासले पूर्वमुपोषविष्टा ।

कान्तसिन्धु दक्षिण जातहासा त्वामाह सीता बहुवाक्यजातम् ॥

அஸ்மிம்மயா ஸாந்தஹாஸா த்வாமாஹ சீதா தலே பூர்வமுபோபவிஷ்டா,

காந்தஸிந்தா லக்ஷ்மண ஜாதஹாஸா த்வாமாஹ ஸீதா பஹுவாக்யஜாதம். 63.12.

இலக்ஷ்மண! கம்பிரமான ஸ்வபாவமுடையவனும் அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவனும் மான வீதையானவன் முன் என்னோடுகூட இந்த கற்பாறையில் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டவுளாய் பரிஹாஸச் சிரிப்பு உண்டானவளாய் உன்னை (உன்னோடு) அனேக வார்த்தைகளை பலவிதமாக சொன்னேன்.

பெட-வயா. (பெரிய திருமொழி. 2-7-7) முன்பு தாமும் பிராட்டியுமாய் ஜலக்ரீடாநிஷ்ட பண்ணி ஸாஸமாகப் பரிமாற்றிற்றோரிடத்திலே, பிராட்டியைப் பிரிந்து தாமும் இவ்வாறாய் குழாய்த் தேடிக்கொண்டு வரா நிற்கச்செய்தோ அவ்விடத்தைக் கண்டித்துப் பரிமாற்றப் பார்த்தருளிச்செய்கிறார்—[அஸ்மித்]—இப்படி வேறாக தனியாகப் பிரிந்திருக்கிறோம் உன் நாம எடுப்பிட்டுத்தகுதி மயமா ஸாஸத்தாய்—பரிமாற்றப்பார்த்தருளியதற்கும்தாம் சால மதித்திறையிருப்பது நாமும் கூடக் காணவாரிச் சொழிப்பாராயியக்கடக்க நிற்கும்படி அவளுடைய அளவுடைமையும் வித்தம்மாசுப் பரிமாற்றப்படியும் காண். [உதாரசிலா]—படைவீட்டியிருந்த நாள் மாமனார் மாமி யார்க்குக் கூசிச் சிறிது படிவிடுவாரோபாதி அளவுபடலாயிற்று போகம் செல்லுவது; இப்போது அவ்வளவன்றிக்கே ஏகாந்தஸ்தலமாகையாலே தன்னை முற்றாட்டாக ஸர்வ ஸ்வதானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாளாயிற்று. [சிலாதலே பூர்வம்]—ஜலக்ரீடை பண்ணுகிறதோரிடத்திலே சிலாதலமாய், இளைத்தவிடத்திலே அதிலே ஏறுவதாகப் பெருமான் முற்கோலிக் கணிசிக்க, 'பரேகதிஜ்ஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:' என்கிற அதிலே யும் ஒரு ஸம்பந்தமுண்டிறே இவளுக்கு; அத்தே இவருடைய இங்கிதாதினைக் கொண் டறிந்து இவரை இளைப்பிக்க வேணு மென்று பார்த்து, பெருமானேறுவதாகக் கணி சித்த துறையை அடைத்துக் கொண்டிருந்தான். [உபோபவிஷ்டா]—அப்படியா யிருக்குமிதே எங்கு. [காந்தஸ்யிதா]—வெறும்புறத்திலே தானே துவக்கவல்லவன் : முற்றவியல் சேர்ந்தாற்போயேயாயிற்று முகந்தானிருப்பது அதுக்கு மேலே அப் போதுபிறந்தவென்றியாலே ஜாதஹாஸ்யயானுளாயிற்று. [தவாமாஹ]—இதற்கு முன்புத்தொடங்கின காய்தலை தலைக்காட்டாதே மீளும்திலையிறே பெருமான் : இதோன்றும் தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை; அத்தாலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிட்டார் பெருமான் அவரைவிட, இவரைப் போரப்போலிய சொல்லிக்கொண்டாரும் இளைய பெருமான் முகத்தைப் பார்த்தான்; 'பாரிரோ தம்பியிர், நீங்கள் நினைத்ததெல்லாம் தலைக்கட்டினிகோளிறே. நீங்கள் வல்லவலிய ஆண்பிள்ளைகள். நாங்கள் பெண் பெண்கள். நீங்கள் வேட்காக்கும் வினைக்கும்போய் வ்யாபரிக்குமவர்கள். நாங்கள் வீடுவிட்டுப் புறப்பட்டறியோம். உங்களுக்கு நினைத்தவகைகளெல்லாம் தலைக் கட்டலாயிறே. உங்கள் தமையனார் வென்றாரிறே' என்று பஹுமுகமாகக்கொண்டு வார்த்தை அருளிச்செய்தாளாயிற்று.

१५. पुरेव मे चाखदीमनिन्दितां दिशन्ति सीतां यदि नाय मैथिलीम् ।

सदेवगन्धर्वमनुष्यपुङ्गव जगत्सैल परिवर्त्याम्यहम् ॥ 64-76.

புரேவ மே சாகுததீமநிந்திதாம் திசந்தி ஸீதாம் யதி நாத்ய மைதிலீம்,
ஸதேவகந்தர்வமனுஷ்யபங்கம் ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்.

அழகிய பற்களைமுடையவனும் குற்றமற்றவனும் ஜகமஹாராஜரின் புத்ரியு மாகிய வீதையை இப்போது என்பொருட்டு முன்போல கொடுக்கமாட்டார்களே யாகில் நான் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், மனிதர்கள், ஸரீர்ப்பங்கள் ஆகிய இவர்களைநாடு கூடியதும் மலைகளோடு கூடியதுமான உலகத்தை அழித்துவிடுகிறேன், அல்லது மாற்றிவிடுகிறேன்.

பெட-வயா. (பெரிய திருமொழி. 3-1-7.) [புரேவ மே சாகுததீமநிந்திதாம்]— மாயாமருகத்தின் பின்னே போவதுக்கு முன்பு இம்மாலைப் பிடித்துத் தரவேணும்.

ஓ லக்ஷ்மணா! கம்பிரமான ஸ்வபாவமுடையவனும் அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவனான எந்தையானவன் முன் என்னோடுகூட இந்த கற்பாறையில் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டவளாய் பரிஹாஸச் சிரிப்பு உண்டானவளாய் உன்னை (உன்னோடு) அனேக வார்த்தைகளை பலவிதமாக சொன்னான்.

பெ—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 2-7-7) முன்பு தாமும் பிராட்டியுமாய் ஜலக்ரீடாதிகள் பண்ணி ஸுஸமாகப் பரிமாற்றிற்கோரிடத்திலே, பிராட்டியைப் பிரிந்து தாமும் இனியபெருமானுமாய்த் தேடிக்கொண்டு வரா நிற்கச்செய்தே அவ்விடத்தைக் கண்டு இனியபெருமாளைப் பார்த்தருளிச்செய்கிறார்—[அஸ்மின்]—இப்படி வெறும் தரையாயிருக்கிற விடத்திலே காண்பதும் நாம் எடுப்பு எடுத்தது. [மயா ஸார்த்தம்]—ப்ரணயதாரையில் தம்மைத் தாம் சால மதித்திறையிருப்பது. நாமும் கூடக் காணவந்த சோழரோபாதியாகக் கடக்க நிற்கும்படி அவனுடைய அளவுடைமையும் வித்தமமாகப் பரிமாறினபடியும் காண்பது. [உதாரணம்]—படைவீட்டிலிருந்த நான் மாமனார் மாமியார்க்குக் கூசிச் சிறிது படிவிடுவாரோபாதி அளவுபடவாயிற்று போகும் செல்லுவது; இப்போது அவ்வளவன்றிக்கே ஏகாந்தஸ்தலமாகையாலே தன்னை முற்றாட்டாக ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாளாயிற்று. [சிலாதலே பூர்வம்]—ஜலக்ரீடை பண்ணுகிறதோரிடத்திலே சிலாதலமாய், இளைத்தவிடத்திலே அதிலே ஏறுவதாகப் பெருமாள் முற்கோலிக் கணிசிக்க, 'ப்ரேகஸிதஜ்ஜ்ரஸ்து கோஸலா' என்கிற அதிலேயும் ஒரு ஸம்பந்தமுண்டிதே இவளுக்கு; அத்தை இவருடைய இறந்தாதிகளைக் கொண்டறிந்து இவரை இளைப்பிக்க வேணு மென்று பார்த்து, பெருமாளேறுவதாகக் கணிசித்த துறையை அடைத்துக் கொண்டிருந்தான். [உபேப்பவிஷ்டா]—அப்படியாயிருக்குமிதே எங்கும். [கார்த்தஸ்யிதா]—வெறும்புறத்திலே தானே துவக்கவல்லவன்; முறுவலைச் சேர்ந்தாற்போலையாயிற்று முகந்தானிருப்பது. அதுக்கு மேலே அப்போது பிறந்த வெற்றியாலே ஜாதஹாஸையாளாயிற்று. [த்வாமாஹ]—இதுக்கு முன்பு தொடங்கின கார்பத்தில்தலைக்காட்டாதே மீளும்மில்லைபிறே பெருமாள்; இதோன்றும் தலைக்காட்டப் பெற்றதில்லை; அத்தாலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலைபிட்டார் பெருமாள். அவரைவிடா, இவரைப் போரப்போலிய சொல்லிக்கொண்டாடும் இனிய பெருமான் முகத்தைப் பார்த்தான்; 'பாரீரோ தம்பியீர், நீங்கள் நினைத்ததெல்லாம் தலைக்கட்டினிகோளிறே. நீங்கள் வல்லவலிய ஆண்பிள்ளைகள். நாங்கள் பெண்பெண்கள். நீங்கள் வேட்டைக்கும் விளைக்கும்போய் வாய்பார்க்கும்வர்கள். நாங்கள் வீடுவிட்டுப் புறப்பட்டறியோம். உங்களுக்கு நினைத்தவகைகளெல்லாம் தலைக் கட்டலாமிறே. உங்கள் தமையனார் வென்றாரிறே' என்று பஹுமுகமாகக்கொண்டுவார்த்தை அருளிச்செய்தாளாயிற்று.

१५. पुरेव मे चारुदतीमनिन्दितं दिशन्ति सीतां यदि नाय मैथिलीम् ।

सदेवगन्धर्वमनुष्यपुंजां जगत्ससैल परिकृत्याम्हम् ॥ 64-76.

புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம் திசந்தி ஸீதாம் யதி நாத்ய மைதிலீம்,
ஸதேவகந்தர்வமனுஷ்யபங்ககம் ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்த்யாம்யஹம்.

அழகிய பற்களையுடையவனும் சூற்றமற்றவனும் ஐரகமஹாராஜரின் புத்ரீயுமாகிய எந்தையான் இப்போது என்பொருட்டு முன்போல கொடுக்கமாட்டார்களே யாகில் நான் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், மனிதர்கள், ஸர்ப்பங்கள் ஆகிய இவர்களோடு கூடியதும் மலைகளோடு கூடியதுமான உலகத்தை அழித்துவிடுகிறேன், அல்லது மாற்றிவிடுகிறேன்.

பெ—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 3-1-7.) [புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம்]—மாயாமருகத்தின் பின்னே போவதுக்கு முன்பு இம்மாணப் பிடித்துத் தரவேணும்.

என்ற முழுவலோடே கொடுவந்து காட்டிற்குநிலர்களாகில். [அநிந்திதாம்]—அவனைப் பெருமையாலே ஐகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணினாரென்றால், அவளுக்காக இது செய்த விடம் தப்பச்செய்தார் என்னவல்லாருமுண்டோ. 'யுக்தமீத்யேவ மேமதி' என்னுமித் தனையாகாதே. பிராட்டியை உள்ளபடியெல்லாமறியாத எனக்கும் இருந்தபடி இது. இனி இவளை உள்ளபடி அறிவார் என் நினைந்திருப்பார்களோ.

१६. राज्याङ्गो वने बासः सीता नष्टा हतो द्विजः ।

ईदृशीं ममाक्ष्मीर्निर्द्वेदपि पावकम् ॥

ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வகேவாலு: ஸீதா நஷ்டா ஹதோ த்விஜ:.

சத்ருசீயம் மமாலக்ஷ்மீர்நிர்தவேதபி பாவகம். 67-25.

16

ராஜ்யத்தினின்றும் நடுவுதல், காட்டில் இருப்பு; ஸீதை காணப்படவில்லை. ஐடாயுபகதி கொல்லப்பட்டது; இவ்விதமுள்ள என்னுடைய இந்த துரப்பாக்கிய நிலைமை அக்தியைக்கூட கொளுத்திவிடும்.

சுரு. (தி—வாய். 49-1) இவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபை யாலே அவனெடுக்கக் கைகீட்டினவிரத்திலே படுகிறபாடிதே இது. திருவபிஷேகம் பண்ண நாஸிட்டவாதே, 'ராஜ்யமெனக்கு வேணும்' என்றார்கள் சிலர். அதை இழந்தால் படைவீட்டிலே இருக்கப் பெற்றதாகிலுமாயிதே. 'என்மகன் ராஜ்யம் பண்ணவேண்டா, பிணைப் புகுகிலும்' என் கண்வட்டத்திலே இருக்கவமையும்' என்றாரிதே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். [ஸீதா நஷ்டா]—'பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாக புஜிக்கலாம்' என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் வீழ்ந்தது. [ஹதோ த்விஜ:]—'பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப்புக்க பெரிய உடையாரையு மிழ்ந்தது. 'ராஜ்யநாசோ பகர்ஷதி, வநவாஸோ மஹோதய:' என்றும் சொல்லிப் போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்—'ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்துக்கும், ரிஷிகளை எடுக்கைக்கும்' என்றிதே போந்தது, அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும் பெரிய வுடையாரிழவு பவிக்கையாலும் இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாகத் தோற்றுகை யாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் துக்கங்க்கையடைய நினைக்கிறது. [நிர்தவேதபி பாவகம்]—பிரியாத இளையபெருமானையும் பிரிக்கவும் வற்றாபிதே இருப்பது.

ஆரண்யகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரு:

கிஷ்கிந்தாகாண்டம்

१. स तां पुष्करिणीं गत्वा पशोःपलङ्गपाकुलम् ।

रामः सौमित्रसहितो विलङ्गपाकुलेन्द्रियः ॥

ஸ தாம் புஷ்கரிணீம் கத்வா பத்மோத்பலஜ்ஜாகுலாம்,

ராமஸ்ஸௌமீத்ரிஸஹிதோ விலலாபாகுலேந்த்ரிய: 1-1

1

அந்த ராமன் தாமரைப் பூக்களும் கருங்குவளைப் பூக்களும் மீன்களும் நிறைந்த அந்த ஸரஸ்ஸை லக்ஷ்மணனோடு கூடியவனாய் அடைந்து பொறிகள் கலங்கியவனாய் இருந்துகொண்டு பிரலாபித்தான்.

சுரு. (தி—வாய், 9-9-1) [ஸு:]—பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபந்தன் கையிலகப்பட்டு நோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. [தாம்:]—இப்பிரிவும் ஆற்றமையும் இவ்வாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. [புஷ்கரிணீம்]—பரப்பு மாறப்படுத்த பொய்கைகளும் சோலைகளையும் துலக்கிடைக்கு யோக்கமான தேசமாய்த்து. பிரிந்து தனியிருப்பார்க்குக் கண்டிக்காண்டு தான் ப்போகாது. [கத்வா:]—நினைவின் நிக்கே யிருக்கச் செய்தே, மருதயுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் புகுவாரைப்போல வந்து விட்டிருக்கொடுகின்றார். மருதயுவாகிற பின்பிதானேதென்றால், [பத்மோத்பலஜஷாகு வாம்:]—முகத்துக்கும் கண்ணுக்கும் போலியானவற்றை உடைத்தாயிருந்தது. 'உயர் தாமரைச் செங்கழுநீர் மாதர்கள் வான்முகமும் கண்ணுமேந்தும்' என்னக்கடவதிறே. [ராம:]—பிராந்தப்பிடு. தவிர்த்துப் போந்தவராய்த்து. [ஸௌமித்திரிஸஹித:] 'ரக்ஷ த்ரபேண' என்று ஏதேனும்ளவிலும் கூட நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்தவரும் முன்னகை; ஆறு இழியுமவன்டெப்பம் முன்னகை இழியுமாபோலே. [விவலாபாகு லேந்திரிய:]—அநேகலக்ஷணங்களோடுயாய்த்துக் கூப்பிட்டது.

2. मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता म्रिया ।

तसामृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्त्या ॥

மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹதா ம்ரியா,

தஸ்மாந்ருத்யதி ரம்யேஷு வநேஷு ஸஹ காந்த்யா. 1-40

2

காட்டில் மயிலின் ப்ரியையான ஸ்திரீ ராக்ஷஸனால் (ராவணனால்) அபஹரிக்கப் பட்டவிலே, இண்ணம், ஆகையால் அழகிய காடுகளில் ஸ்திரீயோடுகூடி ஆடுகிறது.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 3-8-1) இந்த மயில்களிருந்தவிடத்தில் வந்தி லேனே அப்பைப்பல என்கிறார். இருவராயிருப்பாரெல்லாரையும் தனியாக்கினுன்னேற யாயிற்று இருப்பது.

சுரு. (தி—வாய், 10-3-1) [மயூரஸ்ய:]—இருவராயிருப்பாரெல்லாரையும் பிரித் தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த் திலவே! [வநே:]—திருவயோத்தியிலே வந்து பிரித்தானல்லவே, போய்க் கத்துக்கு ஏகாந் தமான காட்டிலேயிறே. [ரக்ஷஸா நஹதா ம்ரியா:]—ரீமைகேடான அப்படுகைக் காரனால் பிரிக்கப்படாததிது ஒன்றுமேயாகாதே.

3. पचकेसरसंयुधो वृक्षान्तरविनिस्तृतः ।

निधास इव सीताया वाति वायुर्मीनोहरः ॥

பத்மகேஸர ஸம்ஸ்குஷ்டோ வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்த்ருதஃ;
நிச்ச்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர்மீனோஹரஃ. 1-71.

3

தாமரைப்பூக்களின் தாதுகளோடு சேர்ந்ததும் மரங்களின் நடுவிலிருந்து புறப் பட்டதும் ஸீதையின் முச்சக்காற்றைப்போலே மனதைக்கவருகின்றதுமான காற்று விகிறது.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 5-3-1) துராலான அம்சத்தைக் கழித்து பூக்களினிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற்பட ஆழ இழியுமதன்றிக்கேயிருக்கை. [வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்துத:]—வெய்யிற்ப்படப்பொருத செல்வாலே சோலைக்குள்ளிட்டாய்த்து வழி போந்தது.

8. पञ्चसौगान्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम् ।

धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पम्पोपवनमास्तम् ॥

பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசகம்,

தக்யா லக்ஷ்மண! ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம். 1-105

4

ஒ. வக்ஷம்ணா தாமரைப் பூக்களுடையவும் செங்கழுநீர் பூக்களுடையவும் வாஸகையாகுகொண்டுவருகிறதும் மங்களகரமாயும் துக்கத்தை நீக்குவதாயுமிருக்கிற பம்பா ஸரஸ்வதின் கரையிலுள்ள பூங்காவுகளினின்றாவரும் காற்றை பாக்கியவான்கள் அநுபவிக்கிறார்கள்.

பே.—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 8-2) [பத்மஸௌகந்திகவஹம்]—கலம்பகஞ்ஞொரைப்போலே, [சிவம்]—இதின்தனை நன்மையுடையாரொருவருமில்லை. இதுக்கு நன்மை என்னென்னில்—[சோகவிநாசகம்]—நம்மை சித்ரவதம் பண்ணுது; சோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும்போலேயிராநின்றது. [தன்யா]—தனமுடையராயிருப்பார் ஷாமத்துக்கு அஞ்சாகளிறே. [ஸேவந்தே]—அஞ்சாமையே யன்றிக்கே, இத்தை அநுபவிக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடாநிற்பர்கள். [பம்போபவநமாருதம்]—‘ஆகரத்தில் நெருப்பு’ என்னுமாபோலே.

பு. (தி—வாய். 1-4-7) [பத்மஸௌகந்திகவஹம்]—கலம்பகம் ஞ்ஞொரைப்போலே, தாமரைமேயோடை செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்று புக்கு, பூவிழியில் அதில் வெக்கைதட்டம் என்று மேலெழுகின்ற அரிபிதியான பரிமளத்தைக்கொய்துகொண்டுவாராநின்றது. [சிவம்]—கலப்பற்றுப்புகுந்தென்றலாயிராநின்றது. அதாவது—புறம்பே சிலர்க்கு உடம்புகொடுத்துச் சணங்கழியாதே தாய்த்தலைத்தென்றலாயிருக்கை. [சோகவிநாசகம்]—நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே இருந்தது. [தன்யா]—காற்று வாரா நின்றதென்றால், ஏகாந்தஸ்தலம் தேடிப்படுக்கை படுக்கிறவர்களும் சிலரே. [லக்ஷ்மணஸேவந்தே]—இது எப்போதோ வருவதென்றிருப்பார்கள். [பம்போபவநமாருதம்]—‘ஆகரத்தில் நெருப்பு’ என்னுமாபோலே.

9. शकवापनिमे चापे गृहीत्वा शत्रुसूदने ।

சகரவாபிபே காபேக்ருஹீத்வா சத்ருஸூதநே. 3-9

5

இந்திரன் வில்லுக்கொப்பானவைகளும் சத்துருக்களைக் கொல்லுபவைகளும் வில்லுகளை பிடித்துக்கொண்டு (நிற்கின்ற நீங்கள் யாவர்?)

பே.—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 1-2-1) உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாயிற இரண்டுநிறத்தாரையும் அழிக்குமாயிற்று. [சகரவாபிபே இத்யாதி]—இந்தர தனுஸ்ஸுபோலே அநுகலர்க்கு வைத்த கண்மாருதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும் படி தர்சனமாயிருக்கும். [கருஹீத்வா]—விற்பிடித்த பிடியிலே ப்ரதிகுலர் முடிந்து போம்படியாயிருக்கும். அநுகலரை அழகாலே அழியச்செய்யும்; ப்ரதிகுலரை அம்பாலே அழியச்செய்யும்.

பே.—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 8-1-1) இந்தரதனுஸ்ஸுபோலே எங்களுக்கு சத்ருவான வாலியை நிரஸிக்கைக்குப் பரிசுரமுமாயிருந்தது. அநுகலர்க்கு வைத்தகண் வாக்ராதே கண்டு கொண்டுருக்கவேண்டும்படியாய், ப்ரதிகுலர்பிடித்த பிடியிலே மண்ணுண்ணும்படியாயிருக்கும். அதன்க்கே, [சாபே]—வில்லவலிக்கும்படியை நினைத்தால் [‘ஸ்மரந் ராகவபாணநாம் வில்யதே’] என்னும்படியாயிருக்கும். அழகுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் அநுகலர்க்கு.

௬. आयताथ सुवताथ बाहवः परिघोषाः ।

सर्वमूषणभूषाहाः किमु न विभ्रविता ॥

ஆயதாச சுவதாச பாஹவ: பரிஹோஸா;

ஸர்வமூஷணபூஷாஹா: கிமு ந விப்ரவிதா: 3-15

6

நீண்டவைகளும் உருண்டவைகளும் இருமடல்களை உருண்ட உபயானவைகளும் ஸகல ஆபரணங்களும், அவற்றிக்குட்பட்ட தக்கவைகளும் வந்தன. (நான்) அவற்றைக் கரிக்கப்பட்டன.

பெ-வயா. (திருவருத்தம். 44). [ஆயதா:]—திருவடி வந்த காரியத்தை மறந்து கவிபாடத்தொடங்கினான்; வந்த காரியம் முடிந்ததென்று அறிந்தான் அத் தோள்களைக் கண்டபோதே. [ஆயதா:]—ஆஜா நுபாஹு, 'திருமுழந்தாளளவும் நீண்டு பின்னையும் முடியாதிருக்கை [பாஹவ:]—'ராமஸ்ய தகபிணோபாஹு: ' என் கிறபடியே. [ஸர்வமூஷணபூஷாஹா:]—அழகிழந்து கிடக்கிற ஆபரணங்களை அவல் கரிப்பாதொழிந்தென்? [கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:]—இவ்வாபரணங்களின் எழிலைக் கழற்றியிட்டு வைக்கிறதென்? ராஜாக்கள் வெற்றிலை விலக்குதல் பாலகுடியோமென்னு தல் செய்வார்கள், 'இன்ன கோட்டையழித்தாலன்றி' என்று திரிவாரைப்போலே ஒன்றும்றியாதே காட்டிலே திரியக்கடவ குரங்குகளுக்கும் அனுபவிக்கும்படி பெருக் காறுபோலே இவ்வெறும் புறத்திலழகக் கொள்ளையுட்டிக் கொள்ளுகிறதென்?

७. नानुश्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदचारिणः ।

नासामवेदविदुषः श्वश्वेवं प्रमाप्तिम् ॥

நானுக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிண:

நாஸாமவேதவிதஷ: சக்ஷமேவம் ப்ரமாபிதம். 3-29

7

நிக்வேதத்தில் பயிற்சி பெருதவனுக்கு இம்மாதிரி அழகாய்ப்பேச முடியாது. யஜுர்வேதத்தை நெஞ்சள் நிறத்தாதவனுக்கு, இவ்வாறு அழகாகப் பேச முடியாது. ஸாமவேதமறியாதவனுக்கு இவ்வண்ணம் அழகாய்ப் பேச முடியாது.

பெ-வயா. (பெரிய திருமொழி. 8-1-1) [நானுக்வேதவிநீதஸ்ய]—அநுஷ்ட டேயார்த்தப்ரகாசமான நிக்வேதம் சிஷிதனாவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. [நாயஜுர்வேததாரிண:]—யஜுர்வேதம் பாடதாரணந்தானே அரிது; அத்தைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. [நாஸாம வேதவிதஷ:]—ஸாமவேதம் காந விசேஷங்களறிய அரிது; அதரிந்தவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்ல முடியாது. [சக்ஷமேவம் ப்ரமாபிதம்]—இத்தை எல்லா வற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தை சொல்லலாமோ?

८. अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपातः ॥

அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணீர்தாஸ்யமுபாகத: 4-11,

8

நான் இவருக்கு பின்பிறந்த ஸிஹாதான், குணங்களாலே (குணங்களுக்கு) பட்டு தாஸனாயிருக்குகளை அடைந்தவன்.

*௭. (தி-வாய். 1-1-1) இதுபெருமான நீர் இவர்க்கு என்ன ஆவீர்' என்ன 'பெருமானுமொருபடி. நீனைத் திருப்படி' இவ்வாறுபடி நீனைத் திருப்பின்' என்ன 'அவா நீனைத் திருக்கும்படி' என 'நீர் நீனைத் திருக்கும்படி' என' என்ன, 'அவா நீனை பின்பிறந்தவனென்றிருப்பா: நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிபிழையிருப்பன்' என்றாரிதே.

6. **आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिधोऽमाः ।**

सर्वभूषणभूषाहीः किमर्थं न विभूषिताः ॥

ஆயதாச்சு ஸுவ்ருத்தாச்சு பாஹவஃ பரிஹோபமாஃ,

ஸர்வபூஷண பூஷாஹ்மாஃ கிமர்த்தம் நவிபூஷிதாஃ. 3-15

6

நீண்டவைகளும் உருண்டவைகளும் இரும்புலக்கைகளுக்கு ஒப்பானவைகளும் ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தத்தக்கவைகளுமான கைகள் ஏன் அவங்கரிக்கப்படவில்லை.

பே.—வ்யா. (திருவிருத்தம். 44) [ஆயதா:]—திருவடி வந்த கார்யத்தை மறந்து கவிபாடத்தொடங்கினான் : வந்த கார்யம் முடிந்ததென்று அறிந்தான் அத்தோள்களைக் கண்டபோகே. [ஆயதா:]—ஆஜாநுபாஹு, திருமுழந்தாளளவும் நீண்டு பின்னையும் முடியாதிருக்கை [பாஹவ:]—‘ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹுஃ’ என்ற கிறபடியே. [ஸர்வபூஷணபூஷாஹ்மா:]—அழகிமந்து கிடக்கிற ஆபரணங்களை அவங்கரியாதொழிகிறதென்? [கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:]—இவ்வாபரணங்களின் எழிலைக் கழற்றியிட்டு வைக்கிறதென்? ராஜாக்கள் வெற்றிலை விலக்குதல் பால்குடியோமென்னுதல் செய்வார்கள், ‘இன்ன கோட்டையழித்தாலன்றி’ என்று திரிவாரைப்போலே ஒன்றுமறியாதே காட்டிலே திரியக்கடவ குரங்குகளுக்கும் அனுபவிக்கும்படி பெருக்காறுபோலே இவ்வெறும் புறத்திவழங்கைக் கொள்ளையூட்டிக் கொள்ளுகிறதென்?

7. **नानृन्वेदविनीतस्य नयन्तुर्वेदधारिणः ।**

नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥

நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய நாயன்துர்வேததாரிணஃ,

நாஸாமவேதவிதுஷஃ சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும். 3-29

7

நிக்வேதத்தில் பயிற்சி பெறாதவனுக்கு இம்மாதிரி அமகாய்ப்பேச முடியாது. யஜுர்வேதத்தை நெஞ்சள் நிறுத்தாதவனுக்கு, இவ்வாறு அமகாகப் பேச முடியாது. ஸாமவேதமறியாதவனுக்கு இவ்வண்ணம் அமகாய்ப்பேச முடியாது.

பே.—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 8-1-1) [நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய]—அநுஷ்டேயார்த்தப்பிரகாசகமான நிக்வேதம் சிக்ஷிதனைவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. [நாயன்துர்வேததாரிணஃ]—யஜுர்வேதம் பாடதாரணந்தானே அரிது ; அதனைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. [நாஸாமவேதவிதுஷஃ]—ஸாமவேதம் காத விசேஷங்களறிய அரிது ; அதரிந்தவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்ல முடியாது. [சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும்]—இத்தை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தை சொல்லலாமோ?

8. **अहमस्यावरो आता मुनैर्दास्यमुपागतः ॥**

அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணேந்தாஸ்யமுபாகதஃ 4-11,

8

நான் இவருக்கு பின்பிறந்த ஸஹோதான், குணங்களாலே (குணங்களுக்குப் பட்டு) தாஸனாயிருக்குகையை அடைந்தவன்.

நா. (தி.—வாய். 1-1-1) இனாய்பெருமானை ‘நீர் இவர்க்கு என்ன ஆவீர்’ என்ன,

‘பெருமானுமொருபடி. நீனைத்திருப்பீர், நானுமொருபடி. நீனைத்திருப்பேன்’ என்றார். ‘அவர் நீனைத்திருக்கும்படி என்? நீர் நீனைத்திருக்கும்படி என்?’ என்ன, ‘அவர் கன் பின் பிறந்தவனென்றிருப்பீர்; நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பன்’ என்றாரிதே.

௯. லோகநாத: புரா மூவா சூரிவ் நாமிச்சிதி ।

லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுகீர்வம் நாதமிச்சிதி. 4-18.

9

முன்பு உலகத்திற்கு நாதனாய் இருந்துவிட்டு (இப்பொழுது) ஸுகீர்வனை நாதனாக விரும்புகிறார்.

பே—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 11-6) [லோகநாத: புரா பூத்வா]—லோகநாதனான விதுமஹாராஜர் பக்கல் பாரதந்தர்யத்துக்கு குருகுல்வாஸம் பண்ணிப்பது இப்பாரதந்தர்யம் குணமாகக் குவேண்டும் ஸ்வாதந்தர்யமேயாய்தது உள்ளது எனியவன் தாமநின்றால் அது குணமாகாதிறே. [இச்சிதி]—எல்லாரும் தந்தாமுக்கு இவ்வாதத்தை ஆசைப்படுமித்தனையிறே.

௧௦. நிவாஸவூக்ஷ: சாபூநாமாபவானாं பரா கதி: ।

வார்தானாं சந்நயதீவ யசஸ்சைகமாஜநம் ॥

நிவாஸவூக்ஷ: ஸாதாநாமாபந்நாநாம் பரா கதி:,

ஆர்த்தநாமம் ஸம்சர்யச்சைவ யசஸ்சைகமாஜநம். 15-19.

10

(ராமன்) ஸாதுக்களுக்கு தங்கும் மரம்; தன்னை சரணமாக அடைந்தவர்களுக்கு மேலான அடையவேண்டிய இடம்; அல்லது காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறவர்; கஷ்டப்படுவோருக்கு புகலிடமாயுமிருப்பவர்; கிர்த்திக்கு ஒரே இருப்பிடமாயுமிருப்பவர்.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 58) வாலிக்கு 'ஸுகீர்வனோடு நீ விரோதிக்கை கார்யமல்ல காண். அங்கதப்பெருமான் காட்டிலே விளையாடப்போனவிடத்திலே, அவனுக்கு ஓர் அபாச்ரயமுண்டாகக் கேட்டுவந்து சொன்னான் காண்' என்ன, 'அபாச்ரயமாகிறவர்தாம் ஆர்?' என்ன, பெருமான் என்றான். 'ஆனால் அவர் பின்னை நமக்கு அபாச்ரயமாகமாட்டாரோ' என்ன, சொல்லுகிறான்—[நிவாஸவூக்ஷஸ்ஸாதாநாம்]—இத்தீமலிலே ஒதுங்குவோமென்பார்க்கு நிழலாய் காண் இருப்பது. பூவாயும் பழமாயும் நிழலாயும் தான் வெய்யிலைச் சுமந்தும் பிறர்க்கு இடம் கொடுத்தும் தன்கீழே இருந்து தன்னை அழியச்செய்ய நினைப்பார்க்கு பலபரதமாயும் இவையெல்லாம் உண்டிதே அதுகே. 'நான் தான் அவர்க்கு ஏதேனுமிஷ்டமுண்டோ செய்தது? நமக்கு ஒதுங்க நிழலாகத் தட்டென்? என்ன—[ஆபந்நாநாம் பராகதி:]—ஒதுங்கோமென் னைம் போராது காண். ஆபந்நாகவும் வேணும் காண். 'நான்தான் ஆபந்நன்னரே, உடன்பிறந்தவன் சத்ருவாம்படியன்னரே நம்முடைய நிலை' என்ன—[ஆர்த்தநாமம்]—ஆபந்நராயிருக்கவே அமையாது காண்; ஆபத்தை இசையவும் வேணும் காண். நமக்கு ஒரு ரக்ஷகன் வேணுமென்றிருக்கவேணும் காண் என்ன, 'இவர் அவனுக்கே புகலாய் நின்றாராகில் நமக்குமிப்படியிருப்பான் ஒரு அபாச்ரயத்தைத் தேடிச் கொள்ளுகிறோம்' என்ன, [யசஸ்சைகமாஜநம்]—இனி இங்ஙனிருப்பதொரு நிழலில்லையென ஒதுங்க. நாலு வகையாலே மூன்று அதிகாரிகளை ஸூதையிலே சொல்லிற்றிறே. அவர்களைச் சொல்லுகிறது இதில். ஒரு ஸ்தர்வசனமாயிருக்க, இதுக்கு இத்தனை கருத்து உண்டாகவற்றேவெக்னில், வேதோபபரும்ஹணர்த்தமாகப் ப்ரவருத்தமான ப்ரபந்தமாகையாலே கோல்வியுக்காட்டாலே அவையும் ஸம்பவிக்குமிதே. ['ஏகபத்திரிவிஷ்யதே'] என்னிற ஐஞ்ச்ரீசையச்சொல்லுகிறதாய், முந்தற ஸம்ஸாரத்திலே நொந்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்கிற ஆத்மப்ராப்திகாமனையாய், அநந்தரம் ப்ரஷ்டைச்வரய காமனையாய், இது ப்ரதமமாக ஐச்வர்யத்தைப் பெறவிருக்கு மவனுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.

११. अवष्टम्य च सिष्ठन्तं ददर्श धनुर्जितम् ।

रामं रामानुजं चैव सर्वैवानुजं शुभा ॥

அவஸ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ச தனுர்ஜிதம்,

ராமம் ராமானுஜம் சைவ பர்த்துச்சைவானுஜம் சுபா. 19-26.

11

விவஸ்டப்ய பிடித்துக்கொண்டு (வில்லை ஊன்றி அதில் சாய்ந்து) ராமமானும் லக்ஷ்மணனையும் தன்பர்த்தாரவின தம்பியாகிய ஸுபா தன்முள்ள தாரை கண்டான்.

பே-வ்யா. 5-10-6) வாலிவதம்பண்ணிக் கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு அவன் பிடித்து நின்ற பெருமானையும், அவரை இடுவித்துக் கொல்லுவித்த தம்பி யாலையும், இவ்வரையும் அநுவர்த்தித்து முடிசூடவிருக்கிற மஹாராஜரையும் கண்ட இவன், ரமக்கு சத்ருக்கள் என்றிருநே சபஹருதயை ஆனான் அவர் பக்கல் சாங்கத் தாலே. இனித்தான் தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்து முடிந்துபோவாரைப்போலே ஆனார் ப்ரக்ருதியானவாரே முடிந்துபோனான் வாலி. இவர் செய்த குற்றமுண்டோ வென்றிருந்தான். அவர் தம்முயிர்நிலையிலே கலிந்தாரை விட்டு வைப்பாரே.

பே. (தி-வாய். 6-9-3) தன்பர்த்தாவைக்கொன்ற பெருமானை 'தப்பச்செய் திரே' என்கையன்றிக்கே, இவரது குற்றமுண்டோ! தமக்கு ஆசிரயித்தவர்கள் விரோதி போக்கத்தவிரவர்களோ. இவனும் அநுகூலித்தானாகிய ரகழியாரோ. தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே தலைகீழ்தாக விழுந்து சாவாரைப்போலே தன் குற்றத்தாலே கேட்டான் தன்னை கிடரென்றுளிரே.

१२. निस्सने चक्रवाकाणां निश्वस्य सहचारिणाम् ।

पुण्डरीकपलाशाक्षी कथमेषा भविव्यति ॥

நிஸ்ஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம் நிசம்ய ஸஹசாரிணாம்,

புண்டரீகபலாசாக்ஷி கதமேஷா பவிஷ்யதி. 30-10.

12

தாமரை யிதழ்போன்ற கண்ணையுடைய இந்த ஸீதைகூட ஸஞ்சரிக்கின்ற (பிரியாத) சக்ரவாகப்பறவைகளுடைய (ஆன்மபண்களுடைய) தொனியைக் கேட்டு எப்படியிருக்கப்போகிறாளோ.

பே-வ்யா. (திருவிருத்தம் 51) [நிஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம்]—பிரிவிடுவதாகையாலே அவற்றின்பேச்சு அவஹ்யமானபடி. [ஸஹசாரிணாம்]—பூர்வாவஸ்த்தையில் அவற்றைப்போலே அலித்தோதாமம். [புண்டரீகபலாசாக்ஷி]—வேல்போலே அவற்றின் சப்தம் செவ்வழியே குளிக்கப் புகுவாரே வெளுக்கவித்த விழியிருந்தபடி.

१३. कृतापराधस्य हि ते नान्यस्यशस्यहं क्षमम् ।

अन्तरेणाज्ञां बध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥

க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நான்யத் பச்யாம்யஸ்யஹம் க்ஷமம்,

அந்தரோணுஞ்ஜலம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத். 32-17.

13

குற்றம் செய்த உனக்கோ கைகூப்பிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நன்மைப்படுத்திக் கொள்வதைத்தவிர்த்து வேறொன்றை யுக்தமாக நான் காணவில்லை (நினைக்கவில்லை).

११. अवष्टभ्य च तिष्ठन् ददर्श मयुर्विन्तम् ।

रामं रामानुजं चैव मयुर्विवानुजं शुभा ॥

அவஷ்டப் பய ச திஷ்டந்தம் ததர்ச தமயுர்விந்தம்,

ராமம் ராமானுஜம் சைவ பர்த்துச்சைவாநுஜம் சுபா. 19-26.

11

கம்பிரமான வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு (வில்லை ஊன்றி அதில் சாய்ந்து கொண்டு) நிமிர்ந்து ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் தன்பர்த்தாவின் தம்பியாகிய ஸுகூர் வனையும் நல்லாண்ணமுள்ள தாரை கண்டான்.

நடு. (தி—வாய். 5-10-6) வாலிவதம்பண்ணிக் கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு வென்றிபுனைந்து நின்ற பெருமானையும், அவரை இடுவித்துக் கொல்லுவித்த தம்பி யாரையும்; இருவரையும் அநுவர்த்தித்து முடிசூடவிருத்திற மஹாராஜரையும் கண்ட இவன், நமக்கு சத்ருக்கள் என்றிருதே சுபஹருதையை ஆனால் அவர் பக்கல் சாங்கத் தாலே. இனித்தான் தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின் ஏரியிலே கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்து முடிந்துபோவாரைப்போலே ஆஸூர ப்ரக்ருதியானவாறே முடிந்துபோனான் வாலி. இவர் செய்த குற்றமுண்டோ வென்றிருந்தான். அவர் தம்முயிரிலையிலே நலிந்தாரை விட்டு வைப்பாரோ.

நடு. (தி—வாய். 6-9-3) தன்பர்த்தாவைக்கொன்ற பெருமானை 'தப்பச்செய்திரே' என்கையன்றிக்கே, இவரது குற்றமுண்டோ! தமக்கு ஆசிரயித்தவர்கள் விரோதி போக்கத்தவிர்தர்களோ. இவனும் அநுகலித்தானதில் ரக்ஷியாரோ. தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின் ஏரியிலே தலைகீழ்தாக விழுந்து சாவாரைப்போலே தன்குற்றத்தாலே கெட்டானத்தனை கிடரென்றானிறே.

१२. निस्वने चक्रवाकाणां निशम्य सहचरिणाम् ।

पुण्डरीकपलाशाक्षी कश्मेष्वा भविष्यति ॥

நிஸ்ஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம் நிசம்ய ஸஹசாரினாம்,

புண்டரீகபலாசாக்ஷி கதமேஷ்வா பவிஷ்யதி. 30-10.

12

தாமரை யிதழ்போன்ற கண்ணையுடைய இந்த வீதைகூட ஸஞ்சரிக்கின்ற (பிரியாத) சக்ரவாகப்பறவைகளுடைய (ஆண்பெண்களுடைய) தொனியைக் கேட்டு எப்படியிருக்கப்போகிறுளோ.

பே—வா. (திருவிருத்தம் 51) [நிஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம்]—பிரிவிலேயாகையாலே அவற்றின்பேச்சு அனஹயமானபடி. [ஸ: நசாரினாம்]—பூர்வாவஸ்த்தையின் அவற்றைப்போலே அகிதேதாமும். [புண்டரீகபலாசாக்ஷி]—வேல்போலே அவற்றின் சப்தம் செவிவழியே குளிக்கப் புக்கவாறே வெளுக்கவிழித்த விழியிருந்தபடி.

१३. कृतापराधस्य हि ते नान्यस्यस्यायुहं क्षमम् ।

अन्तरेणाज्ञं ब्रुवा लक्ष्मणस्य मसादगात् ॥

க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நான்யத் பச்யாம்யஹம் க்ஷமம்,

அந்தரோணஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத். 32-17.

13

குற்றம் செய்த உனக்கோ கைகூப்பிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நன்மைப்படுத்திக் கொள்வதைத்தவிர்த்து வேறொன்றை யுக்தமாக நான் காணவில்லை (நினைக்கவில்லை.)

ஈடு. (தி—வாய். 1-1-5) இனையபெருமானுடைய ஸ்யாகோஷத்தைக் கேட்டு மஹாராஜர் கழுத்தில் மாலை யை அறுத்துப் போகட்டுக் காபேயமாய்ச் சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி அருகேநின்ற திருவடி யைப்பார்த்து 'இவ்வளவில் நமக்குச் செய்யப்படுவது என்?' என்ன, 'அபராதகாலத்திலே அநுதாபம் பிறந்து மீண்டோ மாய் எளியன சில செப்திகேருமல்லோம். தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு இவ் வொருஜலி நேராமல் போகாது' என்றாவிடுமே.

१३. सा प्रसन्नन्ती मन्दित्राक्षी प्रसन्नकाञ्चीगुणहेमसूत्रा ।

सख्यया सङ्गमयसिन्धुनि जगाम वार। नमिताङ्गयष्टिः ॥

வாப்ரஸ்கலந்தி மதவிஹ்வாசுநீ ப்ரஸம்பகாஞ்சீதுணஹேமஸூத்ரா;
ஸலக்ஷணா லக்ஷமணஸங்கீதாநம் ஜகாம தாரா நமிதாங்கயஷ்டி: 83-88

அந்த தாரையானவள் கால் தடுமாறினவளாய் மதத்தால் கழல்கின்ற கணையுடையவளாய் நடுவித் தொங்குகின்ற அரைநூன்மாலையின் தங்க வடங்கையுடையவளாய் லக்ஷணமுள்ளவளாய் சரிந்த அவயவங்கையுடையவளாய் லக்ஷமணனின் ஸமீபத்தை அடைந்தாள்.

ஈடு. (தி—வாய். 1-4-3) [ஸா]—ஒரு கலவியும் பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகையுடையவள். [ப்ரஸ்கலந்தி]—ஸம்சுலேஷத்தாலுண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி அடிமேலடியாக இட்டுவந்தாள். [மதவிஹ்வாசுநீ]—மதுபானதிகனாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையவளாயிருந்தாள். [ப்ரம்பகாஞ்சீதுணஹேமஸூத்ரா]—அரைநூல்வடம் இழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையில் கிடந்தபடியே பேணுதேவந்தாள். [ஸலக்ஷணா]—ஸம்போகசிவ்ஸனங்கள் கானலாம்படி வந்தாள். [லக்ஷமணஸங்கீதாநம் ஜகாம]—தாய்க்கு ஒளியுதுண்டோ' என்று புறப்பட்டு வந்தாள். [தாரா]—தாரையானவள். 'இனையபெருமான் சிவிட்கு எத்தாலேயாற்றலாம்' என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, 'வேடுளுள்ளாற்றுமதல்ல; தாரையை விட்டாற்றவேணும்' என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். [நமிதாங்கயஷ்டி:]—உருகுபத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணாதப்போலே இத்துவட்சி நிரூபகமிவருக்கென்று தோற்றும்படியிருந்தாள்.

१५. किं कौपमूलं मनुजैर्दुष्ट कस्ते न संतिष्ठति वाञ्छिदेदो ।

கிம் கோபமூலம் மனுஜைந்ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்ஷிதேசே. 83-41

ராஜகுமாரானுகிய லக்ஷமண உமக்கு கோபம் வரக்காரணம் என்ன? உம்முடைய வாயுத்தரவில் எவன் நிற்கிறதில்லை?

ஈடு. (தி—வாய். 1-4-7) [கிம் கோபமூலம்]—ராஜபுத்ரர்களை நாலுமாலம் மின்னுக்கும் இடிக்கும் இறையாக்கி தாங்கள் போகடவனராயிருந்தவற்றை யொன்றையும் புத்தி பண்ணாதே, உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியென்ன என்றாவிடுமே அவர்கள் பொறைமைய ரினைத்திருந்த கனத்தாலே. [மதுஜைந்ரபுத்ர]—அறுபதியிரமாண்டு, செய்தார் செய்த குற்றங்களையும் பொறுத்துச் சேரவிட்டு ஆண்டுகொண்டு போந்தான் உங்கள் தம்பபனார். அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றம் செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் நீர். அழகியதாயிருந்தது உம்முடைய போக்கு. [கஸ்தே நஸந்திஷ்டதி வாங்ஷிதேசே]—சாஸ்தரவச்சயமன்றிக்கே கண்டதிலே கடுக சாபலத்தைப் பண்ணி மீளமாட்டாத திரயக்குகளை நிரே 'இழந்த போகங்களை புஜிப்பது' என்று சேர்த்து விட்டு, நீர் சொல்விற்று செய்தனவென்று தலையறுக்கவந்து நின்றீர். இப்படி சொல்லாமப்படியிறே இவர் பொறை இருப்பது.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முற்றிற்று

ஸு ந்த ர க ண் ட ம்

1. अव्यवहारेखामिव चन्द्रेखां पांसुप्रदिशामिव हेमरेखाम् ।

क्षुप्रकुडामिव बाणरेखां वायुप्रमिलामिव मेघरेखाम् ॥

அவ்யக்தரோகாமிவ சந்த்ரோகாம் பாம்ஸுப்ரதித்தாமிவ ஹேமரோகாம்,
க்ஷுத்ப்ரகுடாமிவ பாணரோகாம் வாயுப்ரபிக்ஷாமிவ மேகரோகாம். 5-26. 1

ஒளிமங்கியிருக்கிற சந்திரக்கலையைப் போன்றவனும் புழுதிபடிந்த தங்கசலாகை
மையப் போன்றவனும் காயம்பட்ட விடத்தில் சதைவளர்ந்து மேல்புறம் மூடிப்போன
அம்புபாய்ந்து கீறியவழியைப்போன்றவனும் காற்றினால் துண்டாடப்பட்ட மேகவரி
சையைப்போன்றவனான ஸீதையை ஹநுமான் கண்டான்.

¶ ௫. (தி—வாய். 2-1-6) [அவ்யக்தரோகாமிவ சந்த்ரோகாம்]—போய்த் தேய்ந்
தற்றபடிக்கும் வைவர்ண்யத்துக்கும் நிதர்சனமாகச் சொல்லுகிறது. [பாம்ஸுப்ரதித்
தாமிவ ஹேமரோகாம்]—‘நற்சரக்குக்கு வந்த அழுக்கு’ என்று தோற்றவிரிந்தான்.
[க்ஷுத்ப்ரகுடாமிவ பாணரோகாம்]—அம்புகளும் உள்ளே கிடக்கப் புறம்பே ஸமாதாநம்
பண்ணினால் போலே ! அகவாயில் இழவு பெரிது’ என்று தோற்றவிரிந்தான். [வாயு
ப்ரபிக்ஷாமிவ மேகரோகாம்]—பெருங்காற்றிலே சிதறஅடியுண்ட மேகசகலம்போலே
இருந்தான்.

2. बभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृश्यी राघवधर्मिणी ।

इमा यथा राक्षसराजमार्ग्यः सुजातमस्येति हि सायुबुद्धेः ॥

பபூவ புத்திஸ்து ஹரிச்வரஸ்ய யதீத்ருசீ ராகவதர்மபந்தீ,
இமா யதா ராக்ஷஸராஜபார்யாஃ ஸுஜாதமஸ்யேதி ஹி ஸாதுபுத்தேஃ. 9-18. 2

ராவணனுடைய பந்திகள் எப்படி (இருக்கிறார்களோ) இப்படிப்பட்டவளாக
ஸீதை இருந்தால் இந்த ராவணனுக்கு சேஷமென்றே என்று நற்புத்தியுள்ள ஹநு
மானுக்கு எண்ணமும் உண்டாயிற்று.

¶ ௫. (தி—வாய். 2-9-10) [பபூவ புத்திஸ்து ஹரிச்வரஸ்ய]—ராவணனும் ஸ்த்ரீ
கருமாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டவாரே, தானுமொரு ஸமுதாயத்துக்குக் கடவனாகை
யாலே இங்ஙனையிருப்பதொரு புத்தி பிறந்தது. [யதீத்ருசீயாதி]—பையல், தானும்
ஸ்த்ரீகருமாயிருக்கிற இருப்பைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாயிருக்க ஸம்வதித்தானாகில்,
இந்த ஐச்வர்யம் குலியாதிருக்கலாயிற்று கிடர். [ஸாதுபுத்தேஃ]—சத்ருக்களுக்கும்
நன்மை வேணும் என்றிருக்கும் புத்தியையுடையவனுக்கு.

3. सपक्षामनलङ्कारां विप्रशामिव पविनीम् ॥

ஸபங்காமநலங்காராம் விபங்காமிவ பத்மிநீம். 15-20. 3

அழுக்குப்படிந்தவனும் அலங்காரமற்றவனும் தாமரைப்பூக்களில்வந்த தாமரைப்
பொய்கையைப்போன்றவளுமாகிய (ஸீதையை ஹநுமான் கண்டான்.)

¶ ௫. (தி—வாய். 2-1-6) [ஸபங்காம்]—பூமியில் நின்றும் தோற்றினபோது
போலேயிருந்தான். [அநலங்காராம்]—அத்தை அழித்து ஒப்பிக்குமவர் அஸந்நிதியாலே

ஒப்பீனையுழந்திருந்தான். [விபத்மாமிய பத்மிகம்]—‘பெருமான் வந்தாலும் இவ்வாச்
ரயத்தை உண்டாக்கவொண்ணாது’ என்னும்படி முதலிலே தாமரை குடிபோன
பொய்கைபோலே இருந்தான்.

४. दुष्करं कृतवान् रामो हीनो यदनया मयुः ।

धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति ॥

துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீனோ யதநயா ப்ரபுஃ,
தாரயத்யாத்மனோ தேஹம் நதுக்ஷேநாவஸீததி. 15-52. 4

ராமன் செய்யமுடியாத (செய்யத்தகாத) காரியத்தை செய்தவராகியுந்.
யாதொருகாரணத்தால் (ஏனெனில்) ப்ரபுவாகிய ராமன் இவனைவிட்டுப் பிரிந்தவராகி
யிருந்தும் தன்னுடைய சீரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ துயரத்தால் இளைத்து
முடியவில்லையோ !

५. (தி—வாய். 2-4-2) [துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமு:]—இவனைப்பிரிந்து ஸமரதா
நம்பண்ணியிருந்த பெருமான் சால அரிதாகச் செய்தார். [ஹீனோ யதநயா:]—இவனைப்
பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்திருந்தாரென்பது யாதொன்று, அது சால வரிதாகச் செய்
தார். [ப்ரபுஃ]—ஆனை குதிரை ஏறவும் நாடாளவும் கற்றாரித்தனை. ப்ரணயதாரையில்
புதியதுண்டில். மால்யவானில் பெருமானிருந்தபோது மேகதர்சனத்திலே பட்ட பாட்
டைக்கண்டு ‘வாஸிஷ்டசிஷ்யன் ஒரு ஸ்திரீமித்தமாக இப்படி படுவதே!’ என்று
கர்வத்துச் சிரித்திருந்தான் விரக்துகையாலே, இப்போது இவனைப் பிரிந்து தேஹத்
தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பதே’ என்கிறான்யிற்று விசேஷஜ்ஞனுகையாலே. [தார
யத்யாத்மனோ தேஹம்]—இதேதேஹம் இரவலுடம்போ கமந்துகொண்டிருக்கைக்கு.
போகாயதமன்வேறு, துக்காயதனமோ இது. பிரிந்தால் ‘க்ரமத்திலே கூடுகிறோம்’
என்று தரித்திருக்கவல்லளல்லளே.

५. एवं सीतां तदा हृष्टा हृष्टः पवनसेभवः ।

अगाम मनसा रामे पशशंस च तं मयुम् ॥

ஏவம் ஸீதாம் ததா ஹ்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டஃ பவஸஸம்பவஃ,
ஜகாம மனஸா ராமம் ப்ரஸசம்ஸச தம் ப்ரபும். 15-53. 5

இப்படி விதைகையை அப்போது கண்டு ஸந்தோஷித்த வாயுபுத்ரனான ஹனுமான்
ராமனை மனத்தால் அடைந்தான் (நினைத்தான்) ப்ரபுவாகிய அந்த ராமனை புகழ்ந்தும்
கொண்டான்.

ஜீயர் அகும்பதம். (தி—வாய். 2-4-2) இப்படி நிந்தித்தவன்தானே அநந்தரத்
திலே கொண்டாடத்துடங்கினான்—ஏவரித்தயாதி. [ஏவம்]—கூண்காலவிச்சிலேவா
யோக்யமான வஸ்துவாக. [ஹ்ருஷ்டோ ராமம் மனஸா ஜகாம:]—இப்படி அவனைப்
பிரிந்த பெருமான் ப்ராணனை தரித்திருந்தது நம்முடைய பாக்யபலமிதே என்று
ஹ்ருஷ்டனானென்றபடி. [ராமம்]—இப்படிப்பட்ட தசையிலும் தம்மை நோக்கி
வைத்து நம்முடைய மனஸை ரஞ்ஜிப்பிப்பதை என்று புத்தி பண்ணினானென்றபடி.
[பவஸஸம்பவ:]—தம்முடைய தம்பபன் பண்ணின் உபகாரத்தை ஸமரித்தானாயிற்று.
ப்ராணவாயுமுகேக விடாமலிருந்தவவனிறே உபகாரகன். [ப்ரஸசம்ஸச தம் ப்ரபும்]—
இப்படி அவன் தரித்திருந்ததுக்கு நிபந்தம் ப்ரபுத்வமிதே என்று ப்ரபுத்வத்தைக்
கொண்டாடத் தொடங்கினான். [தம்]—ப்ரபுத்வத்தின் பெருமை இருந்தபடி என்று
னென்றதாயிற்று.

6. तैलैक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्युयात्कलम् ।

தலைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் சீதாயா நாப்யுயாத் கலாம். 16-14

6

ஸமஸ்தமான மூன்றுலகராஜ்யமும், ஸீதையினுடைய ஒரு அம்சத்தை அடைய மாட்டாது (ஒரு அம்சத்துக்கு ஒப்பாகாது)

சு. (தி—வாய். 6-26) மூன்றுலோகத்தையும், அத்தோடே விசுவசத்தவாச்ய அனவன் தனையும் கட ஒரு தட்டாக்கினால் பிராட்டியுடைய ஒரு கலாயாத்ரத்துக்கு இடைநிறுத்தமாட்டாது.

7. सविनाशायित्यस्य भर्तृवैह्वलास्तुता ।

अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्वनं वनम् ॥

ஸர்வாக் போகாந் பரித்யஜ்ய பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்த்ருதா,
அசிந்தயித்வா துக்காநி ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம். 16-19

7

(ஸீதை) பர்த்தாவின்மீதுள்ள ப்ரீதியால் பலமாகத் தூண்டப்பட்டவளாய் எல்லாபோகங்களையும் விட்டுவிட்டு துக்கங்களை நினையாமல் ஏகாந்தமான காட்டை அடைந்தாள்.

சு. (தி—வாய். 6-7 ப்ரவேசம்) [ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய]—தான் பண்டு விரும்பியிருக்கும்வற்றோடு பெற்றவர்களோடு வாசியுறப் போகட்டுப்போனாள். [பரித்யஜ்ய]—மீண்டுமிவற்றிலே நகை பண்ணாமென்று தோற்றகுதபடி விட்டாள். [பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்த்ருதா]—ஒரு விஷயத்தில் ஸ்நேஹமானது எல்லாவற்றையும் விடப் பண்ணுமாபோல. ஸ்வவசத்தாலே போனாளென்று கிடர். [அசிந்தயித்வா துக்காநி]—விட்டவற்றை நினையாவிட்டால், போய்ப் புகுகிறவிடத்தில் மிறுக்கைத் தான் நினையா நின்றுனோ. இவள் பெருமாளையொழியத் தன்னைக் காணிலிறே துக்காநுஸந்தாநம் பண்ணவல்லளாவது. [ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம்]—போகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்தலம் என்னுமதுவே கிடரிலவள் நெஞ்சில் பட்டது.

8. नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमासृष्यफलद्रुमान् ।

एकस्थद्वया नूनं राममेवानुपश्यति ॥

நைஷா பச்யதி ராக்ஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந்,
ஏகஸ்த்தஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவானுபச்யதி. 16-25

8

இந்த ஸீதை ராக்ஷஸிகளைக் காணுகிறதில்லை, இந்த பூவும் பழமுமுள்ள மரங்களையும் காணுகிறதில்லை. ஒரேவிடத்தில் நிறுத்திய மனத்தையுடையவளாய் ராமனையே நிச்சயமாய் காண்கிறாள்.

சு. (தி—வாய். 5-5-5.) [நைஷா பச்யதித்யாதி]—ராக்ஷஸி தர்சனத்தோடு புஷ்பபலத்தும் தர்சனத்தோடு வாசியுற்றிருக்கிறது காணுமீவளுக்கு. [ஏகஸ்த்தத்யாதி]—அருகிருந்தவர்களையும் பாராளாயிற்று.

9. इमामसितकेशान्तां शतपत्रनिभेषुजम् ।

सुखाहं दुःखिनां दृष्ट्वा ममापि स्थितिं मनः ॥

இமாமஸித கேசாந்தாம் சதபத்ரநிபேஷுஜம்,

ஸுகாஹாம் துக்கிதாம் த்ருஷ்ட்வா மமபி வ்யதிதம் மனஃ. 16-28

9

கருத்த கூந்தல் நுனியுள்ளவளும், தாமரைப்பூபோன்ற கண்ணுடையவளும் ஸுகத்திற்குரியவளுமாயி இந்த ஸீதையை துக்கப்படுகிறவளாகக் கண்டு என்னுடைய வும் மனம் வருந்துகிறது.

௧௫. (தி—வாய். 5-9-1.) [இமாமளிகேசாரந்தாம்]—மைவண்ணாறுங்குஞ் சிையயுடையவாக்கும் பேணத்தகும் குழலையுடையவள் கிடர். [சுதபத்ரரிபேக்ஷ னும்]—‘கமலபத்ராக்ஷ:’ என்கிற கண்களாலே கண்டுகொண்டிருக்கத் தக்க கருங் கண்ணையுடையவள் கிடர். [ஸுகார்ஹாம்]—அவர் மடியிலே இருக்கத்தகுமவள். [துக்கிதாம் த்ருஷ்ட்வா]—இவ்விருப்பு இருக்கத்தகாதவனைக்கண்டு [மமாபிவ்யதிதம் மந:]—சோகஹர்ஷங்களுக்கு அறியாத என்னுடைய நெஞ்சையும் வருத்திற்றுக் கிடர்.

௧௦. हिमहतलिनीव नयशोभा व्यसनपरम्परावातिरिच्यमाना ।

सहचरहितेव चक्रवाकी जनकपुत्रा कृणां दशो प्रपन्ना ॥

ஹிமஹதலினீவ நய்ஷோபா வ்யஸநபரம்பரயாதிரிப்யமானா,

ஸஹசரஹிதேவ சக்ரவாகி ஜனகஸுதாக்குபனாம் தசாம் ப்ரபக்ஷா. 16-30

ஸீதை பனியால் தாக்கப்பட்ட தாமரைப் பொய்கையைப்போல சோபை இழந்தவளாய் துக்க பரம்பரையால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டவளாய் கணவனைப் பிரிந்த பெண்சக்ரவாகப்பணியைப்போலே வருத்தத்தக்க நிலைமையை அடைந்தாள்.

௧௫. (தி—வாய். 8-2. ப்ரஸேசம்) [ஹிமஹதலினீவ நய்ஷோபா]—பன்னிரண் டாண்டு தண்ணீர்த்தரும்பறச் கலந்துபோந்த இவளுக்கு வந்தேறியான பிரிவிதே, அத்தாலே அழகழிந்திருந்தாள். [வ்யஸநபரம்பரயா]—பிரிவோபாதி கலவியும் வந்து கழியப் பெற்றதில்லை. [அதிபிப்யமானா]—ஆச்யத்தின எவல்லாதபடியாயிருக்கை. [ஸஹசரஹிதேவ சக்ரவாகி]—வருமளவும் உணர்ந்து பொறுத்திருக்க மாட்டா திருக்கை. அவற்றின்படி அங்ஙனையிதே. [ஜனகஸுதா]—‘இவை வரும்’ என்று வளரப்பெற்றதில்லை. [க்ருபணம் தசாம் ப்ரபக்ஷா]—கீழ்ச்சொன்ன இவை யொன் றும் ஒப்பாகமாட்டாது: சில சொல்லிற்றாகித்தனை.

௧௧. दहन्तीमिव निश्वसिष्वान्शुक्लवर्णिनः ।

தஹந்தீமீவ நிச்வாஸஸ்வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண: 17-29

11

தளிர்களைத் தாங்குகிறதென்ற மரங்களை பெருமூச்சுகளால் கொளுத்துகிறவள் போலிருக்கிற (ஸீதையைக்கண்டு ஹதுமான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்).

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 12.) திரு. படி லௌகிகாகநியாலே ஊரைச் சுட்டான், இவள் வீரஹாநியாலே அசோகவர்க்கையைச் சுட்டான்.

௧௫. (தி—வாய். 7-2-2) நெடுமூச்சாலே தன்பகை அறுக்கப் பாராநின்றான். பல்லவதாரிகளாயிருக்கை அப்போதிவளுக்குப் பகையிதே. ஒருபடிப்பட நின்று நலி கிறபடியிதே அவை. ராசுகளிகள் உறங்கும்போதும் உண்டிதே, உருவ இப்படியே நிற் கிறவித்தனை அவை.

௧௨. मित्रमौषिकं कर्तुं रामः स्थान परीक्षता ।

वधं चानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषधमः ॥

மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தானம் பரீபஸ்தா,

வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: 21-19

12

ஸ்திதியை விரும்புகிறவனும் கொடுமையான வதத்தை விரும்பாதவனுமான உன்னுட்புருஷ சிரேஷ்டரான இந்த ராமன் நண்பனாகச் செய்துகொள்ளத் தகுதியானவர்.

பெ—வயா, (பெருமாள் திருமொழி. 5-5) அன்று கண்டாப்போலே கையும் வெலுமாய் நிற்பர். அவனுக்கு அச்சத்தாலே, தமக்கு உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நிற்பர். திரக்கழிய அபராதம் செய்த எனக்கு அவர் கருப பண்ணுவரோ என்ற அவனுக்கு நினைவாகக் கொண்டு [புருஷர்ஷப:]—ஈ அனுகலனம் ஓடி வர நின்றுவ் அதையே நினைத்து ஈ பண்ணின அபராதமெல்லுமாபுத்தி பண்ணுவரோ அவர் புருஷோத்தமர்காண்.

(நா. தி—வாய். 3-6. ப்ரவேசம்) [மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம் ராம:]—‘பெருமானை ஈ சரணம் புரு’ என்றால் அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்கும்; அதுக்காகத் தோழமை கொள். எங்கிறான். தங்களைச் சரணம் புக்காரை தங்களிற்காட்டில் குறைய நினைப்பதில்லையே இவர்கள். ‘மித்ரபாவே’ என்றும், ‘மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தம்’ என்னுமிதே இருவர் படியும். [ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா]—வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால் பாலி நின்று வழியடிக்கவேணும். உனக்கு ஓரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பு இருப்பதில் பட்டுப்போக அமையுமென்றிருந்தாயோ—[வதம்சாநிச்சா கோரம்]—அப்படி உன்னை நற்குலைப்பாட்டுவரோ. உன்னை வைத்து உன் முன்னே உன் ஸந்தானஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னை சித்தரவதம் பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலேயே யாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும் காண். [தவயா]—உன்னிலே இருந்தபடியால் விசேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். [அஸௌ]—உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையாயிருக்குமிதே இவளுக்கு. அவனுக்குத்தனே மாயாமருகத்தின் பின்னே மோகிதமேயிது கண்டாட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையாயிருப்பிதே. [புருஷர்ஷப:]—நான் பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ என்றிருக்கவேண்டா, இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார் காண். அவர் புருஷோத்தமர் காண். அஸௌ புருஷர்ஷப: ராம: தவயா மித்ரம் கர்த்தம் ஓளபயிகம்.

நா. (தி—வாய். 8-1-1) [மித்ரமௌபயிகம்]—ராவணன் பிராட்டி திருமுன்பே நின்று சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாதே, ப்ரஜை நலிந்ததென்தான் தாய் சேருளிறே ஜநநியான முறையாலே, அவன் அநர்த்தம் கண்டு ஹிதமருளிச் செய்கிறான். ‘அவர் திருவடிகளிலே சரணம் புரு’ என்றால் அவன் தாழ்வாக நினைத்து இசையா நென்னுமத்தாலே தோழமை கொள்ளென்கிறான். அவர் ‘மித்ரபாவே’ என்பார். இவன் ‘மித்ர மௌபயிகம்’ என்னும். அவனுக்கு போனாலும் பரமலாமயாபத்தியிதே கெடுப்பது. எனக்கு சத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவு பண்ணவேண்டுகிறதென்னைன்னுமே—[ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா]—கெடுவாய் ‘வழிபறிப்பார்க்கும் தரையிலே கால் பாலிநின்று கொள்ளவேணும். உன் குடியிருப்பை ஆசைப் பட்டாயாகில் இத்தனையும் செய்யவேணும். எனக்கு ஒரு குடியிருப்பு வேணுமோ? ஆகாச சாநிகளாயன்றோ நாங்களிருப்பது என்று அவனுக்கு நினைவாக [வதம்சாநிச்சா]—அவரம்புகள் ஆகாததிலே நடவாதோ. [கோரம்]—உன்னைச் சிங்கவிலைக்கெடுத்துக் கொல்வாதே நற்குலை யாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப் பற்றவேணும் காண். [தவயா]—பல சொல்லி என்? உனக்கு அவர் வேணும். [அஸௌ]—அவரம்பு உனக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோ? உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவளுக்கு. அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத் தோற்றுவவனுக்கு. திரக்கழிய அபராதம் பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ என்ன—[புருஷர்ஷப:]—ஈ செய்தவற்றை ஒன்றாக நினைத்திருப்பாரோருவரல்லர், புருஷோத்தமர் காண்.

ஸுத்தரகாண்டம்

१३. स्यात् प्राज्ञः कृत्स्नश्च सानुकोशश्च राक्षसः ।

सद्गुतो निरनुकोशः शङ्खे मद्भाम्यसङ्ख्यात् ॥

க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞ: ஸாநுகோச: சங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்.

ஸத்வுகுத்தோ நிரநுகோச: சங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத். 26-13

13

புத்திமானாகவும் நன்றி அறிவுள்ளவராகவும் தையயுள்ளவராகவும் நன்னடத்தை யுள்ளவராகவும் பிரஸித்தி பெற்ற ராமன் எனது பாக்கியம் குறைவினால்கிருபையில்வாதவராக (இருக்கிறாரென்று) ஸந்தேஷிக்கிறேன்.

௩௫. (தி-வாய். 8-1. ப்ரவேசம்) [ப்ராஜ்ஞ:]—தம்மரவே அபிமதம் பெற இருப்பார் அறிவிற்குறையவால் இழக்கவேண்டாதபடி. தம்மளவையும் அவர்களளவையும் அறிக்கக்கூடான அறிவுடையவர். [க்ருதஜ்ஞ:]—கிட்டுமவன் தன் பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணுமது தவிர்த்து ஓரடிவர நின்ற வெல்லையுமறிவர். [ஸாநுகோச:]—அறிவுகொண்டு காரியம் கொள்ளவுமறியாதே யிருக்குமவர்களுக்கு அவர்களிழவை அறிவாந்தித்து ஐயோ என்றிரங்குமவராயிருப்பார். [ராகவ:]—இது இவர் தம்மைத் தேற்றிவந்ததல்ல, குடிப்பிறப்பாலே. [ஸத்வுகுத்த:]—பரஸம்ருத்தயேகப்ரயோஜநராயிருப்பார். [க்யாத:]—இப்படி எதிரிகள் கோஷடியிலும் ப்ரஸித்தர். [நிரநுகோச:] சங்கே—இத்தனங்களையுடைய பெருமானை இத்தசையில் எனக்கு முகங்காட்டக் காணுமையாலே, இக்குணங்களொன்றுமில்லாத ந்ருசம்ஸரோபாதியாக சங்கியா நின்றேன். அவர்க்கு இக்குணங்களுண்டாகாதெழியாதிறே. [மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்]—என்னுடைய பாக்யஹாரியாலேயாபித்தனையிறே.

१४. पक्षी च शास्त्रानिलयः प्रहृष्टः पुनःपुनश्चोत्तमसान्ववादी ।

सुखगतं वाचमुदीरयानः पुनःपुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥

பக்ஷீச சாகாநிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட: புந:புநச்சோத்தமஸாந்வவாதீ,

ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாந: புந:புநச்சோதயதிவ ஹ்ருஷ்ட: 27-51 14

கிணையிலிருக்கின்ற பக்ஷியும் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளதாய் மறுபடியும் மறுபடியும் சிறந்த நல்வாழ்த்தைகளைப் பேசுகிறதாய் அழகியநல்வரவைத்தெரிவிக்கின்ற வாழ்த்தையைக் கூறுகிறதாய் மயிர்க்கூச்சலெடுத்ததாய் இருந்துகொண்டு அடிக்கடி தூண்டுறதுபோலும்.

௩௫. (தி-வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [பக்ஷீச:]—பக்ஷியானது சிறைகை விரித்தது. [சாகாநிலய:]—உலர்ந்த கொம்பிலென்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பணையிலே இருந்தது. வருஷத்தை வலமாக வந்து, தழைந்த பணையிலே நதறிக்கவிருந்தது. [ப்ரஹ்ருஷ்ட:]—அங்குள்ள பலாதிகளை புறக்கணப்பாடுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றம்படியிருந்தது. [புந:புநச்சோத்தம் ஸாந்வவாதீ:]—மேன்மேலான நல்வாழ்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. அதுக்குமேலே, [ஸுஸ்வாகதாம்வாசமுதீரயாந:]—இவ்வளவல்ல கிடாய் அத்தலை பட்டது என்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. [புந:புநச்சோதயதிவ:]—வரவு நிச்சிதமானபின்பு, குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. [ஹ்ருஷ்ட:]—வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடு தோற்ற உடம்பு மயிரெறிந்திருந்தது.

१५. हा राम हा लक्ष्मण हा सुमित्रि हा राममातः सह मे वनन्या ।

एषा विषयान्महम्वभाश महावि नौरिव मृदवाता ॥

ஹாராம / ஹாஸக்ஷமண / ஹாஸுமித்ரே ஹாராமமாத: ஸஹ்மேஜக்யா,

ஷா விபத்யாம்யஹமல்பபாக்யா மஹாந்ணவே கேளரிவ மூடவாதா. 28-8

ஹா ராமா ஹா லக்ஷ்மணா ஹா ஸுமித்ரே என் தாயோடுகூட ஹா ராமனைப் பெற்ற தாயாகிய கௌஸல்யையாரே பாக்கியம் குறைந்த இந்த நான் பெருங்கடலில் சுழற்காற்றில்பட்ட ஓடம்போல நசிக்கின்றேன்.

பே—வயா, (திருநெடுந்தாண்டகம். 16) ஹா ராம என்று போக்யவஸ்துவை நினையா, ஹா லக்ஷ்மண என்று புஜிப்பாரை நினையா, ஹா ஸுமித்ரே என்று நிமித்த புதரை நினையாக் கூப்பிட்டாளிறே.

१६. अनन्यदैवत्वमियं क्षमा च भूमौ च शय्या नियमश्च धर्मः ।

पतिव्रतात्वं विफल ममेदं कृतं कृतैर्नैविक मानुषाणां ॥ 28-12

அந்நயதைவத்வமியம் க்ஷமாச பூமௌச சய்யா நியமச்ச தர்மே,

பதிவ்ரதாத்வம் விபலம் மமேதம் க்ருதம் க்ருதக்ருஷ்விவமானுஷாணாம்.

என்னுடைய இந்த இவரையே தெய்வமாக நினைத்திருந்தாலும் இந்த பொறுமையும் இந்த திறையில் படுக்கையும் தர்மத்தில் உறுதியும் இந்த பதிவ்ரதத்தன்மையும் மனிதர்களுக்குள் நன்றியறிவில்லாதவர்கள் விஷயத்தில் செய்யப்பட்ட காரியம் போல பயன்றது.

१७. (தி—வாய். 4-6-10) [அந்நயதைவத்வம்]—‘வேறே ஒரு ஆசிரயதேவதை உண்டு அது ரக்ஷிக்கிறது’ என்று நினைக்க விரகில்லை கிடரெனக்கு. ‘ஸஹபத்ந்யா’ என்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளில் இவர் புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக்கை நீட்டப் புகுமத்தனை போக்கி, பெரியபெருமாள் தாமுத்தேச்யமாகப் புகுதறியேன். [இயம் க்ஷமாச]—ராவணனுடைய ஜல்பங்களையும் ராக்ஷசிகளுடைய தர்ஜனபர்த்ஸங் களையும் பொறுத்திருந்ததும் ‘அவரது ஒரு இன்சொல் கேட்கலாம்’ என்று கிடர். [பூமௌசசய்யா]—இத்தகைக்கிடை கிடந்ததும் ‘தவாங்கே ஸமுபாவிசம்’ என்கிற படியே ‘அவரமடியிலிருப்பு ஒருகால் எரித்திக்குமோ’ என்னுமத்தாலே கிடர். [நிய மச்சதர்மே]—‘ரக்ஷகத்வதர்மம் அவர் தலையிலே’ என்னுமத்தாலே கிடர் நாவிருந்தது. ‘நத்வாகுர்மிதசக்ர்வ பஸ்மபஸ்மாஹ தேஜஸா’ என்றதும் அவரைப் பார்த்து. [பதிவ்ரதாத்வம்]—‘ஏதத்வ்ரதம் மம’ என்று அவருடைய வ்ரதமொழிய, எனக்கு என்ன ஒரு ஸங்கல்பத்தை உண்டாக்கி இவற்றை அழிக்க நினைத்திலென்கிடர். [விப லம் மமேதம்]—‘தப்பாதவையும் தப்பிற்றை. ஆர்க்குப்போலே என்னில், [மாநுஷா னாம் க்ருதக்ருஷுக்ருதமிவ]—‘ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே’ என்று அவர்க்கு முண்டிறே மனிச்ச; அவரை ஒழிந்தாற்றித்துச் செய்தவற்றோபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று. அதுக்கு அடி என்னென்னில், [மமேதம்]—அவர்பக்கல் குறையில்லை; அதுக்கு இலக்கு னானுகையாலே.

१७. विषय दाता नहि मेऽस्ति कश्चिच्छयस्य वा वेत्रमणि राक्षसस्य ॥ 28-16

விஷஸ்ய தாதா நஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்யவா, வேச்மரி ராக்ஷஸஸ்ய.

ராவணனுடைய வீட்டில் எனக்கு விஷத்தையாவது ஆயுதத்தையாவது கொடுக்கின்றவனாக யாதொருவனும் இல்லை.

१८. (தி—வாய். 5-4 ப்ரவேம) [விஷஸ்யதாதா]—இத்தனை நம்சரக்குத் தரும் உதாரரை இவ்வுரில் கிடைக்குமோ. [மே]—உண்டானுல்தான் எனக்கு இது ஸம்பவிக்குமோ? [சஸ்த்ரஸ்ய வா]—விஷம்போலே சிறிது நின்ற கொல்லுமதின்றியே கடுக முடிக்கும் சஸ்த்ரத்தைத்தான் தருவாருண்டோ. [வேச்மரி ராக்ஷஸஸ்ய]—பிரித்து வைத்து உயிர்க்கொலையாக நவிகிறவனுடைய ஊரிலே, நற்குலைக்குப் பரிகரமான தைத்தான் தருவாருண்டோ.

२८. नमोऽस्य पुणितमाससाध ।

நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத. 28-17

(ஸீதை) பூத்திருக்கிற சிறந்த விருஷத்தை அடைந்தாள்.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 3-6-1) எளிகிற நெருப்பைச் சென்று கிட்டு வாரைப்போலே : ஒங்கிப் பரப்படங்கலும் புஷ்பமேயாய்க் கிடக்கை. [ஆஸஸாத]—தன் ஜீவநத்திலே நைராச்யம் விளைந்தமை தோற்றியிருக்கிறது.

பே—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி 9-5) [நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத]—ஆற்றமம் கரைபுரண்டால் தீப்பாய ஒருப்படுமாபோலே. 'நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந்' என்னும்படியிறே இவளுக்கு இருக்கிறது.

१९. तथागतं तां व्यथितामनिन्वितां व्यपेक्ष्य परिदीनमानसाम् ।

युष्मां निमिषानि युष्मानि मेजिरे नरं श्रिया जुष्टमिवोषीविनः ॥

ததாகதாம்தாம் வ்யதிதாமநிந்தாம் வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிதீனமானஸாம்,
சுபாம் நிமித்தாநி சுபாநி பேஜிரே நரம் சரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவிநஃ. 29-1

அவ்வித நிலைமைக்கு வந்தவளும் வருத்தப்படுகிறவளும் குற்றமற்றவளும் ஸந் தோஷம் நீங்கியவளும் மனத்தளர்ச்சி யடைந்தவளும் மங்களமானவளுமான அந்த ஸீதையை லக்ஷியால் அடையப்பட்ட மனிதனை அண்டிநிற்பவர்கள்போல மங்களங் களான சகுனங்கள் அடைந்தன.

பே. (தி—வாய். 6-2 ப்ரவேசம்) [ததாகதாம்]—'ரஹஸ்யம்ச ப்ரகாசம்ச' என்று கொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே உள்ளபடியெல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையனான ரிஷிக்குப் பாசரமிட்டுச்சொல்லவொண்ணாதபடியிருக்கிறபடி. [தாம்]—தர்மிக்கு மேற்பட அவ்வருகொன்றின்றிக்கேயிருக்கை. [வ்யதிதாம்]— திழ்ச்சொன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸனமுள்ளது மேலே என்று தோற்றும்படியாய் யிருந்தாள். 'ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்' என்று, பன்னிரண்டாண்டுகலந்து பிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றும் தோற்றாதே, துக்கத்தையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியாயிருந் தாள். [அந்ந்திதாம்]—அத்தலையைப் பிரிந்தாலிருக்கக்கடவபடியேயிருந்தாள். இப் படிபிராதவன் து நிந்திதையோகாதே. [வ்யபேதஹர்ஷாம்]—'ஹர்ஷம் குடிபுகுந்து போயிற்று' என்று தெரியாதாயிருக்கை. [பரிதீனமானஸாம்]—ஹர்ஷம் வந்தாலும் ஆச்ரயமின்றிக்கேயிருக்கை. [சுபாம்]—மனதின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குணதிக லீஷயத்தைப் பிரிந்தாலிருக்கும்படி. கடலேறிவடிந்தாப்போலேயிருக்கிற அவ்விருப்பு தனக்கே ஆஸத்திவழிக் வேண்டும்படியிருக்கை. [நிமித்தாநிசுபாநிபேஜிரே]—நிமித் தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மை சொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. [நரம் சரியாஜுஷ்டமிவோபஜீவிநஃ]—ஸாக்ஷாத் லக்ஷமிக்குக் கிஞ்சிக்கிரித்து ஸ்வரூபம்பெற் றன. என்போல வென்றில், அர்த்திகளாயிருப்பார் உதாரர்பக்கவிலே சென்று தந்தாம் ப்ரயோஜனம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித் தங்களின்னவ்வு.

२०. सा तिर्यगूर्ध्वं च तथाप्यवस्तानिरीक्षमाणा तमचिन्त्यबुद्धिम् ।

ददर्श पित्राधिपतेरमात्यं वातात्मजं सूर्यमिवोदयस्य ॥

ஸா திர்யகூர்த்வஞ்ச ததாப்யதஸ்தாத் நிரீக்ஷமாணா தமசிந்த்யபுத்திம்,
ததர்ச பிங்காதிபதோமாத்யம் வாதாத்மஜம் ஸூரியமிவோதயஸ்தம். 31-19

அந்த வீதை குறுக்காகவும் உயரத்திலும் அவ்வாறு கீழிலும் பார்த்தவளாய் அறியமுடியாதபடி புத்தியின் ஆழமுள்ளவளும் வானராதிகைய ஸுகீர்வனுக்கு மந்திரியும் வாயுபுத்ரனுமாகிய அந்த ஹனுமான உதயகிரியிலுள்ள ஸூரியனைப்போல கண்டான்.

௪௦. (தி—வாய். 2-41). [ஸூ. திரயசூத்ரவஞ்சு ததார்ப்யதஸ்தாத்]—நினைவின் மிகவேகிந்தவனாகிய வானரத்திருநாமம் செலிப்பதினாலே, விவங்கப் பார்ப்பது, மேலே பார்ப்பது, கீழே பார்ப்பதானால், கீழே பார்த்ததற்குக் கருத்தென்னென்னில், பூமியைப் பார்த்து கொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமம் செல்வ ஸம்பாவனை உண்டாகிவிட்டு வந்திருக்கிறவனுள், என்று பார்த்தான். அன்றிக்கே, மாஸோப வாஸகன், சோறு என்றவாறே அலமாக்குமாபோலே பார்த்துள்ளென்றுதல். அங்ஙனன்றிக்கே, சிம்தபாவருஷத்தை எங்குமொக்கப் பார்த்தாள்ளென்றுதல். [தமசிந்த்ய புத்திம் ததர்ச]—அவன், வடிவு காண்பதற்கு முன்னே அகவாயை ஆயிற்று பரிச்சேதித்தது—இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கொண்டு நாயிருந்தவிடம் தருவி நிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றே என்று. [பிங்காதிபதேரமாத்யம்]—[இவன் ஸவதந்த்ர னல்லன், ராஜகார்யமிவன் கையிலே உண்டு என்றறிந்தான். [வாதாத்மஜம்]—பெருமானுக்கு ப்ராணங்களைக் கொடுக்கையாலே 'இவன் ஸர்வர்க்கும் பிராணனேதுவாவ வாயுபுத்ரன்' என்று தோற்றவிரூந்தான். [ஸூர்யமிவோதயஸத்தம்]—லங்கையிலும் கிழக்கு வெளுக்க அபூயிட்டது. 'பெருமானாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கு அருண்மையம்' என்னலாமபடி இருந்தான். ஆகையிறே லங்கை நாலுமதிலுக்கு நடுவு ஹரி என்றபடியே இருக்கிறது.

௨௧. கிமயீ சவ நேராம்யா வாரி சவதி ஶோகஜம் ।

புண்டரீகபலாசாய்யா விபரகீர்ணமிவோதகம் ॥

சிமத்தம் தவ. நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்வவதி சோகஜம்,
புண்டரீகபலாசாய்யாம் விபரகீர்ணமிவோதகம். 33-4.

21

தாமரையிதழ்களிலிருந்து உதிருகிற ஜலத்தைப்போல உம்முடைய கண்களிலிருந்து துக்கத்தாலுண்டான ஜலம் எதற்காக பெருகுகிறது.

௪௧. (தி—வாய். 2-41) [கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்வவதி சோகஜம்]—'ஆந்தாச்ச்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே சோகாச்ச்ரு ப்ரவலிக்கிறது ஆர்சுடி வேரம்' என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பிள்ளை 'ஆரை சேதநராகக்கொண்டு' என்று பணிக்கும். [புண்டரீகபலாசாய்யாம் விபரகீர்ணமிவோதகம்]—பாவினேன், இவ்வரவு உடைய பெருமான் வரவாய்க் காணப் பெற்றதில்லை.

௨௨. சூயா தஸரதஸ்யாஹ ஶுசைன்யதாபின: ॥

ஸங்கஷா தசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸைன்ய ப்ரதாபின: 38-16.

22

நான் பகைவர்களின் ஸைன்யத்தைத் தவிக்கச்செய்கின்ற தசரதருக்கு நாட்டுப் பெண்.

௪௨. (தி—வாய். 5-36). [ஸ்ருஷாதசரதஸ்யாஹம்]—பிராட்டி தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது 'சக்ரவர்த்தி மருமகன்' என்னும்ததையே காணும். [சத்ருஸைன்யப்ரதாபின:]—எங்கள் மாமனார் உண்டாகில் எனக்கு இவ்விரும்பு இருக்க வேண்டுமோ? சத்ருக்களும் ஜீவிக், ஜீவித்தவரோ அவர்.

அந்த வரிதை குறுக்காகவும் உயரத்திலும் அவ்வாறு கீழிலும் பார்த்தவளாய் அறியமுடியாதபடி புத்தியின் ஆழமுள்ளவனும் வானரராஜனாகிய ஸுகீர்வனுக்கு மந்திரியும் வாயுபுத்ரனுமாகிய அந்த ஹனுமான உதயகிரியிலுள்ள ஸூரியனைப்போல கண்டான்.

௪௫. (தி—வாய், 2-4-1) [ஸா திர்யகூர்த்வஞ்ச ததாப்யதஸ்தாத்]—நினைவின் றிக்கையிருக்கச்செய்தே வாராத்திருநாமம் செலிப்பட்டவானே, விலங்கப் பார்ப்பது, மேலே பார்ப்பது, கீழே பார்ப்பதானால், கீழ்ப் பார்த்ததுக்குக் கருத்தென்னென்னவில, 'பூமியைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமம் சொல்ல ஸம்பாவனை உண்டாகில், அல்லாத திக்குகளிலுமுள்ளது' என்று பார்த்தான். அன்றிக்கே, மாஸோப வாஸிகள் 'சோறு' என்றவானே அலமாக்குமாபோலே பார்த்தாளென்னுதல். அங்ஙனன்றிக்கே, சிம்சுபாவ்ருஷத்ததை எங்குமொக்கப் பார்த்தாளென்னுதல். [தமசிந்த்ய புத்திம் ததாச்]—அவன் வடிவு காண்பதற்கு முன்னே அகவாயை ஆயிற்று பரிச்சேதித்தது—'இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கொண்டு நாயிருந்தவிடம் துருவி நிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றே' என்று. [பிங்காதிபதேரமாத்யம்]—'இவன் ஸ்வதக்தர னல்லன், ராஜகார்யமிவன் கையிலே உண்டு என்றறிந்தான். [வாதாத்மஜம்]—பெருமானுக்குப் ப்ராணங்களைக் கொடுக்கையாலே 'இவன் ஸர்வர்க்கும் ப்ராணவேதுவான வாயுபுத்ரன்' என்று தோற்றவிருந்தான். [ஸூரியமீவோதயஸ்தத்ம்]—லங்கையிலும் கிழக்கு வெளுக்க அடியிட்டது. 'பெருமானாஹி ஆதிக்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்' என்னலாம்படி இருந்தான். ஆகையிறே லங்கை நாலுமதிலுக்கு நடுவு 'ஹரி ஹரி' என்றபடியே இருக்கிறது.

௨௧. किमर्थं त्व नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम् ।

पुण्डरीकपलाशभ्यां विप्रकीर्णमिवोदकम् ॥

கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி சோகஜம்,

புண்டரீகபலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம். 33-4.

21

தாமரையிதழ்களிலிருந்து உதிருகிற ஜலத்தைப்போல உம்முடைய கண்களிலிருந்து துக்கத்தாலுண்டான ஜலம் எதற்காக பெருகுகிறது.

௪௫. (தி—வாய், 2-4-1) [கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி சோகஜம்]—'ஆநந்தாச்சுருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே சோகாச்சுப் ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்ஞ்சு வேற' என்று பட்டரஞ்ஞளிக்கையுமப்படி. அன்றிக்கே, பின்ளான் 'ஆரை சேதநரகக்கொண்டு' என்று பணிக்கும். [புண்டரீகபலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்]—பாவினேன், இவ்வரவு உடைய பெருமான் வரவாய்க் காணப் பெற்றதில்லை.

௨௨. स्तुषा दशरथाह शत्रुसैन्यतापिनः ॥

ஸ்துஷா தசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸைந்ய ப்ரதாபிந: 33-16.

22

நான் பகைவர்களின் ஸைந்யத்தைத் தவிக்கச்செய்கின்ற தசரதருக்கு நாட்டுப் பெண்.

௪௫. (தி—வாய், 5-3-6) [ஸ்துஷாதசரதஸ்யாஹம்]—பிராட்டி தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது 'சக்ரவர்த்தி மருமகள்' என்னுமித்தையே காணும். [சத்ருஸைந்யப்ரதாபிந:]—எங்கள் மாமனார் உண்டாகில் எனக்கு இவ்விருப்பு இருக்க வேணுமோ? சத்ருக்களும் ஜீவிக்க, ஜீவித்தவரோ அவர்.

23. समा द्वादश तत्राहं राघवस्य निवेशेन ।

मुञ्जाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी ॥

ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே,

புஞ்ஜானாமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்சுத்திநீ. 33-18.

23

நான் அங்கு ராமனுடைய க்ருஹத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் முடிய மனிதர்களுக்குரிய போகங்களை அநுபவித்தவளாய்க்கொண்டு எல்லாவிதவிரும்பமும் பூர்த்தியடையப் பெற்றவளாய் ஆயிருந்தேன்.

பே. (தி—வாய். 7-3 ப்ரவேசம்) [ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்]—இப்போது காதாசிக்கதர்சனங்கூட அரிதாம்படியிருக்கிற நான், முன்பு சிரகாலம் அவரோடே அநுபவிக்கப்பெற்றேன் காண். [ராகவஸ்ய நிவேசநே]—எங்கள் மாமனாகையே அநுபவித்தேன். [புஞ்ஜானாமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்சுத்திநீ]—‘ஸர்வாந் காமாந்’ என்கிற படியே எல்லாமதுபவிக்கப் பெற்றேன். அப்படியுமுன்றிறேயிங்கு. ‘பஹுவோ நபு கல்யாணாகுணா’ என்று குணங்கள் இரட்டித்தவிடமிறே இது.

24. मगोव तु महाभानः सौमित्रिर्वित्रनन्दनः ।

पूर्वजस्यानुयायाथै हुमनीरैरलंकृतः ॥

ப்ராகேவது மஹாபாகஃ ஸௌமீத்ரிர் மித்ரநந்தநஃ,

பூர்வஜஸ்யானுயாயாதே த்ருமசீராரலங்க்ருதஃ. 33-20.

24

மஹாபாக்கியவானும் நண்பர்களை மகிழ்விப்பவருமான லக்ஷ்மணரோ தமையானுடைய பின்னோடு செல்வதற்காக முன்னதாகவே மரவுரிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டார்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருவந்தாதி. 1) [ப்ராகேவது மஹாபாகஃ]—பெருமானுக்கு மரவுரி கொடுத்தன்றோ இளைப்பெருமானுக்குக் கொடுத்தது; இவரை ‘ப்ராகேவ’ என்பானென்னென்னில், ‘திப்தமக்ரிமரண்யம் வா யதிராமஃ ப்ரவேஷ்யதி ப்ரவிஷ்டம் தத்ரமாம் தேவி’ என்று இளைப்பெருமானுக்கிருக்கும் படியாலே சொல்விற்று. பெருமான் ‘பித்ருவசநபரிபாலனம் பண்ணவேணும்’ என்று மரவுரி சாத்தினார்; அவர் உடுக்கடி புகுகிறேன்று உடுத்தலாப்படி; அது வேறென்றன்றோவென்கிறது. [மஹாபாகஃ]—‘அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினபடியே எல்லாவடி மையுஞ்செய்யலாம் படி திருவபிஷேகவிதம் பிறக்க பாக்யம் பண்ணினவர். [ஸௌமீத்ரிஃ]—‘ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வரவாஸாய’ என்று சொன்னவள் வயிற்றிலே பிறந்தவர். [மித்ரநந்தநஃ]—‘பெருமானைப் பிரியாதே அடிமைசெய்யவேணும்’ என்ற அநுகூல வர்க்கமெல்லாம் ‘நாம் செய்யப் பெற்றிலோமேயாகிலும் இளைப்பெருமான் எல்லாவடி மையுஞ்செய்யப்பெற்றாரிறே’ என்று அநுகூலவர்க்கத்தை உகப்பிக்குமவர். [பூர்வஜஸ்யானுயாயாதே த்ருமசீராரலங்க்ருதஃ]—பெருமான் பின்னே ஸேவித்துப் போகைக்காக மரவுரி சாத்தி அத்தாலே அலங்க்ருதரானவர். பெருமான் அபிஷேகம் தவிரகைக்கு மரவுரி சாத்தினார். இவர் கைங்கர்யலாம் ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடுகைக்கு மரவுரி சாத்தினார்.

25. स्वप्नेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहस्रक्षमम् ।

पश्येयं यदि जीवेयं स्वप्नेऽपि मम मत्सरी ॥

ஸ்வப்னேயி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹஸக்ஷமணம்,

பத்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்னேயி மம மத்ஸரீ. 34-21.

26

ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம்

நான் குரானை லக்ஷ்மணனோடு கூடிய ராமனை ஸ்வப்நத்திலாவது பார்ப்பேனெனில் பிழைப்பேன், ஸ்வப்நமும் எனக்கு விரோதி.

பே—வயா. (காட்சியார் திருமொழி. 6—1 பூரவெழும்) [ஸ்வப்நேபியத்யஹம் வீரம்]—ஸ்வப்நத்திலே கண்டாலும் துக்கநிலாதத்திராக்கவல்லராய்த்து. [ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்]—பிரிகிறபோது இருவரையும் கட்டிப்பிரித்தயாலே, காணாமிடத்திலும் இருவரையுங்கூடக் காணவேண்டுமென்றே நேரே நேரே சென்றது அப்போது இருவரும் பிரிகையாலே, தங்களில் கூடினார்களோ துக்கப்போகின்றன அநிசங்க பண்ணியிருக்குமே. [பச்சேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நேபியம் மதஸரி]—என்ன வஸ்தை அநிதத்தும் முகம் காட்டாமைக்கு அவரேயன்றிகே இதுவும் என்னை நவிய வேண்டுமோ.

२६. रामः कमलवाक्षः सर्वस्त्वमनोहरः ।

रूपराक्षिण्यसप्तः प्रसूतो जनकात्मजे ॥

ராமஃ கமலபத்ராக்ஷஃ ஸர்வஸுத்த்வமனோஹரஃ,

ரூபநாக்ஷிணியஸம்பந்ஃ ப்ரஸூதோ ஜனகாத்மஜே. 35-8.

26

ஓ ஸீதாய் ராமன் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவராய் எல்லா ப்ராணிகளுடைய மனதுக்கும் இனியராய் ரூபம் தாக்ஷிணியம் இவைகள் நிரம்பியவராய் பிறந்தவர்.

३७. (தி—வாய். 2-2-5) [ராமஃ]—ஸ்ர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை. [கமல பத்ராக்ஷஃ]—அதிலே ஒரு சுழியாயிற்று அமிழ்துவார்க்கு வேண்டுவது அக்கண்ணாழகுக்கு எல்லை என்னென்னவில, [ஸர்வஸுத்த்வமனோஹரஃ]—திரியக்ஜாதியனாய்ப் பண்ணையோடு பண்ணுதத்தித் திரிகிற என்னெஞ்சையும் அபஹரித்ததன்றே. [ரூபநாக்ஷிணியஸம்பந்ஃ ப்ரஸூதஃ]—தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் குறையற்று, அதுதான் ஒளத்தபதிகமாயிருக்கும். [ஜனகாத்மஜே]—அந் விஞ்சச் சொன்னாய், இனி இங்நன் சொல்லவரவாருண்டோ இல்லையோ என்று பிராட்டிக்குக் கருத்தாக—[ஜனகாத்மஜே]—பின்னை உம்மைச்சொல்லலாம், நீருமுண்டு.

२७. स श्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः ।

तदासीन्निष्प्रमोदस्यै राहुमस्त इवांशुमान् ॥

ஸ ச்ருத்வா வானரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேனேரீதம் வசஃ,

ததாஸீக்ஷிஷ்ப்ரபோத்யர்த்தம் ராஹஸ்க்ரஸ்த இவாஸ்க்மாந். 35-36.

27

அந்த ஸுகீர்வனே லக்ஷ்மணனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு ராகு வீழங்கிய ஸூர்யனைப்போலே அப்போது மிகவும் ஒளியிழந்தவனாய் ஆனான்.

३७. (தி—வாய். 5-3-2) [ததாஸீதித்த்யாதி]—பெருமானும் பிராட்டியுமான விருப்பிலே பிரிவு விகாந்தது என்று இனியபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்பட, பெருமாள் திருமேனியில் வைவரணயம் இவருடம்பிலே மாறிற்றாயிற்று. [அத்யர்த்தம் நிஷ்ப்ரபஃ]—பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றாமையிறே பெருமானாளுக்குள்ளது. இவர் தம்முடைய ஆற்றாமைையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரவிரும்பக்க கணப் பெருமையாலும் இவர்க்கவ்வள வன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிறே. அபிதேயவசநமாயிற்று அர்த்தசப்தம். அத்யர்த்தமாவது—அபிதேயமல்லவென்கிறது.

२८. रामसुभीवयोरैक्यं देवेवं समजायत ।

ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத. 35-52.

28

ஸீதாதேவியாரே ! ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் ஒற்றுகை இம்மாதிரி உண்டாயிற்று.

॥८. (தி-வாய் 5-9-5) 'வானரானும் நரானும்ச கதமாவீத் ஸமாகம்; குருகுலவாலம் பண்ணத் திரயக்குதானுக்கும் வஸிஷ்ட்டசியுயர்களான ராஜபுத்ரர்களுக்கும் இதொரு சேர்த்தி உண்டானதெங்ஙனே ! சாஸ்தரவச்யரிநே குருகுலவாஸத்துக்கு யோக்யர். மேல் இதுக்கு அடிசொல்லுகிறான்—[ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம் தேவயேவம் ஸமஜாயத]—தங்கனையும்றியாதே எங்கனையும்றியாதே இங்ஙனே விழுந்து கொடுநிற்கக் கண்டோரித்தனை. அதாவது—இனியபெருமான் கையும் வில்லுமாய உணர்ந்துகொண்டு நின்று நோக்கக் கடவ அந்தப்புர கார்யத்துக்கு அடியேன் வரும்படி யன்றோ அவர்கள் ஸங்கதரானபடி. இனியபெருமான் அடிமையில்தப்பி நின்றவளவுக்கும் திருவடிபடையக் கொண்டு இழையிடவேண்டும்படியாகவிதே அவர் நிலவரான படி. இனியபெருமான் பேரநிற்கையிறே பிரியவேண்டிற்று. [எவம் ஸமஜாயத]—தங்கனளவிலும் பெருக்கப் பார்த்தார்கள். ஐஸ்வர்யம் அவனுக்குக் காடுபடும்படியிறே பார்த்தது.

२९. मूर्ध्नि वा भेषमाणा सा मर्तुः करविभूषणम् ।

मर्तुमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥

க்ருவீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா பர்த்து: கரவிபூஷணம்,
பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜானகீ முதிதாபவத். 36-4.

29

அந்த வீதை பர்த்தாவியுடைய மோதிரத்தை வாங்கி பார்த்தவளாய்க்கொண்டு பர்த்தாவை அடைந்தவள்போல ஸந்தோஷமுள்ளவளாக ஆளுள்.

பெ-ல்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 15) பிராட்டி பெருமானை ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷரூபத்தாலே அநுபவித்தாளிறே. [க்ருவீத்வா]—தேசாந்தரம்போன பந்துக் களைக் கண்டாற்போலே மேல் விழுந்தாள். [ப்ரேக்ஷமாணா]—வைத்த கண் மாறாதே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். [ஸா]—இவன் வரவைராவணன் வரவாக சங்கித்தவள் கிடர் இப்படி மேல் விழுந்தாளென்கிறான். [பர்த்து: கரவிபூஷணம்]—அடியில் தன்னைக் கைப்பிடிக்கிறபோது தன்னைவிழுந்துதின மோதிரத்தை. அங்ஙனன்றியே, தானும் அவரும் ஸம்சுலேஷிக்கும்போது போகத்தின் மிகுதியாலே ப்ரளயரோஷம் தலையெடுத்து ஒருவரையொருவர் முகம் பாராதே ஊடியிருப்பார்கள். அப்போது இரு வரையும்சேர்த்த மோதிரமென்னுதல். அதாவது—அப்போது கேடுமுகம் பார்க்கையும் லார்த்தை சொல்லுகையும் இருவருக்கும் அபேகிதமாயிருக்கும்; வேறு சேர்ப்பா நிலையாகையாலே கையில் திருவாழிமோதிரத்தைக் கழற்றி பெருமான் தரையிலே விழவிடுவர். அப்போது தான் 'அம்மோதிரத்தை விழவிட்டார்களாம்' என்னும் வார்த்தையை உண்டாக்கின மோதிரமாகையாலே கடகமான மோதிரமென்கிறது. [பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா]—திருவாழி மோதிரத்தைக் கண்டவாறே பெருமான் கையை நினைத்தான். அதுக்கு ஆச்ரயமான தோளையும் அதுக்காச்ரயமான வடிவை யும் நினைத்தான். ஸந்தியில் அவரைத் தழுவிக்கொள்ளுமாபோலே திருவாழிமோதிரத் தைத் தழுவித் கொண்டான். [பர்த்தாரமிவ]—அவள் பெருமானாகவே தழுவித் கொண்டாள். இவன் பர்த்தாவைப்போலே என்கிறான். [ஜானகீ முதிதாபவத்]— ஸ்ரீ ஜனகராஜன் திருமுகம் உகவா நின்றான். உதர்க்கத்தில் என்னாய் விழப்புக்குறிதோ என்று பீதனுகிறான் ரிஷி.

௩௭. (தி—வாய், 6-2, ப்ரவேசம்) [க்ருஷீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா]—‘ராவணன் மாயையாலே வந்ததோ’ என்னும் பயத்தாலே முற்படக் கணவைக்க மாட்டாதே யிருந்தாள்; ‘அத்தையாலே வந்தது’ என்று தெளிந்தபின்பு கண்மாற வைக்கை அரி தாம்படியிருந்தாள். [ஸா ப்ரேக்ஷமாணா]—‘பசுய தேவி’ என்று கொண்டு முன்பு பாவைக்கு க்ருஷி பண்ணவேண்டும்படியிருந்தாள் தானே கண் மாறவைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணவேண்டும்படியாயிருந்தாள் [பர்த்து: க்ருவிபூஷணம்]—முதல் கைபிடிக்கிறபடியை நினைத்தாள். [க்ருவிபூஷணம்]—*அணி யிரு தாமரைக் கைகளைப் பார்த்துக்கு ஆபரணம் காணும். [பர்த்தாரயிவ]—இவன் இத்தகைத் தாமரையிலே கொடுத்தவாறே, இத்தோடேசேர்ந்த விரலையும் தோளையும் நினைத் தான். [பர்த்தாரயிவ]—தான் இக்கரையிலாளாகவும், அவர் அக்கரையிலாராகவும், இவ்விடையிலே கிடக்கிறதாகவும், அறிந்திலன்; ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருந்ததாக நினைத்தான். ஒரு குது சதுரங்கங்களிலே தோற்றுத் தன் கையிலிருந்ததாக நினைத் தான். ‘இவ’ என்கிறன் ரிஷி ஹர்ஸஸமாதியாலே. இவளுணர்ந்தால் என்படக்கடவ ளென்று. [ஜாநகி]—சோகஹர்ஷங்களுக்கு இனையாத குடியிலே பிறந்தவள். [முநிதா பவத்]—ஹருஷ்டையானாள்.

௩௦. ततः सा ह्रीमती बला भर्तुः संदेशहर्षिता ।

परितुष्टा विशालक्षी (मित्रे कृत्वा) माशंसत महाकपिम् ॥

தத: ஸா ஹ்ரீமதி பாலா பர்த்துஸஸந்தேசஹர்ஷிதா,

பரிதுஷ்டா விசாலாக்ஷி (ப்ரியம் க்குத்வா) ப்ராசம்ஸத மஹாகபிம். 36-6.

பிறகு லஜ்ஜையுள்ளவளும் பாலையும் பர்த்தாவின் தூதுவார்த்தையால் மகிழ் விகம்பட்டவளுமான அந்த ஏர்தை பரியமான ஸம்மானத்தை செய்துவிட்டு ஸந்தேசஹர்ஷிதாவளாம் பெரிய வானரமான ஹனுமானை புகழ்ந்தாள்.

பேட்டியா: (பெரியதிருமொழி, 3-8-1) [தத: ஸா]—திருவடி ராம்வருத்தாற் தத்தைச் சொல்லக் கேட்டவந்தரம் உள்ளாளுள். [ஹ்ரீமதி]—‘ஸதி தர்பினி தர் மசநிந்தயக்தே’ இதி ந்யாயோஸ ஸத்தை உண்டாகா, உண்டாமது உண்டாயிற்று. [பாலா]—ஹர்ஷம் பொறுக்கவொண்ணாதவளாயிற்று. [பர்த்து: ஸந்தேசஹர்ஷிதா]—ரக்ஷகரான அவர்வார்த்தை கேட்டு ஹருஷ்டையானாள். [பரிதுஷ்டா]—அந்த ஹர்ஷம் புறவெள்ளமிட்ப்படி. [விசாலாக்ஷி ப்ராசம்ஸத]—ஏத்தத் தொடங்கினாள். [மஹாகபிம்]—கடலைவற்ற இறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

௩௧. कुशली यदि काकुत्स्थः किं नु सागरमेखलम् ।

महीं दहति कोपेन युगान्तमिरिविस्थितः ॥

குசலீ யதி காகுத்ஸ்த: கிம் நு ஸாகரமேகலாம்,

மஹீம் தஹதி கோபேன யுகாந்தாக்ஷிரிவோத்தித: 36-13.

31

ககுத்ஸ்த வம்சத்தில்பிறந்த ராமன் கேழ்மத்துடனிருப்பதாயிருந்தால் கோபத்தால் ப்ரளயகாலத்தியைப் போல் கிளம்பினவராய் ஸமுத்திரத்தை அரைநான்மாலையாக உடைய பூமியைக் கொளுத்துகிறாரா (கொளுத்தவில்லையே).

௩௨. (தி—வாய், 6-2, ப்ரவேசம்) [காகுத்ஸ்த:—பரபரிபவம் பொருத குடியிலவனரே தாம் பிறந்தது. பிறர்க்கு வந்தவை பரிஹரிக்கும்உணையல்லது, தமக்கு வந்தது பரிஹரிக்கவாகாது’ என்றிருக்கிறாரே. [கிம் நு ஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி]—‘தரவத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும், கடினத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்’ என்றிருக்கிறாரே, கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றே. ஒக்கக்

௩௫. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [க்ருஷீத்வா ப்ரேக்ஷமாணு]—‘ராவணன் மாயையாலே வந்ததோ’ என்னும் பயத்தாலே முற்படக் கணவைக்க மாட்டாதே யிருந்தான்; ‘அத்தலையாலே வந்தது’ என்று தெளிந்தபின்பு கண்மார வைக்கை அரி தாம்படியிருந்தான். [ஸா ப்ரேக்ஷமாணு]—‘பச்சு தேவி’ என்று கொண்டு முன்பு பார்வைக்கு க்ருஷி பண்ணவேண்டும்படியிருந்தான் தானே கண் மாறவைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணவேண்டும்படியாயிருந்தான். [பர்த்து: க்ரவியுஷணம்]—‘முதல்’ கைபிடிக்கிறபோது உறுத்திப்படியை நினைத்தான். [க்ரவியுஷணம்]—‘அணி மிகு தாமரைக் கையிறே. ஆபரணத்துக்கு ஆபரணம் காணும். [பர்த்தாரயிவ]—இவன் இத்தைத் திருக்கையிலே கொடுத்தவாறே, இத்தோடேசேர்ந்த விரலையும் தோளையும் நினைத்தான்; அங்கிலைவு தான், தான் இக்கரையிலாகவும், அவர் அக்கரையிலாராகவும், கடல் இடையிலே கிடக்கிறதாகவும், அறிந்திலன்; ஒரு பருக்கையிலே கூடவிருந்ததாக நினைத்தான். ஒரு குது சதுரங்கங்களிலே தோற்றத்தன் கையிலிருந்ததாக நினைத்தான். ‘இவ’ என்கிறான் ரிஷி ஜந்ரீஸமாதிபாலே. இவனுனார்ந்தால் என்படக்கடவ ளென்று. [ஜந்ரீ:—சோகஹர்ஷங்களுக்கு இனியாத குடியிலே பிறந்தவன். [முநிதா பவத்]—ஹருஷ்டையாணு.

௩௦. ततः सा ह्रीमती बला भर्तुः संदेशहर्षिता ।

परितुष्टा विशालक्षी (प्रिय कृत्वा) माशंसत महाकपिम् ॥

தத: ஸா ஹ்ரீமதி பாலா பர்த்துஸஸந்தேசஹர்ஷிதா,

பரிதுஷ்டா விசாலாக்ஷி (ப்ரியம் க்ருத்வா) ப்ராசம்ஸத மஹாகபிம். 36-6.

பிறகு லஜ்ஜையுள்ளவளும் பாலையும் பர்த்தாவின் தூதுவார்த்தையால் மகிழ் விக்ஷப்படவளமான அந்த வீதை ப்ரியமான ஸம்மானத்தை செய்துவிட்டு ஸந்தோஷமுள்ளவளாய் பெரிய வாகரமான ஹநுமாளை புகழ்ந்தான்.

பேட்வயா. (பெரியதிருமொழி. 3-8-1) [தத: ஸா]—திருவடி ராமவ்ருத்தரத் தத்தைச் சொல்லக் கேட்டவந்நரம் உள்ளாணுள். [ஹ்ரீமதி]—‘ஸதி தர்யினி தர் மாச்சிந்த்யந்தே’ இதிர்யாயே ஸத்தை உண்டாகா, உண்டாமது உண்டாயிற்று. [பாலா]—ஹர்ஷம் பொறுக்கவொண்ணாதவளாயிற்று. [பர்த்து: ஸந்தேசஹர்ஷிதா]—ரக்ஷகரான அவர்வார்த்தை கேட்டு ஹ்ருஷ்டையானாள். [பரிதுஷ்டா]—அந்த ஹர்ஷம் புறவெள்ளமீட்பபடி. [விசாலாக்ஷி ப்ராசம்ஸத]—ஏத்தத் தொடங்கினாள். [மஹாகபிம்]—கடலைவற்ற இறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

३१. कुशली यदि काकुत्स्थः किं नु सागामेखलम् ।

महीं दहति कोपेन युगान्तमिरिवेतिथः ॥

குசலீ யதி காகுத்ஸ்த்த: கீம் நு ஸாகரமேகலாம்,

மஹீம் தஹதி கோபேன யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித: 36-18.

31

ககுத்ஸ்த வம்சத்தில்பிறந்த ராமன் கேஷமத்துடனிருப்பதாயிருந்தால் கோபத்தால் ப்ரளயகாலத்தியைப் போல கிளம்பினவராய் ஸமுத்திரத்தை அரைநூன்மாலையாக உடைய பூமியைக் கொளுத்துகிறாரா (கொளுத்தவில்லையே).

௩௫. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [காசுத்ஸ்த்த:]—பரபரிபவம் பொருத குடியிலன்றோ தாம் பிறந்தது. ‘பிற்க்கு வந்தவை பரிஹரிக்குமத்தலையல்லது, தமக்கு வந்தது பரிஹரிக்கலாகாது’ என்றிருக்கிறோ. [கீம் நு ஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி]—‘தரவத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும், கடினத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்’ என்றிருக்கிறோ. கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றோ. ஒக்கக்

கைபிடித்தவர்களாலிலும் பரிவட்டம் பேணியிருக்கும்படி வைத்தாரிடு, ராஜாக்களுக்கு பூமியும் ஸ்திரீபோலையிடு. ஈச்வரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது இவர்களைச் சிவக்குமரவுடாகாதே.

३२. न चास्य माता न पिता न चायः वेदाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।

तावत्तद्वह्मं दूतं जिज्ञीषिष्ये यावत्सर्वं शृणुयां मयस्य ॥ ३४-३०

ந சாஸ்ய மாதா ந பிதா ந சாய: ஸ்வேஹாத் விசிஷ்டோஸ்தி மயா ஸமோவா,
தாவத்த்வஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத் பாவ்ருத்திம்: ச்ருணுயாம் பரியஸ்ய.

இந்த ராமனுக்கு ஸ்வேஹத்தால் (என்னைவிட) மேற்பட்டவனாகவாவது என்னோடு துல்யனாகவாவது வேறொருவனும் இல்லை. தாயாரும் (இவ்வாறு) இல்லை. தகப்பனாரும் (இவ்விதம்) இல்லை. ஒ தூதனே எவ்வளவுக்குள் பரியனான ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேழ்ப்பேடு, அவ்வளவுவரையிலுமே நான் உயிருடனிருக்க விரும்புகிறேன்.

சு. (தி—வாய். 5-4-3) [நசாஸ்ய மாதா]—பிராட்டி திருவடியைக் கண்டவந்தரம், பெருமாள்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே 'இவன் அவர்வரவிட்ட ஆள்' என்று சிறிச் சிலவார்த்தை அருளிச் செய்ய, 'தேவாரெழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமலிருந்தாரித்தனையல்லது, பாவபந்தத்திலுற்றம் போராமையோ, அறிந்தபின்பு இனித்தாழ்த்தாராகிலன்றோ குற்றமாவது' என்று அச்சிவிட்டு ஆறும்படி சில வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்து, பின்னையுந்தான் 'அவரைப் பிரிந்து பத்துமாஸுமுண்டே, இவ்வளவும் முடியாமல் தரித்திருந்தன்றோ தேவரும்' என்று தனக்குக் கருத்தென்னுமிடம் தோற்ற விருந்தான். அதுவோ உனக்கு நினைவு. வாராய், நாட்டார்க்கு மாதாவென்றும் பிதாவென்றும் ப்ராதுவென்றும் பந்துக்களென்றும் பலதலைத்திருக்கையாலே ஸ்வேஹமானது எங்கும் பாவிபாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லாப்பக்கல் பன்னும் ஸ்வேஹத்தையும் என்பக்கலிலே ஒரு மடையாகச் செய்துவைக்கையாலே, எல்லாம் செய்தாலும் கடலை அணைசெய்து விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்று வருகை தவிரார். தாபார்த்தன் விடாய்ப்பட்டுப் பந்தலேறவரக்கொண்டு தண்ணீர்ச்சாலுருட்டிக் கிடந்தால் பிழையாதாப்போலே, அவரிப்படிவரக்கொண்டு நானின் நிக்கே இருப்பனாகில் பின்னை அவரைக்கிடையாது என்று அவர்க்காக என்னை நொக்கிக்கொண்டிருந்தேன். அவரைக் கண்டபிறற நான் நானிருந்தேனெற்கான் இவ்வார்த்தை சொல்லுவதென்றாலு. [தூது]—முன்பு 'வாகர' என்றப்போலே சொல்விப்போந்தவன், இப்போது அவர்பக்கலுண்டான் சிவிட்கு இவ்வளவு மேறிப் பாய்ந்து, அவர் வரவிட வந்தவனன்றோ நீயுமென்றாலு.

३३. इतीय देवी वचनं महा! तं वानरेन्द्रं मधुरार्थयुक्तं वा ।

श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विराम रामा ॥

இதீவ தேவீ வசனம் மஹாந்தம் தம் வானரேந்த்ரம் மதுரார்த்தமுக்த்வா,
ச்ரோதும் புஸ்தஸ்ய வசோபிராமம் ராமார்த்தமுக்தம் விரராம ராமா. 36-31.

அழகிய ரீதாதேவி பெரும்பயனையுடையதும் இனிதான பொருளோடுகூடியது மான வார்த்தையை இதுபோல அந்த வானரச்ரேஷ்டனுன ஹனுமானைக் குறித்து சொல்லிவிட்டு ராமப்ரயோஜனத்தோடுகூடியதும் இனிதுமான அந்த ஹனுமானுடைய வார்த்தையை மறுபடியும் கேழ்ப்பதற்காக ஓய்ந்தான்.

சு. (தி—வாய். 8-2-4) [இதிவ]—கீழே நெறும்போது சில பாகரவிட்டுச் சொல்லிக்கொடு போந்தான்; ப்ரணயதாரையில் ஒடுமது ரிஷிகளாயிருப்பார்க்கு சில

மனதே; இப்புடைகளிலே என்றான். [தேவீ]—வல்லபைகளுடைய பரிமாற்றம் கடக்க நிற்பார்க்கே யன்று, தேசிகரானவர்கள் தங்களுக்கும் தெரியாதபடியாயிருக்கை. [தம் வாநரேந்தரம்]—இவனோடொக்கக்கடவார் ஒருத்தருமில்லை. சேஷத்வத்துக்கு முடிசூட்டின மஹாராஜரோயாளிலும், பாரதந்தர்யத்தின் எல்லையிலே நின்றான் இவனென்கை. இவ்வளவிலே இவன் முகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லப் பெற்றறிவாரே அவர். [மதுரார்த்தம்]—அழிவு என்னு கைவாங்குவாண்ணுத படியாயிருக்கை. [உக்த்வா]—அவனும் அவனுடையவர்களும் வாழும்படி வார்த்தை சொன்னான். [ச்ரோதும் புநஸ்தஸ்ய வசோபிராமம்]—அழிந்தாரை ஆக்கவல்லவன் இவன் மென் டாள்; தான் அழிச்ச தலை உண்டாம்படி வார்த்தை சொல்லவல்லவன் கேட்க வேணு மென்றிருந்தான். [ராமார்த்தயுக்தம்]—ராமபிரயோஜனயுக்தம் தன் காரியம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லானொருத்தன். [விரராம]—நெடும்போது தான் வார்த்தை சொல்லுகையினாலும், ஸ்வாமி வார்த்தை சொல்லும்போது மேலிட்டு வார்த்தை சொல்ல வொண்ணாமையினாலும் பேசாதே யிருந்தவனுக்கு அவகாசப்பரதானம் பண்ணி னான். [ராமா]—இவ்விட்டு நீட்டுகையாயி ய வார்த்தை சொல்லாதேயிருக்கிற போதை யழகை அவர்தாம் காணப்பெற்றிலோம்.

३४. न त्वमिदं ज्ञानीते रामः कमललोचने ।

நத்வாமிஹஸ்த்தாம் ஜானீதே ராமஃ கமலலோசநே. 36-33.

34

தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய வீராதேவியே ராமன் உம்மை இங்கு இருப் பவராக அறியவில்லை.

*கே. (தி—வாய். 10-8-9) [நத்வாமிஹஸ்த்தாம் ஜானீதே]—நடுவே சிலர் சொல் லும்படியாய்த்து. ஏழுந்தருளியிருந்த இடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தலை போக்கி, அறிந்தால் ஒரு க்ஷணம் ஆறியிருப்பரோ. இது தான் என்வார்த்தை கொண் டறியவேணுமோ—[கமலலோசநே]—உம்முடைய கண்ணழகையன்றோ இதில் ப்ர மாணம். [ராமஃ]—அவரை அறியாதொழிய வேணுமோ. *நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநாதாமஸிதேக்ஷணம்*—என்றிரே அவரிருப்பது. [ராமஃ கமலலோசநே]—அவரை அறியாமையுமில்லை உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. [கமலலோசநே]—அன்றிக்கே, ஆர் எதிராகத்தான் இக்கண் சிவப்பும் சேற்றமுமெல்லா மென்னுதல்.

३५. न मांसं राघवो मुक्ते ।

நமாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே. 36-41.

35

ராமன் மாம்ஸத்தைச் சாப்பிடுகிறதில்லை.

பே—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 11-7) பார்த்துப் பரிந்துட்டுமவன் போனால் இனி யார் அவனைப் பரிந்துட்ட. மாமலர் மங்கை மணநோக்க முண்ண னிறே. அவள் போனால் இவனுக்கு ஊணில்லையிறே.

३६. अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः ।

சீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹுந் ப்ரதிபுத்த்யதே. 36-44.

36

ராமன் எப்போதும் தூக்கமில்லாதவர். மனிதரில் சிரேஷ்டரான ராமன் தூக்கி னாலும் வீதை என்று இனிதான் வார்த்தையை சொல்லிக்கொண்டு உணறுகிறார்.

பே—வயா. (நாச்சியார் திருமொழி. 5-4) [ராமு அநித்ர]—செல்வப் பிள்ளைகளாயிருப்பார் பாதிப்போது நித்திரையோடேயாய்த்துப் போதுபோக்குவது. இப்படியிருக்கிற நித்திரை இல்லையாய்த்து. சிறிது போதுறவகிச் சிறிது போதுணர்ந்து தானிருப்பரோ என்னில், [ஸததம் அநித்ர ஸுப்தோபிச]—ஆனால் இதன் சொல்லிற்குநித்திரைதென்னில், உணர்ந்திருக்கச்செய்ததெனர்த்தி அற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்குகிறது. பராகர்த்தானுஸந்தானபாவம். [நரோத்தம:]—அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் இப்படி சித்தையற்று கோஷ்டிடுகையாலே காணும் புருஷோத்தமத்தவமாவது. 'நச தேந விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம:'.

௩௫. (தி—வாய். 2-4-5) [அநித்ரஸஸித்தம் ராமு]—நித்திரையோடே காலசீகரம் பண்ணவேண்டும்படி செல்வவுடையவர் ஸததம் அநித்ரராயிருப்பார். 'ஸுப்தோபிச ஸததம் அநித்ர' என்று வைத்து, 'ஸுப்தோபிச' என்கிறது பராகர்த்தானுஸந்தானபாவத்தைப்பற்றி. [நரோத்தம:]—அபிமதவிச்சேஷத்திலிங்கனையிருக்கையாலே புருஷோத்தமத்தவமாவது.

௩௭. स मया वोषितः श्रीमान् सुखसुप्तः परंतपः ।

ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமான் ஸுகஸுப்த: பரந்தப: 38-24.

37

ஸுகமாக உறங்கியும் பகைவரைக் கொளுத்துகின்ற சீமானாயின அவர் என்னால் உணர்த்தப்பட்டார்.

௩௮. (தி—வாய். 5-8-1) [ஸமயா போதித: ஸ்ரீமான்]—என்று கிடந்த கிடைக்கு ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கை. 'இவர் உணரில் செய்வதென்' என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கை.

௩௮. कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भीमिना ।

க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா. 38-26.

38

கோபங்கொண்ட ஐந்து முகமுள்ள பாம்போடு எவன் விளையாடுவான்.

பே—வயா. (பெரிய திருமொழி. 11-8-8) [க: க்ரீடதி]—ஆச்சரிதவிஷயத்திலுண்டான ஓரத்தாலே 'அவர்கள் விரோதியைப்போக்குகைக்கு நாவிருந்தேன' என்கிற போதைச் சீற்றம் தோற்றியாயிற்று வார்த்தை அருவிச்செய்யும் போதிருப்பது. [க: க்ரீடதி]—தோற்றரவிலே முடிக்கவல்லதொரு மஹாஸர்ப்பம் உங்குகிறவற்றை எழுப்பி அததோடே போது போக்கிப் பிழைக்கப் புகுகிறவன் தான் ஆர்? [ஸரோஷேண]—அதுக்கு ஆற்றலுண்டாகப் பெற்றிடம் ஜீவிப்பாருடைய பாக்யத்தாலே யாயிற்று. [பஞ்சவக்த்ரேண]—கண்டவிடமெங்கும் முடிக்கைக்குப் பரிகரமாயாயிற்றிருப்பது. [போகிநா]—அதெல்லாம் வேணுமோ? வடிவைக்கான் அமையாதோ முடிகைக்கு.

௩௯. स पित्रा न परित्यक्तः सुरैश्च समद्विषिभिः ।

சுபித்ராந பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:

தந்திரோகாந ஸம்பரிக்ரமய தமேவ சரணம் கத: 39-38.

39

அவன் (காகாஸுரன்) தகப்பனாலும் மஹர்ஷிகளோடுகூடிய தேவர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனாய் மூன்று உலகங்களையும் ஓடித்திரிந்துவிட்டு அந்த ராமனையே சரணமாக அடைந்தான்.

அழகிய மணவாளப்பெருமான் நாயனார். (அமலனாதிபிரான் 6-ம் பாட்டு) [ஸ:]—பெருமான் திருவுள்ளத்திலே திரக்கமிய அபராதத்தைப் பண்ண, அவர் குபிராய் பரமமாவதாத்தை விட்ட, அது பின் தொடர்ந்து கொடு திரிய ஆவாராய் துணை எவ்விதமாய் ரக்ஷகர்புகைஷ்டுடைய காகமானது. [பிரதர்ச பரிதயக்த:]—பெற்ற வர்களுக்கும் பரமனரோ ரக்ஷிக்கை என்று பார்த்து, இத்தரன்பாடே சென்றான். [புத்திர பந்தரஸஸுரநாயகோ வா த்ராதம் தசக்தாயுதி ராமவத்யம்] என்கிற பத்யம் பற்றித் தரும் விட்டெனிகிற பெரியம்திப்பும் தானுமானாலும் ராமவத்யனை ரக்ஷிக்கை பிரதிகையாலே, 'பூதநாம யோவ்யம் பிரத' என்கிறபடியே நிருபாதி அமலனாதிபிரான் தம்பபனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூதஸுஹருத்தான அவரளவிலே பாரதமாயம் பண்ணி அவர்க்கு வத்யனனவன்னரோ இவன் இங்குப்புகுருகையாவது என்கிற ஸௌந்தரய' என்னிலோவென்று பயப்பட்டு புதிரமித்தரங்களுளோடே கூட எல்லாருமாகான் நார்தந்தியிலே குடநீர் வழித்துவிட்டான். [ஸுரைச்ச:]—மாதா பிரதர்க்கள் கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு பரிதயர்த்தமாக பந்துவர்க்கமான தேவதைகள் கொண்டுபோய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாஸனையாலே அவர்கள் பாடே சென்றான். 'கஸ்ய பிப்பயி தேவாச்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே' என்கிற படியே அபராதம் அதுவாகையாலும் பெருமானுக்கு அஞ்சுகையாலும் மாதாபிரதர்கள் நேராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்களும் தள்ளிக் கதவடைத்தார்கள். [ஸமஹர்ஷிபி:]—இத்தரன் கைவிட்ட தரிசங்குவையும் அகப்படத் தங்கள் தபஸ்ஸை அழியமாநி ரக்ஷித்து, ஆர்ஞ்சம்ஸ்ய ப்ரதாநராயிருக்கும் ரிஷிகள்பாடே சென்றான். அவர்களும் வத்யஹரிமையை யே பன்னுபவதாதர் ஆர்ஞ்சம்ஸ்ய முண்டோ வென்று கைவிட்டார்கள். [திரீநலோகார் ஸம்பரிசர்மய:]—தம்பபனுக்கும் செல்லும் தேசமாகையாலே ஆரேனுமொருத்தர் ஒருகாலாகிலும் புத்திபேதம் பிறந்து பரிசுத்திக்கக்கூடுமோ வென்று த்ரைலோகயத்திலும் தச்சன் கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப் போகேஜிம்தின் கால் புகுந்து திரிந்தான். அங்கு ரக்ஷகராவாரைப்பெற்றினன். [தமேவ ரணம் கதி:]—கோபித்தாரியாகிலும் நாராயணத்வபரயுத்தமான குடற்றோடக்கு உண்டாகையாலே அவர்கள் எகத்திறகாட்டில் அம்பு விட்டவர் முகமே குளிர்த்திருக்கையாலும், 'ஸக்ருதேவபு-முதத் வ்ரதம் மம்' என்றருளிச் செய்துவைக்கையாலும், அந்தச் சீரின் பெருமானே அமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப்பற்றினான். 'ஸர்வபூதேப்ய:' என்கிறவிட்டத்திலே ஸர்வசப்தம் அலங்குசிதோகத்தியாலே, பிறரால் வரும் பயத்தையும் தன்னாலவரும் பயத்தையும் ரக்ஷகனான என்னாலவரும் பயத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக் கடவனென்றபடி.

௩௭. (தி—வாய், 3-7-8) [ஸபித்ராசேத்யாதி:]—சசுவரன் தனக்குமாகாதவன் றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமான்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தம்பப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது. அவள் பற்று முன்னகப் பற்றுமிவள் விரும்போது அவளும் விட்டாளாகவேனுமிதே. வாத ஸல்யமுறைத்தவிட்டதிலே யிதே முந்தற விழுவது. ஆகையாலே அவள் காவிலே முந்தறவிழுந்தான். அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றான். இவனும் குடநீர் வழிந்து நின்றான். [பரிதயக்த:]—இவன் வ்ருத்தவாநி கண்டு 'பண்டே விட்டிலோமோ' என்றார்கள். [ஸுரைச்ச:]—மாதாபிரதர்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜா தியர் விடாதே கைக்கொள்ளுவார்களாயிற்று, 'இவர்கள் முடிய விரிகிறார்களோ' என்னும்தாலே 'அவர்களுக்கு பரியம்' என்று நினைத்து. [ஸமஹர்ஷிபி:]—அவர்கள் விட்டாலும் விடாத ஆர்ஞ்சம்ஸ்ய ப்ரதாநரான ரிஷிகளும் விட்டார்கள். ஆர்ஞ்சம்ஸ்யத்துக்கு விஷயவ்யவஸ்தை உண்டிதே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியின்றிதே காக்கை நோக்குகை. ஆகையாலே, [திரீநலோகார் ஸம்பரிசர்மய:]—லோகங்களில் திறந்து விடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒன்ப தின்கால் நுழைந்தாயிற்று, 'ஒருகாலல்லா வொருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக்

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் ஈயனார். (அமலனுதிபிரான் மும் பாட்டு) [ஸு:]—
பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தீரக்கூறிய அபராதத்தைப் பண்ண, அவர் குபிதராய்
ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை விட, அது பின் தொடர்ந்து கொடு திரிய 'ஆவாரார் துணை'
என்கிறபடியே ரக்ஷகபேகையுடைய காகமானது. [பித்ராச பரித்யக்த:]—பெற்ற
வர்களுக்குப் பரமன்றோ ரக்ஷிக்கை என்று பார்த்து, இந்ந்ரன்பாடே சென்றான்.
'இந்ந்ரோ மஹேந்தர்ஸஸுரராயகோ வா த்ராதம் ஸ்சத்தாயுதி ராமலத்யம்' என்கிற
படியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெரிசிற பேரியமதிப்பும் தானுமாலும் ராமலத்யனை
ரக்ஷிக்கை அரிதாய்கையாலே, 'பூதநாம் யோவ்யய: பிதா' என்கிறபடியே சிருபாதி
கரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸ்வபூதஸுஹ்ருத்தான அவரளவிலே
ப்ராதிகூலயம் பண்ணி அவர்க்கு வத்யனனவளன்றோ இவன். இங்குப்புருகையாவது
என். 'ஸேந்த்ராய' என்னிலோவென்று பயப்பட்டு புதராத்ரகனத்ரங்களுடோ கூட
எல்லாருங்காண நாத்சந்தியிலே குடநீர் வழித்துவிட்டான். [ஸுரரச்ச:]—மாதா
பிதாக்கள் கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாக பந்துவர்க்கமான
தேவதைகள் கொண்டுபோய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாலனையாலே அவர்
கள் பாடே சென்றான். 'கஸ்ய பிப்பதி தேவாச்ச ஐாத்ரோஷஸ்ய ஸம்யுகே' என்கிற
படியே அபராதம் அதுவாகையாலும் பெருமானுக்கு அருகையாலும் மாதாபிதா
கள் நோராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்களும் தன்விக் கதவடைத்தா
கள். [ஸமஹர்ஷிபி:]—இந்ந்ரன் கைவிட்ட த்ரிசங்குலையும் அகப்படத் தவகள்
தபஸ்ஸை அபியமாறி ரக்ஷித்து, ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாந்ராயிருக்கும் ரிஷிகள்பாடே சென்
றான். அவர்களும் வத்யவழியின்மையிலே பன்னுலவதோர் ஆந்ருசம்ஸ்யமுண்டோ வென்று
கைவிட்டார்கள். [த்ரிநிலோகநர் ஸம்பரிசீரம்ய:]—தமப்பனுக்கும் செல்லும் தேசமாகை
யாலே ஆரோமொருத்தர் ஒருகாலாகிலும் புத்திபேதம் பிறந்து பரிசுரஹிக்கக்கூடுமோ
வென்று த்ரையோக்யத்திலும் தச்சன் கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப்
போலே ஒம்பதின்—கால் புருத்து திரிந்தான். அங்கு ரக்ஷகராவரைப்பெற்றவன். [தமேவ
சரணம் கத:]—கோபித்தாரோயாகிலும் நாராயணத்வப்ரபுத்தமான குடந்ரோட்கு
உண்டாகையாலே, அவர்கள் முகத்திற்காட்டில் அம்பு விடவர் முகமே குளிர்ந்திரு
கையாலும், 'ஸங்குதேவ+தத் வ்ரதம் மம' என்றருளிச் செய்தவைக்கையாலும்,
அந்தச் சீரின் பெருமாளே அமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப்பற்றி
னான். 'ஸ்வபூதத்யப்ய:' என்கிறவிடத்திலே ஸர்வசப்தம் அஸங்குதிதோக்தியாலே,
பிரதால் வரும் பயத்தையும் தன்னால்வரும் பயத்தையும் ரக்ஷகனை என்னால்வரும்
பயத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக் கடவென்றபடி.

௩௭. (தி—வாய். 3-7-8) [ஸபித்ராசேத்யாதி:]—சச்வரன் தனக்குமாகாதவன்
றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமாள் பக்கம் பண்ணின அபகாரத்தைக்
கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே தாயும் கைவிட்டாளென்றது. அவள்
பற்று முன்னாகப் பற்றுமியின் வீடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிறே. வாத்
ஸஸ்யமுறைத்தவிடத்திலே யிறே முந்தற விழுவது. ஆகையாலே அவள் காலிலே
முந்தறவிழுந்தான். அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றான். இவனும்
குடநீர் வழிந்து நின்றான். [பரித்யக்த:]—இவன் வ்ருத்தஹரி கண்டு 'பண்டே
விட்டிலோமோ' என்றார்கள். [ஸுரரச்ச:]—மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜா
திபர் விடாதே கைக்கொள்ளுவார்களாயிற்று, 'இவர்கள் முடிய விடுகிறார்களோ'
என்னுமத்தாலே 'அவர்களுக்கு பரியம்' என்று நினைத்து. [ஸமஹர்ஷிபி:]—அவர்
கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாந்ரான ரிஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ரு
சம்ஸ்யத்துக்கு விஷயவ்யவஸ்தை உண்டிடுமே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்
குப் பணியன்றிறே காக்கை நோக்குகை. ஆகையாலே, [த்ரிநிலோகநர் ஸம்பரிசீரம்ய:]
—லோகங்களில் திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒன்ப
தின்கால் நுழைந்தாயிற்று, 'ஒருகாலல்லா வொருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக்

கூடுமோ' என்று; இவன் புகப்புது, தள்ளிக்கதவை அடைத்தார்கள். [தமேவ சரணம் கது:]—தன்மேலே பரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடி களிலே வந்து விழுந்தானாயிற்று. அதாவது—'அரிசினத்தாலீன்ற தாயகற்றிடினும் மற்றவன்தனருள் நனைந்தே யழுங்குமலி' என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளை யொழி யப் புகவில்லாமை. இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் விச்வஸத்யன் ஸர்வேச்வரனே. ([ஸ:]—நீரிலே-புகழுந்துவார்ப்போலே தாரகரானவரே பாதகராய் அம்பு தொடுக் கும்படி சூழ்த்துக் கொடுகின்ற அவன். (9-1 பரவேசம்.)

४०. स तं निषिद्धिं भूमी धारयः धारणागम् ।

वर्धमपि काकुत्स्थः कृष्या पथिपाक्यत् ॥

ஸ தம் நிபதிதம் பூமேள சாண்யஃ சரணாகதம்,

வதார்ஹம்பி காசுத்ஸ்த்தஃ க்ருபயா பரீயபாலயத். 38-34.

40

கருத்ஸ்த வம்சத்தில் பிறந்த ரக்ஷகனான அந்த ராமன் பூமியில் விழுந்தவனும் சரணடைந்தவனுமான அந்த காகாஸுரனை கொல்லத்தகுந்தவனுயிருந்தும் கருணை யால் தூரப்பறிநார்.

சு. (தி-வாய். 2-7-8) [காசுத்ஸ்த்த:]—தங்களிலும் க்ருபையே விஞ்ஞ ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் குடியிலே பிறந்தவர். வதார்ஹமான காகத்துக்கு விட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவு பண்ணுமவரிதே.

சு. (தி-வாய். 4-5-7) [ஸ:]—ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். [தம்:]—ப்ராதிசூல்யத்திலே முதிர் நின்றவனை. [நிபதிதம்பூமேள]—தேவத்தவத்தாலே தரையில்கால் பாவாதவன் போகின்றது 'தறையிலே வந்து விழுந்தான். பரணை தீம்பு செய்தால் பிதா சிஷிக்கத்தொடர்ந்தால் மாதாவின் காலிலே விழுமாபோலே காணும் இவன் பூமியிலே விழுந்தது. [சரண்ய:]—எதேனும் தசையிலும் சரணாவரணர் ஹரானவர். [சரணாகதம்]—கணவட்டத்திலே அநயகதிகதவம் தோற்ற விழுந்துள் ளவனை. [வதார்ஹம்பி]—பெருமானளித்தார்த்தத்தாலும் வதார்ஹனே. [காசுத் ஸ்த்த:]—குடிப்பிறப்பால் வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். குடிப்பிறப்பு தண்டியரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிராதோ என்னில், [க்ருபயா]—காம் தொடங்கின கார்யம் பரபலகீழ்மத்தால் தலைக்கட்ட வொண்ணுதாப்போலே, அவரும் க்ருபபாதந்த்ரராகையாலே நனைத்தவை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை விடையும் புகத்தனான. அதுக்குமேலே க்ருபை விளைந்தது. இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பார்.

४१. आनृश्यं परो धर्मस्व एव मया धृतः ।

ஆந்ருசம்ஸ்யம் ப்ரோ தர்மஃ த்வத்த ஏவ மயா க்ருதஃ. 38-41.

41.

பிறந்துக்கம் ஸ்ஹியாமை சிரேஷ்டமான தர்மம் (என்று) உம்மிடமிருந்தே என் னால் கேழ்க்கப்பட்டது.

பெ-வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 9-3-4) கலக்கிறபோது சொல்லிற்றொரு வார்த்தையுண்டு. அதாவது—'சிலரோடே சிலர் கலந்து பிரிந்தால் பின்னை அவர்கள் படும் வ்யஸம் கண்டால் நான் பொறுக்கமாட்டேன் காண். இதுகாண் என் பர்க்குதியிருக்கும்படி' என்றுகொண்டு சொல்லி வைத்தானாயிற்று, பிரிந்து இவன் நோவுபடும் போது 'இதுவன்றோ இவன் சொன்னது' என்றுகொண்டு பிரதயபிஜ்ஞை பண்ணித் தரிக்கைக்காக, இதுதான் ஓராளின் வாயிலே இடிரீட்டிகையென்றிக்கே, அவர்தம் வாயாலே சொல்ல காண் என் செயியாலே கேட்டே னென்றிருள்.

பெ-வ்யா. (சாச்சியார் திருமொழி. 5-5) [ஆந்ருசம்ஸ்யம் ப்ரோதர்ம:]—நீரும் நானுமாய் ஒட்டேற்றிக்கலிக்கொள்ளுமவாயிருக்கச்செய்தே, 'தர்மங்களில் நீர்

விரும்பியிருப்பதென்? என்று கேட்டேன். 'பிறர் நோவுபடப் பொறுக்கமாட்டாத விதவே காண் நாம் வெளிநுதிந்த தர்மமாக நினைத்திருப்பது' என்றருளிச் செய்தார். [தவத்தவ மயா ச்ருத:]—இதுதான் கம்முடைய ஆளான திருவடிவாயினால் இப்போது இக்கையுயிரிக்கே உமமுடைய வாயிலே அருளிச்செய்ய நான் செலியாவே கேட்டேன். 'இதுதான் பிறழ்மேலே எறிட்டு நீர் கம்மைப் பிரிந்து பிரிவுபட்டிவிட்டீர். ஏங்காண்' என்று சொன்னாராண்டு அவர் பிரிந்து நோவுபட்டிவிட்டிருந்தானென்று மகத்தைப்பற்றி.

४२. कौसल्या लोकभर्ता सुखे य मनसिनी ।

तं ममायं सुखं पूछा शिखा चाभिवादय ॥

கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுகஷவே யம் மனஸினீ,
தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபிவாதய. 83-56.

42

விசாலமநஸஸையுடைய கௌஸல்யாதேவியார் உலகங்களுக்கு நாதனானவரைப் பெற்றாரோ அவரை என்மியித்தமாக ஸுகத்தைக் கேள்; தலையால் நமஸ்காரமும் பண்ணு.

சு. (தி—வாய். 5-3-7) [கௌஸல்யேத்யாதி]—நாட்டில் ஸ்திரீகள் 'இங்கிருக்கும் காளைக்கு நமக்கு ரக்ஷையைப் பின்பு நரகத்தில் புளதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒரு பின்ன வேணும்' என்று நோன்பு நோற்றுப் பெறுவார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, எங்கள் மாரியார் தந்தென்கிலுண்டான அகலத்தாலே நோந்ததுக்காக ரக்ஷைக்கு வல்லரானொரு பின்னவேப் பெறவேணும்' என்று நோன்பு நோற்றுப் பெற்றார். அவர் நினைவுவந்தபிறகு அந்த லோகத்துக்குள் அந்தாப்பதையல்லவே நான். இனி, 'நாட்டில் வந்திருந்த பாத்தசுக்கள் எமர்த்தரானபோது அதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உமே அதரித்துப் போரும் கிமர்' என்று அவர் என்னைக் குறித்து சொல்லிவிட்டார். நானும்படியே செய்துபோரநிற்க, கிண்ணகத்தில் குமிக்கிழை சாவிபோமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் நெகிழ மின்றது அவர்நினைவு ஸங்குதிமாகவோ, என்று சொன்னேனென்ற சொல்லு. [தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச]—எங்களுக்கு அதுவுமவரின்வாலுண்டாகையாலே, இனி, க்ரமப்பராதிபற்றாமையாலுள்ளதிதே இப்போது படுகிறது. தாம் உளராக எங்களுடைய ரக்ஷணம் தப்பாதிதே. ஆனபின்பு ஒரு குறைகளிலையே என்று கேட்டேனென்று சொல்லு. [சிரஸாசாபிவாதய]—நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் விசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வாசிடார் பெறுவது பெறப்பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யுமத்தையும் செய்யவேணும். ஆனபின்பு, நாங்கள் எங்கள் தலையாலே தந்திருவடிகளிலே வணங்கினோமென்று நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலே விழு; என்றமருளிச்செய்தார். 'இதுதான் ப்ரணயரோவும் தலையெடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ, அப்பேகைத் தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ' என்ன, 'கீழ் திருவடி வந்தப்போது ப்ரணயரோஷத்தாலே வந்த சிலிக்குத் தோற்றச் சொன்ன வார்த்தைகளைய மாரும்படி குளிர் அவன் வார்த்தை சொல்ல, அந்தரம் திருவுள்ளத்திலே ஒரு ப்ரஸாதம் பிறந்து ப்ரார்த்தியல்லாததால் வந்த அநவாப்தியுங்கிடக்க அருளிச்செய்த பாகரம்' என்றருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம்

விரும்பியிருப்பதென்? என்று கேட்டேன். 'பிறர் நோஷபடப் பொறுக்கமாட்டாத விதுவே காண் நாம் வெளிறுகுழித்த தர்மமாக நினைத்திருப்பது' என்றருளிச் செய்தார். [தவத்தவ மயா ச்ருத:]—இதுதான் உம்முடைய ஆளான திருவடிவாயிலே இட்டு நீட்டுகையன்றிக்கே, உம்முடைய வாயாலே அருளிச்செய்ய, நான் செய்வாலே கேட்டேன். 'இதுதான் பிறர்மேலே ஏறிட்டு, நீர் கம்மைப் பிரிந்து நோஷபடவிட்டீர். ஏங்காண்' என்று சொன்னாரானால் அவர் பிரிந்து நோஷபடவிட்டிருந்தானென் னுமத்தைப்பற்றி.

४२. कौसल्या लोकमतरं सुषुवे य मनस्विनी ।

तं ममार्थं सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥

கௌஸல்யா லோகமர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மனஸ்விநீ,
தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபிவாதய. 83-56.

42

விசாலமநல்லையுடைய கௌஸல்யாதேவியார் உலகங்களுக்கு நாதனான எவரைப் பெற்றாரோ அவரை என்மீயித்தமாக ஸுகத்தைக் கேள்; தலையால் நமஸ்கார மும் பன்னு.

சு. (தி—வாய். 5-3-7)

[கௌஸல்யேத்யாதி]—நாட்டில் ஸ்த்ரீகள் 'இங்கிருக் கும் நாளைக்கு நமக்கு ரக்ஷையைப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒரு பிள்ளை வேணும்' என்று நோன்பு நோற்றுப் பெறுவார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, எங்கள் மாயியார் தந்தெஞ்சிலுண்டான அகலத்தாலே 'லோகத்துக்காக ரக்ஷைகளை வல்லானொரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்' என்று நோன்பு நோற்றுப் பெற்றார். அவர் நினைவு தப் பவோ. அந்த லோகத்துக்குள் அந்தர்ப்புதைவல்லேனோ நான். இனி, 'நாட்டில் ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாக்கள் ஸமர்த்தரானபோது ஆதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உபே சரித்தும் போரக் கடவுர்களாயிருப்பதொன்றுண்டு. நீர் எல்லா அவஸ்த்தையிலும் அவரை ஆதரித்துப் போரும் கிடர்' என்று அவர் என்னைக் குறித்து சொல்லிவிட்டார். நானும்படியே செய்துபோரநிற்க, கிண்ணகத்தில் குமரிக்கீழே சாவிபோமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் நெகிழ நின்று அவர்நினைவு ஸங்குசிக்கையாலே, என்று சொன்னேனென்று சொல்லு. [தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச]—எங்களு டைய ரக்ஷணத்துக்கு நான்கள் பரார்த்தித்துப் பெற வேண்டுமென்றநிலையிலேயே, இப்போது படுகிறது. தாம் உளராக எங்களுடைய ரக்ஷணம் தப்பாதிதே. ஆனபின்பு அதுவுமவர்நினைவாலுண்டாகையாலே, இனி, க்ரமப்பாப்பிற்றமைமையாலுள்ளதிறே தம்முடைய உண்மையை ஆசாஸிக்கையிறே இனி எங்களுக்குள்ளது. அங்குத்தைக்கு ஒரு குறைகளில்லையே என்று கேட்டேனென்று சொல்லு. [சிரஸாசாபிவாதய]— நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் வீசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வாசி டார் பெறுவது பெறப்பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யுமத்தையும் செய்யவேணு மிறே. ஆனபின்பு, நாங்கள் எங்கள் தலையாலே தந்திருவடிகளிலே வணங்கினோ மென்று நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலே விழு என்றமருளிச்செய்தார். 'இதுதான் ப்ரணயரோஷம் தலைவடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ; அபேகை தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ' என்ன, 'கீழ் திருவடி வந்தபோது ப்ரணயரோஷத்தாலே வந்த சிவிட்குத் தோற்றச் சொன்ன வார்த்தைகளையு மாறும்படி குளிர் அவன் வார்த்தை சொல்ல, அந்தரம் திருவுள்ளத்திலே ஒரு ப்ரஸாதம் பிறந்து ப்ராப்தியில்லா மையால் வந்த அசுவாப்தியுண்டிக்க அருளிச்செய்த பாசரம்' என்றருளிச்செய்தார்.

४३. जीवन्ती मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् ।

तत्तथा हनुमन्वाच्यो वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥

ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஃ ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்.

தத்ததா ஹனுமந்/வாச்யஃ வாசா-தரம் மவாப்நுஹி. 39-10.

புகழ்படைத்த ராமன் பிழைத்திருக்கும் என்னை எப்படி கொண்டாடுவரோ அப்படி அந்தவிஷயத்தை ஒ ஹனுமானே! சொல்லத்தகுந்தவர். வாயினால் தர்மத்தை அடையக்கடவாய்.

४४. (தி—வாய். 6—8. ப்ரவேசம்) பரபரிபவம் பொருத குடிப்பிறப்புடைய வாரிதே. அதிலே தமக்கு வந்த அவத்யம் பரிஹரிக்கச் சொல்லவேண்டாவே. கடலை யணைசெய்து ராவணதிகளை நிரஸித்துத் தாம் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தறையாய்க் கிடவாமே செய்ய நினைத்தாராகில், ஏற்கனவே பரிஹரித்துத் தம்புகழை நோக்கிக் கொள்ளச் சொல்லென்று சொன்னாரிதே.

४४. शैस्तु शंकुलं कृत्वा लङ्कां परपुरार्दनः ।

मां नयेद्यि काकुत्स्थस्तस्य सदृशं मवेत् ॥

சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபுரார்தநஃ,

மாம் நயேத் யதி காகுத்ஸ்த்தஃ தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத். 39-40. 44.

பகைவர் பட்டணத்தை அழிப்பவரான ராமன் லங்கையை பாணங்களாலேயே நிறைந்ததாக செய்துவிட்டு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோவாரேயாகில் அது அவருக்கு உசிதமாக ஆகும்.

४५. (தி—வாய். 5-4-7) [சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம்]—திருவடி பிராட்டியை 'பெருமாள் பாடேற இனி எழுந்தருள வமையாதோ' என்ன, ராக்கூஸ ஸங்குலையான வித்தை ராமசரஸ்வங்குலையாக்கிக் காண் நாம் போவது, வேற்று மனிசர் முகத்திலே விழித்துப் போகவோ. [பரபுரார்தநஃ]—அவ்ரோடே விரோதித்து இதுக்கு முன்பு ஜீவித்துப் போந்ததுமொரு படைவீடுண்டோ. [மாம் நயேத்யதி]—'நயாமி பர மாம்கதம்' என்கிறவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவரோ. [காகுதஸ்த்தஃ]—இந்த்ராதி கள் விரோதிகளையும் போக்குங்குடியிலே பிறந்தவர் ஸ்வகார்யத்தில் சேர நிற்பரோ. [தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்]—அவர்க்கு அநுரூபமானவற்றைச் செய்து போகக்கடவ நாம், 'தம்முடைய ஆற்றுமை பரிஹரிக்கக்கூக அவர்க்கு நிறக்கேடானவற்றைச் செய் யவோ.' ராமமஹிஷியை ஒரு ராக்கூஸன் பிரிக்க, அவன் சபித்துப் போனால்' என்னுதல், 'ஒரு குாங்கு மட்டது' என்னுதல் செய்கயாகிறவிது, அவர் வில்வலிக்கு வசையாம் காண்; அவர் வம்சத்துக்குக் கொத்தையாம் காண். அவர் விஷயத்தில் ராவணன் செய் தத்தை நாமும் செய்யவோ. ராமதந்தை 'என்னது' என்றாரோடு ஒப்பர்களிறே அவருடைய ரக்ஷணத்தைத் தத்தலையிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுமவர்கள்.

४५. यथा तं पुरुषाग्रं गात्रैः शोकामिकशितैः ।

स्पर्शेयं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ॥

யதா தம் புருஷ்யாக்ரம் காத்தைச்சோகாபிகர்சிதைஃ,

ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் ஸகாமாஹம் ததா கुरु தயாம் மயி. 40-3.

ஆசையுள்ள நான் புருஷ ச்ரேஷ்டரான அந்த ராமனை துக்கத்தால் இளைத்த (எனது) அவயவங்களாலே எப்படி தொடுவேனோ அப்படி என்னிடத்தில் கருணையை பண்ணு.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 54) [யதா தம் புருஷஸ்யாக்ரம்]—பருவம் கழிந்த திறே, இனி இவர்க்குச் சொல்லித்தான் செய்வதென்னென்று இருக்கவேண்டா; நினைத்தபோதே நினைத்ததெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டவல்லவன் இவன் [காதரை]—கண்டாயிறே ஒரு நீர்த்தவியாய் இவை உருவிக்கிடக்கிறயா? திரை பட்டினிவிடச் சிலர் ஜீவித்தலோடு விடாய்த்த இக்கரணங்களைக் கொண்டு முடிந்துபோய், வேறொரு சரீரபரிதாபம் பண்ணி இவரை அநுபவிக்க விருத்தியாக இருக்கே, விடாய்த்த இவற்றைக்கொண்டு விடாசிக்கும்படி பண்ணவேணும். [திரை பட்டினிவிடச் சிலர் ஜீவித்தலோடு விடாய்த்த இக்கரணங்களைக் கொண்டு முடிந்துபோய், வேறொரு சரீரபரிதாபம் பண்ணி இவரை அநுபவிக்க விருத்தியாக இருக்கே, விடாய்த்த இவற்றைக்கொண்டு விடாசிக்கும்படி பண்ணவேணும்.]—அவரைப் போலே 'வரில் பொக்கடேன், கெடில் தேடேன்' என்றிருக்கும்படி பண்ணுக. [திரை குரு தயாம் மயி]—அவருடைய சக்தியால் குறையின்றிக்கேயிருந்த தயாய்தே இவ்வள வில்கார்யகரமாகக் கண்டிலோம். உன் கருபையாலே அதுவும் படுக்கும்படி பண்ணித் தரவேணும்.

४६. कार्यं कर्मणि निर्विष्टे यो बह्वपि साधयेत् ।

पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥

கார்யே கர்மணி நீர்திஷ்டே யோ பஹ்'பி'யபி ஸாதயேத்,

பூர்வகார்யாவிரோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஹதி. 41-5.

46.

எவன் காரியம் குறிப்பிடப் பட்டபொழுது முன் காரியத்துக்கு விரோதமில்லாமல் வேகு காரியங்களையும் செய்து முடிப்பதே அவன் காரியத்தை செய்யத் தகுதியுள்ளவன்.

பே—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு 9) ஸ்வாமி எவ்வளவு கார்யத்தைக் குறையச் செய்யு மவன் அதமன்; அத்தைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே அதிக்கு அவிருத்தமான காரியங்களையும் விசாரித்துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்த மன். [கார்யே கர்மணி]—என்கிற திருவடியிறே அவனாகிறான். 'பிராட்டியிருந்த இடம் அறிந்து வா' என்றுவிட இருந்தவிடமுறிந்து, 'அவன் பலமிருந்தபடி என்' என்று பெருமான் கேட்டருளினால் 'அறிந்திலேன்' என்னவொண்ணாது' என்று அத்தலையில் பல பரிகையும் பண்ணி ஊரில் அரணையும் தலையிடுத்து மூலையுடைய போம்படி பண்ணி வந்தானிறே,

ஸூந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

யு த் த க ண் ட ம்

१. अहं च रघुंशश्च लक्ष्मणश्च महाबलः ।

वैदेह्या दर्शनेनाद्य क्षमतः परिरक्षिताः ॥

அஹம் ச ரகுவம்சச்ச லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல;

வைதேஹ்யா தர்சனோநாய தர்மத: பரிரக்ஷிதா: 1-12.

1.

நானும் ரகுசுவமும் (பரதனும்) பலம் மிகுந்த லக்ஷ்மணனும் ஸீதையைக் கண்டதினால் இன்று தர்மத்தால் காப்பாற்றப்பட்டோம்.

ஈ. (தி—வாய். 6-8-1.) [அஹம் ச ரகுவம்சச்சேத்யாதி]—'நஜிவேயம் க்ஷண மபி' என்றிருக்கிற நானும், என்னை ஒழிய ஜீவியாதபடியிருக்கிற பிள்ளை பரதனும்;

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம், 54) [யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம்]—பருவம் கழிந்த திறே, இனி இவர்க்குச் சொல்லித்தான் செய்வதென்னென்று இருக்கவேண்டா; நினைத்தபோதே நினைத்ததெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டவல்ல ஆண்புலி. [காத்ரை:]—கண்டாயிறே ஒரு நீர்ச்சாவியாய் இவை உறுவிக் கிடக்கிறபடி. சிலர் பட்டினிவிடச் சிலர் ஜீவித்தவோபாதி விடாய்த்த இக்கரணங்களைக் கொண்டு முடிந்துபோய், வேறொரு சரீரபரிசுரமயம்பண்ணி இவரை அநுபவிக்க விருக்கையன்றிக்கே, விடாய்த்த இவற்றைக்கொண்டே ஸப்சிக்கும்படி பண்ணவேணும். [ஸகாமாஹம்]—அவரைப் போலே 'வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்' என்றிருக்கும்எல்லவேன் நான். [ததா குரு தயாம் மயி]—அவருடைய சக்தியால் குறையின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே, இவ்வள வில் காரியகரமாகக் கண்டிலோம். உன் கருப்பயாலே அதுவும் பவிக்கும்படி பண்ணித் தரவேணும்.

४६. कार्यं कर्मणि निर्विष्टे यो बह्व्यपि साधयेत् ।

पूर्वकार्यविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥

கார்யே கர்மணி நீர்திஷ்டே யோ பஹுவ்யபி ஸாதயேத்,

பூர்வகார்யாவிரோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஹதி. 41-5.

46.

எவன் காரியம் குறிப்பிடப் பட்டபொழுது முன் காரியத்துக்கு விரோதமில்லாமல் வேகு காரியங்களையும் செய்து முடிப்பதே அவன் காரியத்தை செய்யத் தகுதியுள்ளவன்.

பே—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு 9) ஸ்வாமி ஏவின் கார்யத்தைக் குறையச் செய்யு மவன் அதமன்; அத்தைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே அதுக்கு அவிருத்தமான காரியங்களையும் விசாரித்துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்த மன். [கார்யே கர்மணி]—என்கிற திருவடியிறே அவனுகிறான். 'பிராட்டியிருந்த இடம் அறிந்து வா' என்றவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, 'அவன் பலமிருந்தபடி என்' என்று பெருமான் கேட்டருளினால் 'அறிந்திலேன்' என்னவொண்ணது' என்று அத்தலையில் பல பரிசையும் பண்ணி ஊரில் அரணையும் தலையழித்து மூலையடியே போரம்படி பண்ணி வந்தாலிறே,

ஸந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

யு த் த க ண் ட ம்

१. अहं च रघुंशश्च छद्मणश्च महाबलः ।

वैदेह्या दर्शनेनाद्य धर्मतः परिरक्षिताः ॥

அஹம்ச ரகுவம்சச்ச லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல;

வைதேஹ்யா தர்சனேநாத்ய தர்மத: பரிரக்ஷிதா: 1-12.

1.

நானும் ரகுசுவமும் (பரதனும்) பலம் மிகுந்த லக்ஷ்மணனும் எரீதையைக் கண்டதினால் இன்று தர்மத்தால் காப்பாற்றப்பட்டோம்.

ஈடு. (தி—வாய். ௧-8-1.) [அஹம்ச ரகுவம்சச்சேத்யாதி]—'நஜீவேயம் கூண மயி' என்றிருக்கிற நானும், என்னை ஒழிய ஜீவியாதபடியிருக்கிற பிள்ளை பரதனும்,

இருவர்க்கும் உஜ்ஜீவநேதுவான பிள்ளையும். [வைதேஹ்யா:—இவையெல்லாம் தருமென்கைக்காக. [தர்மத: பரிசுகிதா:—நீ செய்ததுக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாமோ. வெறும் அறவனாகையாலே செய்தாய்த்தனை. 'உனக்கென் செய்கேன்' என்று காலத்தவமுள்ளதனையும் உழைக்கும்படியிறே நீ செய்தது !

2. एष सर्वस्वमृतस्तु परिष्वजो हनूमतः ।

मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्य महात्मनः ॥

ஏஷ ஸர்வஸ்வமூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹனுமத:,

மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: 1-14.

2.

என்னால் இந்த காலத்தை அடைந்து பெருந்தன்மையுடைய அந்த ஹனுமா னுக்கு (எனது) கைமுதலான இந்த ஆவிங்கனமே கொடுக்கப்பட்டது.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 5-8-2.) ஏஷஸர்வஸ்வமூதஸ்து—ஒரு கலத்திலே உண்டாக்காரப்போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அநுபாவ்யமிதே திருமேனி. [ஸர்வ ஸ்வபூத:—ஸ்வரூபரூபகுணங்களிலும் பிராட்டிமாரிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே; அதாவது—ருசிலநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமாயிருக்கையாலும், ஸதா தர்சனவிஷயமாயிருக்கையாலும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிறே. அவுடம்போடே அணைந்த உடம்பென்றிறே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதேயிருக்கிறது.

*6. (தி—வாய். 4-15) [ஏஷ:—தான் அநுபவித்து, தனக்கு ரஸித்தது என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே; 'இச்சாக்குஹிதாபிமதோருதேஹ: ' என்னக்கடவதிறே. இச்சாக்குஹிதமென்கையாலே, கர்மநிபந்தனமல்லவென்று தோற்று கிறது. அபிமதமென்கையாலே, தனக்கும் போக்யமென்று தோற்றுகிறது. [ஸர்வ ஸ்வபூத:—இதொழிய மற்றென்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறைகிடக்குமே. திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாயிறே. ஸர்வாபா ச்ரயமாயிறே திருமேனிதானிருப்பது. மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இதுக்குண்டான வ்யாஷ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது. [பரிஷ்வங்கோ ஹனுமத:—அங்குதாசிகுப் பூல்வ யிட வொண்ணாதே. 'ஸநேஹோமேபரம: ' என்று இவ்வுடம்பை விரும்பினவனுக்கு இத்தனையே கொடுக்கவேணும். [மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்ம:—'இவன் ஒன்று கொள்வானெருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப்பெறுவது காண்' என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன் விலக்காததொரு ஸம்மதம் பெற்று இப்படிக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றார். [தஸ்ய மஹாத்மந:—ஒரு + கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்தவர்களைபோக்கி, இரண்டுடம்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்பு தரமன்றிறே. வேண்டியுத்தரதனத்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவன் உளளாக்கினான். 'அவ காஹ்யார்னாவம் ஸ்வப்ஸ்யே' என்ற பொருளைமிட்டு அவரை உளராகி இப்படி இவர்க்கு இரண்டுடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒருபடி உபகரித்தார்.

3. न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं ह्येति वा ।

एतदेवानुशोचामि न्योऽस्या ह्यतिवर्तते ॥

நமே துக்கம் ப்ரியா தூரே நமே துக்கம் ஹ்ருதேதிவா,

ஏதேதவாஹ்சோசாமி வவொஸ்யாஹ்யதிலர்த்ததே. 5-5.

3.

பிரியையான் ஸீதை தூரத்தில் (இருக்கிறாள் என்கிற) துக்கம் எனக்கு இல்லை ; அப்பறிக் கப்பட்டான் என்பதினாலாவது எனக்கு துக்கம் இல்லை ; இந்த ஸீதைக்கு பிரயயன் ரோ செல்வகின் ரது (என்கிற) இதைப்பற்றித்தான் வருந்துகிறேன்.

பே.—வயா. (பெரிய திருமொழி 9-8-3) 'கூமகிவ் மமைப் பிரிந்து தூரத்திலே வந்தியாநின்றாள்' என்றதற்கு வெறுக்கிலேவிடலென. இனி வலிய ரக்ஷஸாலே பிரிவுபிறந்தது. இனி எங்ஙனே நாம் ஸீதைக்குமப்பிடி என்றதற்கு வெறுக்கிறேனா மல்லென. அதாகிறது—கடக்கலிருந்தாளாகியவாழை, அணைசயது எலுப்பின்மீட ன்ளே எடுத்தவிட்டுத்திருகிறது. இனி பிரிவுக்கு வேறுபுதுதான் பையலைக் கிழங்கு கொடுத்துப் பொகடத் திருகிறது அக்காரியம். நான் இதோழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெறென். இது ஞன் றுக்குமே—நான் மோஷிப்பது. அது ஏதெனனில்—[வயோஸ்யா ஹயதிவர்த்ததே]—இவைபோலே காலம் என்னபால் மீளவிடலாவதொன்றன்றே. அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட கரை மீட்கப்போகாதிதே.

(சுரு 2-1-10 லும் இப்படியே)

४. वहि वात यतः कान्वा तां सृष्ट्वा मामपि सृष्ट ।

त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमामः ॥

வாஹி வாத யத: காந்தா தாம் த்ருஷ்ட்வா மாமபி ஸ்ப்ருச,

த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ச: சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம: 5-6.

4.

ஓ காமதேவ எங்கு பிரியையான் ஸீதை இருக்கிறாளோ (அங்குசென்று) அந்த ஸீதைகளைத் தொட்டுவிட்டு என்னையும் தொடு எனக்கு உன்னிடத்தில் சரீரத்தோடுள்ள சேர்க்கைச் சந்திரனிடத்தில் பார்வையோடுள்ள சேர்க்கை.

சுரு. (தி-வாய். 6-8-3) [வாஹி வாத]—சாக்ஷி மமல்லாமையாலே நீ பெற்ற பேறு என். [த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ச:] நம்முடைய சகரணங்களுக்கு ஸ்பர்சம் உன் பக்கவிலையாயிற்றே. நமக்குத் தொட்டாயிற்றே. [சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம:] ஸ்பர் சத்தோடொத்ததிறே தர்சனமும்.

५. यस्यாத गदापाणिश्चतुर्भिः सह राक्षसैः ।

உத்பபாத கதாபாணிச்சதூர்ப்பிஸஹ ராக்ஷஸை: 16-17.

5.

(விபீஷணன்) கையில் கதையுள்ளவனாய் நான்கு ராக்ஷஸர்களோடு கூட உயரக் கிளம்பினான்.

சுரு. (தி-வாய் 4-9. ப்ரவேசம்) [உத்பபாத]—ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்துபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தறையில் கால் பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடி கொதித்துப்போந்தாயிற்று. [கதாபாணி:]—அங்குள்ளாரில் 'நமமேயம்' என்னுதது தடியொன்றுமே ஆயிற்று. [சதூர்ப்ப:]—அதுவுமெடுத்துத்தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று.

६. दीपावकस्कायैः शितैः काशैर्नृपिण्यैः ।

न त्वामिच्छाम्यहं द्रष्टुं रामेण निहतः कृतः ॥

தீப்தபாவகஸங்காசை: சிதை: காசை: ந்ரபிணயை:

நத்வாமிச்சாம்யஹம் த்ரஷ்டும் ராமேண நிஹதம் க்ரூ: 16-24.

6.

பிரியையான ஸீதை தூரத்தில் (இருக்கிறாள் என்கிற) துக்கம் எனக்கு இல்லை; அபஹரிக்கப்பட்டாள் என்பதினாலாவது எனக்கு துக்கம் இல்லை; இந்த ஸீதைக்கு பிராயமன்றோ செல்லுகின்றது (என்கிற) இதைப்பற்றித்தான் வருந்துகிறேன்.

பே.—வ்யா. (பெரிய திருமொழி 9-3-4.) 'மைதிலி நம்மைப் பிரிந்து தூரத்திலே வர்த்தியாசின்ருள்' என்றதுக்கு வெறுக்கிலேனுமல்லேன். இனி வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவு பிறத்தது; இனி எங்ஙனே நாம் ஸாதிக்கும்படி? என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன். அதாகிறது—கடக்கவிருந்தாளாகில் கடலை அணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத்திருகிறது. இனி பிரிவுக்கு வேறுபுதுதன பையலைக் கிழங்கு கொடுத்துப் பொகடத் திருகிறது அக்காரியம். நான் இதொழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெறேன். இது ஒன்றுக்குமே நான் மோணிப்பது. அது ஏதென்னில்—[வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்தகே]—இவைபோலே காலம் என்னம்பால் மீளவிடலாவதொன்றன்றே. அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கப்போகாதிதே.

(ஈடு 2-1-10 லும் இப்படியே)

४. वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश ।

त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्च दृष्टिमगमः ॥

வாஹி வாத யத: காந்தா தாம் த்ருஷ்ட்வா மாமபி ஸ்ப்ருச;

த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ச: சத்த்ரே த்ருஷ்டிஸமாகம: 5-6.

4.

ஓ காற்றே எங்கு ப்ரியையான ஸீதை இருக்கிறாளோ (அங்குசென்று) அந்த ஸீதையைத் தொட்டுவிட்டு என்ணையும் தொடு. எனக்கு உன்னிடத்தில் சரீரத்தோடுள்ள சேர்க்கை சந்திரனிடத்தில் பார்வையோடுள்ள சேர்க்கை.

ஈடு. (தி-வாய். 6-8-3) [வாஹி வாத]—சாக்ஷுஷ்மல்லாமையாலே நீ பெற்ற பேறு என், [த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ச:] நம்முடைய கரணங்களுக்கு ஸ்பர்சம் உள் பக்கவிலேயாயிற்றே. நமக்குத் தொட்டாயிற்றே. [சத்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம:] ஸ்பர் சத்தோடொத்ததிதே தர்சனமும்.

५. रसपात गदापानिधुमिः सह राक्षसैः ।

உத்பபாத கதாபாணிச்சதூர்ப்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: 16-17.

5.

(விபீஷணன்) கையில் கதையுள்ளவனாய் நான்கு ராக்ஷஸர்களோடு கூட உயரக் கிளம்பினான்.

ஈடு. (தி-வாய் 4-9, ப்ரவேசம்) [உத்பபாத]—ராவணனோடு பொருந்தாமே பிறத்தபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தறையில் கால் பாலாதாப்போலே அவ்விடம் அடி. கொதித்துப்போந்தாயிற்று. [கதாபாணி:]—அங்குள்ளாரில் 'நகமேயம்' என்னுதது தடியொன்றுமே ஆயிற்று. [சதூர்ப்பி:]—அதுவெடுத்துத்தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று.

६. दीसपावकसकाशैः शैतः काञ्चनभूषणैः ।

न त्वामिच्छामहे द्रष्टु रामेण निहतं शरैः ॥

தீப்தபாவகஸங்காசை: சிதை: காஞ்சநபூஷணை;

நத்வாமிச்சாம்யஹம் த்ரஷ்டும் ராமேண நிறதம் சரை: 16-24.

6.

எரியும் நெருப்புக்கொப்பானவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் ஸுவர்ணலங்காரமுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் ராமனால் கொல்லப்பட்டவனாக உன்னைக் காண நான் விரும்புகிறேனில்லை.

பெடல்யா, (பெரிய திருமொழி, 2-8-2.) [திப்பாவக ஸங்காசை:]—கையி லிருக்கும்போது இருக்குமாபோலன்று கிடாய் விட்டாவிருக்கும்படி; எரித்துக்கொண்டாயிற்று வருவது. [சிதை:]—அல்லாத அம்புகளேரவாதிகாக்கினைத்திராதே; பட்டால் எரித்தல் பொறுக்கவொண்ணாதபடியாய்க் கிடாயிருப்பது. [காஞ்சநபூஷணை:]—அநுகூலரான என்போல்வாரையும் தோற்பிக்கும் துறையின்று கிடாய். [நத்வாயிச் ச்சாம்யஹம் த்ரஷ்டும்:]—ஸௌப்ரதார்தம் பின்னாட்டுகையிலே சொல்லுகிறேன். [ராமேன நிறதம் சரோ:]—புக்கு முழகைக்கும் விடாய் திருகைக்கும் உடலாயிருக்குமிதே மடு. அதுபோலே யிருக்கிற இவ்வழகை அதுபவிக்கும்தொழிய அவ்வம்புக்கு இலக்காய் நீ முடிந்து போக நான் இச்சிக்கிறேன்.

நடு. (தி—வாய், 6-10-4.) [திப்பாவக ஸங்காசை:] படும்போதிருக்கும்படி. [சிதை:] பட்டமை தெரியாதே தொனையுருவி அவ்வருகே விழக்காணுமித்தனை. [காஞ்சநபூஷணை:] இவற்றுக்கு ஆகாரதவ்யமுண்டாயிருக்கிறபடி. சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந் தாழ்ந்து நில்லாது' என்கிறபடியே அநுகூலராக அகப்படுகைக்கும் அதுதானே யாயிருக்கிறபடி. [நத்வாயிச்சாமியாதி:]—இவ்வழகைக்கு இலக்காய் வாழ்ந்து போகலாயிருக்க எதிரிட்டு முடிந்துபோக நானிச்சிக்கிறேன். நீ எண்ணியிருக்கிறது நான் அறிகிறேனென்றே. இருத்திப் பிடித்த வில்லும், கொரித்துப் பிடித்த பகழியுமாய்க் கொண்டு நிற்கும்போது அபிராமராயிறே இருப்பது. அவ்வழகைக் கண்டநுபவிக்கமாட்டாதே, தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே தலேழைதாக விழுந்து முடிவாரைப்போலே, தயரதன்பெற்ற மரகதமணித் தடத்தை எதிரிட்டு முடிந்துபோக நான் காணமாட்டுகிறேன்.

3. मित्रभावेन स्यात् न त्यजेयं कथञ्चन ॥

மித்ரபாவேன ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந, 18-3.

7.

மித்திரன் என்கிற எண்ணத்துடன் வந்தவனை எவ்விதத்திலும் கைவிடமாட்டான்.

பெடல்யா, (திருவிருத்தம், 42.) [மித்ரபாவேன:]—அவன் பக்கல் பாவமே அமையும், அவனை விடில் என்னை இழக்குமத்தனை என்னுளிறே. அவன் பக்கல் கிடை யாததொன்றை வேணுமென்றால் துராராத னுமித்தனையிறே. இவன் பக்கல் பெற்றது கொள்ளுமித்தனையிறே. இவனால் செய்யமுடியாததொன்றைச் சொல்லுகையாவது கைவிட நினைத்துச் சொல்லிற் றுமித்தனையிறே.

நடு. (தி—வாய், 5-1-1) [மித்ரபாவேன:]—என்கிற ச்லோகத்திலே எம்பார், 'ஸர்வஜ்ஞனுக்கொரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்வருதியும் ஸர்வசக்திக்கு ஒரு அசக்தியுமுண்டு' என்றருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னை ஆச்ரயித்தால் முன்பு புத்தியூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்வருதி பண்ணி, ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனை விடவேண்டியவருமளவிலே அசக்தி. இப்படியிருக்கைக்கு அடி. ஸ்வாபாவிகமான குற்றஞாக்கு.

6. सुखो वा भवद्विधा:

ஸுஹ்ருதோ வா பவத்விதா: 18-16.

8.

நணபர்கள்தாம் உம்மைப்போன்றவர்களாய் ஆகமாட்டார்கள்.

ஸ—18

எரியும் நெருப்புக்கொப்பானவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் ஸுவர்ணலங்காரமுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் ராமனால் கொல்லப்பட்டவனாக உன்னைக் காணான் விரும்புகிறேனில்லை.

பே-வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 2-8-2.) [திப்பாவகஸங்காசை:]—கையிலிருக்கும்போது இருக்குமாபோலன்று கிடாய் விட்டாலிருக்கும்படி; எரித்துக்கொண்டாயிற்று வருவது. [சிதை:]—அல்லாத அம்புகளோபாதியாக நினைத்திராதே; பட்டால் எரித்தல் பொறுக்கவொண்ணாதுபடியாய்க் கிடாயிருப்பது. [காஞ்சநபூஷணை:]—அநுகூலரான என்போல்வாரையும் தோற்பிக்கும் துறையுண்டு கிடாய். [நத்வாமிச்சாம்யஸம் த்ரஷ்டும்:]—ஸௌப்ரதர்ம் பின்னாட்டுகையாலே சொல்லுகிறேன். [ராமேண நிறதம் சரை:]—புக்கு முழுகைக்கும் விடாய் திருகைக்கும் உடலாயிருக்குமிதே மரு. அதுபோலே யிருக்கிற இவ்வழகை அநுபவிக்கும்தொழிய அவ்வம்புக்கு இலக்காய் நீ முடிந்து போக நான் இச்சிக்கிறிலேன்.

நடு. (தி-வாய். 6-10-4.) [திப்பாவக ஸங்காசை:] பரும்போதிலிருக்கும்படி. [சிதை:] பட்டமை தெரியாதே தொனையருவி அவ்வருகே விழக்காணுமித்தனை. [காஞ்சநபூஷணை:] இவற்றுக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறபடி.. சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணலுக்கன்றி பென் மனத் தாழ்ந்து நில்லாது என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு அகப்படுகைக்கும் அதுதானே யாயிருக்கிறபடி. [நத்வாமிச்சாமியாதி:]—இவ்வழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்து போகலாயிருக்க எதிரிட்டு முடிந்துபோக நானிச்சிக்கிறிலேன். நீ எண்ணியிருக்கிறது நான் அறிகிறிலேனிறே. இருத்திப் பிடித்த விலிலும், தெரித்துப் பிடித்த பகழியுமாய்க் கொண்டு நிற்கும்போது அபிராமராயிறே இருப்பது. அவ்வழகைக் கண்டநுபவிக்கமாட்டாதே, தண்ணீர் குடிக்கக் கல்வின எரியிலே தலைநீததாக விழுந்து முடிவாரைப்போலே, தயரதன்பெற்ற மரகதமணித் தடத்தை எதிரிட்டு முடிந்துபோக நான் காணமாட்டுகிறிலேன்.

6. सिखावेन संपाप्तं न स्वयेयं कथंचन ॥

மித்ரபாவேந ஸம்பாப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந, 18-3.

7.

மித்திரன் என்கிற எண்ணத்துடன் வந்தவனை எவ்விதத்திலும் கைவிடமாட்டேன்.

பே-வ்யா. (திருவிருத்தம். 42.) [மித்ரபாவேந:]—அவன் பக்கல் பாவமே அமையும். அவனை விடில் என்னை இழக்குமத்தனை என்றானிறே. அவன் பக்கல் கிடையாததொன்றை வேணுமென்றால் துராராத னுமித்தனையிறே. இவன் பக்கல் பெற்றது கொள்ளுமித்தனையிறே. இவனால் செய்யமுடியாததொன்றைச் சொல்லுவகையாவது கைவிட நினைத்துச் சொல்லிற்றுமித்தனையிறே.

நடு. (தி-வாய். 5-1-1) [மித்ரபாவேந:]—என்கிற சலோகத்திலே எம்பார், ஸர்வஜ்ஞனுக்கோரு அஜ்ஞாநமும் விஸ்வருதியும் ஸர்வசக்திக்கு ஒரு அசக்தியுமுண்டு என்றருளிச்செய்வார். ஒருவன் தன்னை ஆசிரயித்தால் முன்பு புத்தியூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்வருதி பண்ணி, ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞாநம், அவனை விடவேண்டியவருமளவிலே அசக்தி. இப்படியிருக்கைக்கு அடி ஸ்வாபாவிசுமான் குடற்றொட்கு.

८. सुहृदो वा भवद्विधाः

ஸுஹ்ருதோ வா பவத்விதா; 18-15.

8.

நணபர்கள்தாம் உம்மைப்போன்றவர்களாய் ஆகமாட்டார்கள்.

ஸ—18

பெ—வ்யா. (திருவிருத்தம். 56.) [ஸுஹ்ருதோவா பவத்விதா:]—நம்மைக் கண்ட காகுலியிலே தீயெய்துடனே எதிரிமாகக் கவனிக்கும் நம்மை அந்தரங்கமாகக் கார்யங்கொள்ளுந்தனை ஸௌஹார்த்தமுள்ளது உமக்கே காணுமென்கிறது.

ॐ विष्णोर्वाक्परायणस्य पृथिव्यां चैव राक्षसान् ।

ॐ புவமீபராயணச்ய பரிஸுபா ||

பெ—வ்யா. (திருவிருத்தம். 56.) [ஸுஹ்ருதோவா பவத்விதா:]—நம்மைக் கண்ட காகுலியிலே தீயெய்துடனே எதிரிமாகக் கவனிக்கும் நம்மை அந்தரங்கமாகக் கார்யங்கொள்ளுந்தனை ஸௌஹார்த்தமுள்ளது உமக்கே காணுமென்கிறது.

அங்குலயக்ரோண தாந் ஹம்யாபிச்சக் ஹரிக்ரோணதலம்.

9.

விராஜராதகுலியிலே ஸுஹ்ருதோவா பவத்விதா பிசாசங்களாயும் அஸுரர்களாயும் விக்ரங்களாயும் பூமியில் ராக்ஷஸர்களாயிருக்கின்ற அவர்களை விரல்துலியாலே விரும்பினவனாம் (நான் இஷ்டப்பட்டால்) கொல்லுவேன்.

பெ—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு. 1.) [பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்:]—கள்ளர், பள்ளிகள், வலைவர் என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவார்த்தபிதை இருக்கிறபடி. [பிருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸாந்] வங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணையான் பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [அங்குல யக்ரோண தாந் ஹம்யாபிச்சக்]—ஆக சத்ருவர்க்கங்கனெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்திற்கு அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ. சக்ரோத்ர க்ரிமிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குலயக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோம் காணுமென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதே கிடக்கிறதென்னென்னில், 'அழிப்போம்' என்னுமீச்சையிலாமை. இச்சை உண்டானால் அழிக்கையில் அருமையிலை. அது தனக்கு அழி என்னென்னில், 'உயிரோடு தலை சாய்க்குமா'னால் அழிக்கிறதென்' என்னும் இரகசத்தாலே. இவ்வார்த்தை ராமபாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில்பட்டு பயிர்வருத்திக்கு உடலாய்த்து.

१०. किमुर्मिद्विषो जनः ।

கிம் புநர்மத்விதோ ஜந: 18-25.

10.

என்னைப் போன்ற மனிதன் சரணாகதனைக் கைக்கொள்ள வேணுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

சு. (தி—வாய். 6-8-6.) [கிம்புநர்மத்விதோ ஜந:]—என்ற விடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தை புண்டிறே—அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானுடைய அந்திம தசையிலே 'திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது என்' என்ன, 'ஒரு பக்ஷி பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடி என்' என்ற கிடத்தென்' என்றார் என்று. இதுக்குக் கருத்தாகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—'நாம் பண்ணின் சரணாகதியாகையாலே பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாகமாட்டாது. இனி சரணயன் நீர்மையினேற்றத்தாலே நமக்கு ஒரு குறையிலை என்கிறது' என்று. (பெருமானைப் புண்படுத்துகையாவது—ஸ்ரீவிபேஷாழ்வானை சரணாகதயநந்தரத்திலே கைக்கொள்ளாமல் 'வதயதாம்' என்று அலபம் தாமஸம் பிறக்கையாலே 'கபோதத்தோபாதி நாம் ரக்ஷிக்கப் பெற்றிலோம்' என்றிருக்கை.)

११. आर्तो वा यदि वा हसः परेषां शरणागतः ।

அரி: மாணா பரித்ய ரஸ்த்ய: கதாஸநா ||

ஆர்த்தோ வா யதீவா த்ருப்த: பரேஷாம் சரணாகத:

அரி: பரிணாக பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்தமா. 18-23.

11.

பெ—வ்யா. (திருவிருத்தம். 56.) [ஸுஹ்ருதோவா பவத்விதா:]—நம்மைக் கண்ட கரகழியிலே ஜ்யேஷ்டனை எதிரியாக்கி அவனிலும் நம்மை அந்தரங்கராக்கிக் காரியங்கொள்வந்தனை ஸௌஹார்த்தமுள்ளது உமக்கே காணுமென்றிருர்.

9. पिशाचान् दीनवान् यक्षान् पृथिव्यां चैव राक्षसान् ।

अग्न्यग्निं तान्दह्यामिच्छन् हरिणोन्धर ॥

பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸாந்,

அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேச்வர. 18-23.

9.

வாநரராஜனாகிய ஓ ஸுகர்வா பிசாசங்களாயும் அஸுரர்களாயும் யக்ஷர்களாயும் பூமியில் ராக்ஷஸர்களாயுமிருக்கின்ற அவர்களை விரலுநுளியாலே விரும்பினவனும் (நான் இஷ்டப்பட்டால்) கொல்லுவேன்.

பெ—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு. 1.) [பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்]—கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர் என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தரபிதை இருக்கிறபடி. [ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸாந்] லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரவன்றிக்கே, பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானதும், [அங்குல் யக்ரேண தாந் ஹந்யாம்]—ஆக சத்ருவர்க்கங்கொல்லாம் ஒரு கவத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்திற்கு அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ. க்ஷுத்ர க்ஷியிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குலயக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோம் காணுமென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதே கிடக்கிறதென்னென்னில், 'அழிப்போம்' என ஹமிச்சையிலலானை. இச்சை உண்டானால் அழிக்கையில் அருமையிலலை. அது தனக்கு அடி என்னென்னில், 'உயிரோடு தலை சாய்க்குமானால் அழிக்கிறதென்' என்னும் இரக்கத்தாலே, இவ்வார்த்தை ராம்பாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில்பட்டு பயிவ்ருத்திக்கு உடலாய்த்து.

10. किपुर्मदिषो जनः ।

கிம் புநர்மத்விதோ ஜந: 18-25.

10.

என்னைப் போன்ற மனிதன் சரணாகதனைக் கைக்கொள்ள வேணுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

சுடு. (தி—வாய். 6-8.6.) [கிம்புநர்மத்விதோ ஜந:]—என்ற விடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தை யுண்டிறே—அருளாளப் பெருமான் எம்மெருமானுடைய அந்திம தசையிலே 'திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது என்' என்ற, 'ஒரு பக்ஷி பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடி என்' என்று கிடத்தேன்' என்றார் என்று. இதுக்குக் கருத்தாகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—'நாம் பண்ணின் சரணாகதியாகையாலே பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாகமாட்டாது. இனி சரணயன் நீர்மையினேற்றத்தாலே நமக்கு ஒரு குறையில்லை என்கிறது' என்று. (பெருமானைப் புண்படுத்துகையாவது—ஸ்ரீவிபேஷணமவானை சரணாகத்யநந்தரத்திலே கைக்கொள்ளாமல் 'வத்யகாம்' என்று அல்பம் தாமஸம் பிறக்கையாலே 'கபோதத்தோபாதி நாம் ரக்ஷிக்கப் பெற்றிலோம்' என்றிருக்கை.)

11. आतो वा यदि वा हसः परेषां शरणागतः ।

अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षित्यः कृतात्मन ॥

ஆந்தோ வா யதிவா த்ருப்த்: பரேஷாம் சரணாகத:,

அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மனா. 18-23.

11.

வருந்துகிறவனுயிருந்தாலும் கர்வமுள்ளவனுயிருந்தாலும் பிறரைச் சரணமாச அடைந்த சத்ருவும் மனத்திருத்தமுள்ளவனால் உயிரை விட்டு காப்பாற்றப் படவேண்டியவன். அந்நியர்களுக்குள் சரணமடைந்தவன் என்றும் சொல்லுவது.

பேட்வயா, (திருவிருத்தம், 42.) [ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த:]—‘ராகவும் சரணம் கத:’ என்ற உக்தி திருச்செவிப்பட்டுவது இவன் நெஞ்சில் தளர்த்தியைத் திருவுள்ளமுற்றிற் பெருமான். ‘உக்தியே இவன் பக்கவுள்ளது. நினைவு வேறொரு படி என்றறிந்த முதலிகள் ராமபக்தியாலே ‘நினைவொன்றாய்ச் செயலொன்றாயிருக்கிறவன்’ வத்யன் என்றே இருந்தார்கள். ஆர்த்தகையாவது—இத்தகையப் பெறில் ஜீவித்தும், பெறுவியில் முடியும்படியுமாயிருக்கை. ‘த்ருப்துகையாவது—நெஞ்சின் நிக்கேயிருக்கச்செய்தே, நம்முடைய அநுகூலபாஷணங்களைப் பிறர் அநுகரிக்கும் போலே நெஞ்சிலின் நிக்கேயிருக்கச் செருக்காலே சொல்லுகை. ஆர்த்தகையுமாம், த்ருப்தகையுமாம். ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்திக்கும் பவலக்யமுண்டாம்படி எங்ஙனே என்னில்—இவனைப் பார்த்துக் கொண்டு விசாரிக்கவேணுமே; சரணயனுக்கு வேண்டுவது சொல்லுகிறதே இதில். ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்தியும் இதுக்குப் பரிசுரமாம்படி எங்ஙனே என்னில்—ஆர்த்தி பரிசுரமானவிடத்திலே, இதுவும் பவலயாப்தமாகக் கண்டு போருகிறது. ஆகையாலே ஆதிஞ்ஞயமேயாயிற்று அதுக்குப் பரிசுரம். த்ருப்தனுக்கு இதுக்குப் பரிசுரமான ஆர்த்தியாகுடவிலையா யிருந்தது. இனி நாமேயாகாதே யுளோம் என்று அதுக்கும் அவதாரம்குமென்று பரிசுரமாகத் தட்டிலல். [ப்ருஷாம் சரணகத: அரி:]—சத்ருக்களிடே வைத்துக்கொண்டு சரணகதனை சத்ரு அதாவது—உக்திமாத்தரமேயாய் கர்யத்தில் சாத்ரவமே முடிய நடவாநிற்கை. அன்றிக்கே, ‘கொன்றேன் அன்றேவந்தடைந்தேன்’ என்னுமாபோலே கொன்றகரை கழுவாதே வந்து புருகுகை. ‘ப்ராணா பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:’—அவர்கள் பக்களிலே வாசி உண்டானாலும் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இருவரையும் ஒக்கப் பரணங்களை அபியமாறி ரக்ஷிக்கப்படும். ‘ப்ராணாபி பரித்யஜ்ய’—என்னுதொழிந்தது—அவன் செய்ததற்குப் பரணனை அபியமாறி ரக்ஷிக்குமதுவும் போராதென்று நினைத்திருத்தபடியாலே. [க்ருதாத்மக:]—இவனுடைய ரக்ஷணத் தக்காகச் செய்ததொன்றன்று. தன்னுடைய ஸ்வரூபநீதிக்காக ஒருவனோடே ஒன்றை அப்யஸித்து சிஷிதமனவாயிருக்குமவனுக்கு இத்தகைய செய்யவேண்டியவரும்.

பு. (தி—வாய், 6-2, ப்ருஷாம்.) [ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த:]—ஆர்த்தனய் சரணம் புகவுமாம். அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேவகர் நம்மை ஆகேபித்துச் சொல்லுமாபேலை செருக்காலே சொல்லுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப் பான் என?—ஆர்த்தனுக்கன்றே பவப்ராப்தியுள்ளது, மற்றையவனுக்கு உண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் பாரித்தமன்றிதே என்னில்—இச்சீலாகத்தால் சரணகத வகையாம் சொல்லுகிறதல்ல; சரணய லவணாம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்தியானும் உபாயத்தில் அந்வயிடாதே, ஆரபின்பு அவனோடு இவனோடு வாசியில்கை. “தன் தசையை அறித்து ‘மக்கொரு கைம்முதல் இல்லையாயிருந்தது’ என்று தன் குறையை அறிவிக்கவும் மாட்டாதபடியா யிருந்தான். ஆனபின்பு, இவனுக்கு நாமே ஆகாதே யுளோம்” என்று திருவுள்ளம் இவன் பக்கல் ஊன்றியிருக்கும். [ப்ருஷாம் சரணகத: அரி:]—சத்ருக்களில் வைத்துக்கொண்டு சரணகதனை சத்ருவாயிற்றிவன். அத்தென்னென்னவிலும்—‘சரணம்’ என்றித உக்தியைச் சொல்லுகையாலே சரணகதன் என்னவுமாய் அகவாயில்லாமையாலே சத்ருவென்னவுமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வ வருத்தத்துக்கு அநுதாபமில்லாமையாலும் இப்போது ‘சரணம்’ என்றித சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும் இரண்டும் சொல்லவாயிருக்கை, ‘கொன்றேன் அன்றே வந்தடைந்தேன்’ என்னுமாபோலே. [ப்ராணா பரித்யஜ்ய]—ப்ராணங்களை ஒரு தகையாக விட்டு, ‘ப்ராணாபி’ என்ன வேண்டாவோ என்னில்—அவன் கொள்ள சொல்வத்கு இதொன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. [ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்

மநா]—சுஷிதமனாவாயிருக்கும்வனால் இத்தனையும் செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கு இத்தனையும் செய்தல்வது நிற்கவொண்ணது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

१२. राविना रावणः स्वयम् ।

ராவணனாவனா ஸ்வயம். 18-19.

12.

அவ்வாறு ராவணன் தனக்கே (இருந்தாலும் இவனை அழைத்து வாரும்.)

சு. (தி—வாய். 10-2-2.) [வதி வா ராவண: ஸ்வயம்]—என்னும்வண்ணிதே விபீஷணனென்று பேராய் ராவணனுயிருந்தானென்று மீளாதே கிடர், அது ஏன்? அங்குமின்றும் வந்ததிருவாணைக் கைக்கொண்டதாக அமையாதோ வென்ன வேண்டா, குறவாளாக்கிறே நம்மால் அபேகையுள்ளது, அதுள்ளது ராவணனுக்கே. [விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா]—என்று தனக்கென்ன ஒரு கைமுதலு முண்டா கையாலே நான் வரவுமாம். அரை கணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றோ. ஆனபின்பு அவனையன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ள வேண்டுவது. இவ்வித் தானிவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன் தன்னோடே நால்வருமாய்ப் போம். ராவணனைக் கைக்கொண்டால் துறுப்புக்கடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம். மஹாராஜ ரொருவரையும்ங்கேரிக்க வாரஜாதியாக வாழ்ந்து போனாப்போலே.

१३. रावणेनामे दत्ते संतो रावानुजः ।

ராகவேணுபயே தத்தே ஸந்தோ ராவணனுஜ: 19-1.

13.

ராமனால் அடியும் கொடுக்கப் பட்டபோது ராவணன் தம்பியான விபீஷணன் வணங்கினான்.

சு. (தி—வாய். 8-7-1.) [ராகவேணுபயே தத்தே ஸந்தோ ராவணனுஜ:]—என்று ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகுலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாரின்றோமோ என்றிருந்தவை, பெருமாள் பாடுகின்றும் அருள்பாடிட்டு வந்தவாதே, 'என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருவது. அவன்பின் பிறந்த தண்மை எங்கே போயிற்று' என்று வேரற்ற மரம்போலே, கடவந்த நால்விராடும் திருவடிகளிலே விழுந்து தறைப் பட்டாப்போலவும்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

१४. समुद्रं रावो राजा शरणं गन्तुमर्हति ।

ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்து மஹதி. 19-321.

14.

அரசராகிய ராமன் கடலை சரணமாக அடைய தகுதியுடையவர்.

பு—ல்யா. (திருவிருத்தம். 42.) 'இதொருகடல் இடைச்சுவராய்க் கிடாரின் றது. இத்தைக் கடந்து அவ்வருகு பட்டோமாம் விரகன்' என்று பெருமாள் முதலி களையடையக் கேட்க ஸ்ரீவிபீஷணமுவான் தான் அணித்தாகக் கைக்கண்ட உபாயமா கையாலும், ஸர்வவதிதங்களுக்கும் ஸாதம் சரணாகதி என்று அத்தயவளீத்திருக்கையா லும், பலவ்யாப்பதியுள்ளது இதுக்கேயாகையாலும், பெருமானுக்கு இந்தக் கடலைச் சரணம்புக அடுக்கும் என்னுன் [ஸமுத்ரம்]—பெரியவர்களை வசிகரிக்குமுபாயம் இது வல்லதில்லை. [ராகவேணு ராஜா]—ஒருகுடிப்பிறப்புமின்றிக்கே அளவுடையாரும்ன் ரிக்கே இருப்பார்க்கும் இது பவிக்குமானால், இவையுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ? [சரணம் கந்துமஹதி]—வளர்த்துவிடியார்க்கு பக்கலிலே இது பவிக்கக் கண்டபடி யாலே அறிவில்லாத கடலின் பக்கலிலேயும் இது பவிக்குமென்றிருக்கிறான். 'ஸா தே வேஸ்யிப் பரியஜயதம்'—என்றுக் கெடுத்தார்க்கும் ஏழேகடுக்காய் என்று.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

மநா]—சிகழிதமனுவாயிருக்கும்வனால் இத்தனையும் செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கு இத்தனையும் செய்தல்வது நிற்கவொண்ணாது.

12. यदिवा रावणः स्वयम् ।

யதிவா ராவண: ஸ்வயம்: 18-19.

12.

அல்லது ராவணன் தானாகவே (இருந்தாலும் இவனை அழைத்து வாரும்.)

சு. (தி—வாய். 10-2-2.) [யதி வா ராவண: ஸ்வயம்]—என்னுமவனிறே விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனாயிருந்தானென்று மீளாதே கிடீர், அது என்? அங்குநின்றும் வந்தானெருவனைக் கைக்கொண்டதாக அமையாதோ வென்ன வேண்டா, குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேகையுள்ளது, அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. [விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா]—என்று தனக்கென்ன ஒரு கைமுதலு முண்டா கையாலே நானி வரவுமாம். அரை கூணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றே. ஆனபின்பு அவனையன்றே முற்படக் கைக்கொள்ள வேண்டுவது. இனித் தாலிவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன் தன்னோடே நால்வருமாய்ப் போம். ராவணனைக் கைக்கொண்டால் துறுப்புக்கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம். மஹாராஜ ரொருவரையும்பக்கிரிக்க வானராஜாதியாக வாழ்ந்து போனாப்போலே.

13. राघवेणामये दत्ते संनतो राघणानुजः ।

ராகவேணுபயே தத்தே ஸங்கதோ ராவணனுஜ: 19-1.

13.

ராமனால் அபயம் கொடுக்கப் பட்டபோது ராவணன் தம்பியான விபீஷணன் வணங்கினான்.

சு. (தி—வாய். 8-7-1.) [ராகவேணுபயே தத்தே ஸங்கதோ ராவணனுஜ:]—என்று ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகுலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாநின்றோமோ என்றிருந்தவன், பெருமாள்பாடுநின்றும் அருள்பாடிட்டு வந்தவானே, 'என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருளுவது. அவன்பின் பிறந்த தண்மை எங்கே போயிற்று' என்று வேரற்ற மரம்போலே, கூடவந்த நால்வரோடும் திருவடிகளிலே விழுந்து தலைப் பட்டாப்போலும்.

14. समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति ।

ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்து மர்ஹதி. 19-321.

14.

அரசராகிய ராமன் கடலை சரணமாக அடைய தகுதியுடையவர்.

பே—வாய். (திருவிருத்தம். 42.) 'இதொருகடல் இடைச்சுவராய்க் கிடாநின்றது. இத்தைக் கடந்து அவ்வருகு பட்டோமாம் விரகென்' என்று பெருமாள் முதலிகளையடையக்கேடக் ஸ்ரீவிபீஷணமுவான் தான் அணித்தாகக் கைக்கண்ட உபாயமாகையாலும், ஸர்வவதிதங்களுக்கும் ஸாதகம் சரணாகதி என்று அத்யவளித்திருக்கையாலும், பல்வயாப்தியுள்ளது இதுக்கேயாகையாலும், பெருமானுக்கு இந்தக் கடலைச் சரணம்புக அடுக்கும் என்றான். [ஸமுத்ரம்]—பெரியவர்களை வசிகரிக்குமுபாயம் இது வல்லதில்லை. [ராகவோ ராஜா]—ஒருகுடிப்பிறப்புமின்றிக்கே அளவுடையாரும்ன்றிக்கே இருப்பார்க்கும் இது பவிக்குமானால், இவையுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ? [சரணம் கந்துமர்ஹதி]—வளிவுட்சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே இது பவிக்கக் கண்பாடியாலே அறிவில்லாத கடலின் பக்கலிலேயும் இது பவிக்குமென்றிருக்கிறான். 'ஸா தே வேஸ்யிப் ப்ரயுஜ்யதாம்'—எருது கெடுத்தார்க்கும் ஏழேகடுக்காய் என்று.

14. ततः सागरवेलायां दर्शनास्तीर्थं राघवः ।

अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिव्ये महोदधे ॥

बाहुं भुजगभोगाममुपचायारिसूतम् ।

தத: ஸாகரவேலாயாம் தரிசனாஸ்தீர்த்தம் ராகவ:
அஞ்ஜலிம் ப்ராங்க்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:
பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயாஸிஸூதம்: 21-1.

15.

பிறகு, சத்ருக்களை அழிக்கின்ற ராமன் கடற்கரையில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி ஸர்ப்பத்தின் உடல்போன்ற கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு கைகூப்பிக் கொண்டு கிழக்குமுகமாகப் படுத்தார்.

சு. (தி—வாய். 2-8-7.) [பாஹும் புஜகபோகாபம்]—திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கையை மடித்துச் சாய்ந்திருக்கும்படி. [அரிஸூதம்:]—கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கவேண்டும்படியிருக்கை. [ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:]—ஒருகடலோடே ஒருகடல் ஸ்பர்த்தித்துச் சாய்ந்தாற்போலேயிருக்கை.

சு. (தி—வாய். 6-9-3.) [ப்ரதிசிச்யே] என்கிறதாயிற்று—கடல் தன்னைப்போல அளவுடைத்தாக நினைத்திருக்குமாயிற்று, அதுக்காக ஒருகடல் ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாற்போலேயிருக்கை, “கருணையங்கடல் கருங்கடல் நோக்கிக் கிடந்தது” என்னும்படியிதே.

16. क्षमया हि समायुक्तं मामयं मकरालयः ।

वसमर्थं विजानाति यिक् क्षमासीदहो जने ॥

क्षमया ஹி ஸமாயுக்தம் மாமயம் மகராலய:
அஸமர்த்தம் விஜானாதி திக் க்ஷமாஸீதருச ஜநே. 21-21.

16.

இந்த கடல் பொறுமையோடு கூடிய என்னை சக்தியில்லாதவனுனைந்து நினைக்கின்றது. இவ்விதமான ஜனத்தினிடத்தில் பொறுமையை கிந்திக்கவேண்டும். (பொறுமை காட்டக்கூடாது.)

சு. (தி—வாய். 8-10, ப்ரவேசம்.) [க்ஷமயாஹி ஸமாயுக்தம்]—ஒரு பெண் பெண்டாட்டி எனக்கு என்றத்தை ஸ்வீகரிக்கையாவது என்? என்று ராஜ்யத்தைப் போகட்டுப் பொறுத்துப் போந்தார்: இங்கே வருணனை வழி வேண்டி அவள் முகம் காட்டிற்றிலனென்னு, சேறிக் காலைக் கையைக் கட்டாவின்றார். இதிலுந்தபடி என்? என்றபுபோலேயிருந்தார்கள் முதலிகள். (க்ஷமைக்கு விஷயமுண்டு. சத்ருசஜரத்தில் க்ஷமையொண்ணாதென்கிறார்.) ‘இவன் வந்தான்’ என்று நாம் சேறொண்ணாதபடி, வாஸி புறப்படுகிறபோது தாரைவந்து கால்கட்டினவோபாதி க்ஷமைவந்து நம்மைக்கால் கட்டாவின்றதென்றார். [மாம்]—“ஸுப்தமத்தகுபிதாராம் ஸ்வபாவஜ்ஞாரம் த்ருஷ்டம்” என்று கோபம் வினைந்தவந்தரம் ஜன்மத்தை யுணர்ந்தார். ‘பிறர் கை பார்த்திருக்கும் குடிப்பிறப்பன்று’ என்றிருக்கிறதில்லை. நம்மை ‘ஐயர் மகன்’ என்றறிகிறதில்லை. [ஸுப்தேத்யாதி]—தந்தாம் ஸ்வபாவத்தை மறைத்து வர்த்தித் தவர்கள், ஸ்வபாவத்தை உணர்ந்தார். [அயம்]—மஹோததி என்கிற பெருமையை இவரும் க்ஷத்தியிதவத்தை உணர்ந்தார். [அயம்]—மஹோததி என்கிற பெருமையை நினைத்திராவின்றது: தன்னைச் சிறுங்கித்திருக்கிற நம்மை அறிகிறதில்லை. [மகராலய:]—ஒரு அயோத்த்யாதிபதி கோஸலாதிபதிகளோடொருங்கு அந்நம் தன்னை நினைத்திருக்

கிறது. தன்னை மீன்படு குட்டமாக அறிகிறதில்லை [அஸமர்த்தம் விஜாநாதி]—செவ்வை கெடப் பரிமாறினாரயுமொக்கவிட்டுக் காரியங்கொள்ளவல்லோ மென்றறிகிறதில்லை. இவ்வளவில் தோயப்படுவது என்னென்னின் [திக்காமம்]—இப்போது க்ஷமையை வேண்டியோம் விட்டியிருப்பான். விட்டதேயன்றே காரியங்கொள்வது. கோபதோபாதி காரியகாலத்தே அழைத்துக் காரியங்கொள்ளப் பாததோம். அது என. இவ்வாகுமம்சமர்ப்பியிருப்பது க்ஷமையென்கொண்டு காரியங்கொள்ள வேண்டியோ என்னிதே [சுருகேதுஸி]—அதாவது பெற்றதென், அதிங்கு லிவிக்கிறதில்லை. இதுக்கு இவ்வுள்ளாருடைய வம்பந்தமே ப்ரியாந்நரதே.

२७. रामकृष्णयुता सा सुमीविणच वाहिनी ।

रम्व दुषयितरा सर्वेपि सुरासुरैः ॥

ராமலக்ஷ்மணகுப்தரா ஸா.ஸுமீகீவணை ச வாஹிநீ,

புபுவ துர்த்தரஷ்டரா ஸர்வைரபி ஸுராஸு—ரை. 25-32.

17.

ராமனாலும், லக்ஷ்மணனாலும் ஸுமீகீவனாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்தஸைனை எல்லாத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஆக்ரமிக்கமுடியாததாக இருந்தது.

३८. (தி—வாய், 6-9-2) கடற்கரையிலே விட்டபோது பெருமானை நோக்குகைக்கு, தம்பியார் மஹாராஜர் மைந்தத்திவிதர்களுள்ளிட்ட முதலிகளெல்லாரும் லங்கையிலே கிட்ட, ஆகாசமெல்லாம் வெளிக்காவலடைத்து, நிதி நோக்குவாரைப்போலே பெருமானை நோக்கிக்கொண்டு கிடக்க, இவர்களத்தனைவரும் கண் சோரந்தவளவிலே பெருமாள் தாம் கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு இவர்களுக்குப் புறம்பே நின்றுலாவினாரிறே. அவன் நோக்குகைக்கு இத்தலை கண் செம்பளிக்குமத்தனையிறே வேண்டுவது. நாம் அவனுக்கு ரக்ஷகராக நினைத்திருக்கும்து ப்ரம்மிதே. உணர்ந்து பார்த்தால் ரக்ஷகனாகவல்லான் அவனேயிறே.

१८. श्रीमता राजराजेन लङ्कायामभिषेचितः ।

ஸ்ரீமதா ராஜராஜேன லங்காயாமபிஷேசித: 2-2.

18.

சீமானாகிய ராஜாதிராஜனை ராமனால், (விபீஷணன்) லங்காராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டான்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 4-6-3) [ஸ்ரீமதா ராஜராஜேன லங்காயாமபிஷேசித:]—என்றார்களிறே அவன்றன் பரிகரமான சுகஸாரணர்கள் தாங்களே. [ஸ்ரீமதா]—உனக்கு முடிதந்த ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யம்போலன்றிக்கே, ஊற்றுமாராத ஸம்பத்துடையவனுடைய கான் அவன் முடிபெற்றது. [ராஜராஜேன]—உனக்கு முடிதந்தவர்களுக்குப் புகுகொடுக்கப் பிறந்தவனுடைய கான். [லங்காயாமபிஷேசித:]—இவரி உனக்கு ஒரு குடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளாய். அவன் பரிகரமாயிருந்து வைத்து அவன் மிடுக்கையும் ஐச்வர்யத்தையும் காணுகிறகச் செய்தே இப்படி சொல்லுகைக்கு அடி—அவர் கையும் வில்லும் கண்டுபோந்த நாளனுமையாலே 'இக்கொசுரு நம்மை என் செய்யப் புகாநின்றதோ' என்று இவன் மதிப்பற நினைத்திருந்தபடியாலே.

१९. अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिम् निश्चिरपतिमाजौ योजयित्वा श्रेमेण ।

ராமநிநிநாக். சஹிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்

நிச்சிரபதிமாஜௌ யோஜயித்வா. ச்ரமேண,

அத: ஹரிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்

நிச்சிரபதிமாஜௌ யோஜயித்வா. ச்ரமேண,

அத: ஹரிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்

19.

பிறகு வாகரசிரேஷ்டர்களுக்கு நாதனான ஸ்ரீமதியுத்தரனாகிய ஸுக்ரீவன் யுத்தப் புகழை அடைந்து, ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணனை யுத்தத்தில் சிரமத்தோடு சேர்த்து விட்டு மிகவும் பரந்ததான ஆகாசத்தைத் தாண்டி வாகரசிரேஷ்டர்களுடைய கூட்டத்தின் நடுவில் ராமன்பக்கத்தை அடைந்தான்.

௭௫. (தி—வாய். 7-4-1) பரிகரம் நிற்க மஹாராஜர் ராவணன்மேலே பாய்ந்து தாப்போலே. 'பையல் முடியும் தர்னுமாய்ப் பெருமான் திருமுன்பே நிற்பதே நாராயணியிறோ' என்று பொருமையாலே மேல் விழுந்தாரிறே. [அத ஹரி வராதா]—தாம் மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபரர் தனித்தனியே அநேகரிதே [பிரபாய் ஸங்க்ராம கிர்த்திம்]—இவர்களோடுகூடி நீன்று ஒத்த போராகவொண்ணாது. தாசித்தலையிலே ஒரேற்றம் செய்து தரம் பெறவேனுமென்றிருந்தார். பூசல் தலையிலே பெருமானாகக் குண்டான கிர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். [நிசிரபதம்]—அத் தலையிலும் அவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லவர் அநேகரிதே. 'அவன் கீழ்த்திரியுமவர் கள் தூரம் போரார்' என்று அவன் நன்னோடே பொருதபடி. [ஆஜேன]—அவர்களைப் போல வழியல்லாவழியே இளைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல் செய்து இளைப்பு பித்தடி. [யோஜயித்வா ச்ரமேண]—இதுக்கு முன்பு கூடாததென்றோடே கூட்டினார். [ககமதி விசாலம் லங்கயித்வா]—பரப்பையடைத்தான ஆகாசத்தைத் திற வாயில் வருத்தமறக் கடந்தார். [அர்க்க ஸூருது]—மீட்சியில் தம் வரவு தெரியாதபடி மீண்டார். பிறப்புக்கிடாகச் செய்தார். தன்னிலமிதே. ஆதிதயன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தினைப் போம்போது தெரியாதிதே. [ஹரிவரகணமத்யே]—இவர்களில் ஒரு வயாவருத்தி தோற்றவொண்ணாது' என்று இவர்கள் நடுவே நின்றார். [ராமபார்ச்வம் ஜகாம்]—தாசித்தலையிலே மதிக்க ஒரு வினை செய்தாரன்றோ முன்னிறகப்பெறுவார் என்று பெருமான் பார்ச்வத்திலே வந்து நின்றார்.

௭௬. (தி—வாய். 10-6-8) [அத ஹரிவராதா]—ஒரு முத்தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமானாகக்கிரக வந்து தோன்றினவாதே, பொறுக்கமாட்டாமை மேல் விழுந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக் குமளவானவாதே, 'இவரி நமக்கும் அது வேண்டியவரும், அது நமக்கிடல்ல. பெருமான் பண்ணின ப்ரதிஞ்ஞையை நாம் அழிக்க வொண்ணாது' என்று மீண்டார். [ராமேண ஹி ப்ரதிஞ்ஞாதம்]—ஸ்தயஸங்கல்பரான பெருமான் ப்ரதிஞ்ஞை பண்ணுகிறார். [ஹரிபக்ஷணஸங்கல்கிதே]—வீரர்கள் தூள் நடுவே ப்ரதிஞ்ஞை பண்ணுகிறது. ஆன பின்பு இவர்க்கு நிர்விஷயமாக்கவொண்ணாதென்றுபார்த்தார். [ஹரிவராதா]—தாம் செய்த இக்கார்யம் தம் பக்கத்தில் செய்வாரில்லாமல் செய்தாரல்லர், பொருமையாலே செய்தாரித்தனை. [பிரபாய் ஸங்க்ராமகிர்த்திம்]—பூசல்பாக்யமென்று தனியே ஒன்று உண்டிதே. அத்த ல வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். [நிசிரபதம்]—களவு பூசல் செய்வார்க்கு ஒதுக்க நிலான பையலை. ராஜபுத்தர்களை அகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. [ஆஜேன]—அவர்களுக்கு அபூமியான செவ்வைப் பூசலிலே. [யோஜயித்வா ச்ரமேண]—அவளை இளைப்போடே கூட்டினார். [ககமதி விசாலம் லங்கயித்வா]—நடுவிடைவெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக் கடந்தார். [அர்க்கஸூருது]—அதுசெய்தபடி ஆதிதயபுத்ரனென்று தோன்றும்படியாய் இருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக் காணுமித்தனையிறே. [ராமபார்ச்வம் ஜகாம்]—பெருமானைப் பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டலதும் செய்தோம் என்று தோற்றும்படி மதிக்கவொன்று செய்துவராமையாலே, நேர்நோடு நேர் முன் நிற்கமாட்டாதே பெருமானாகுதே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து திருவடிகளிலேயிடப் பெருத நாம் என் சொல்லி முன்னே நிற்பதென்று பெருமானாகுதே வந்து நின்றார்.

20. त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम ।

த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம. 41-4.

20

நீர் கொஞ்சமாவது ஆபத்தை அடையும்போது (அடைவதாயிருந்தால்) எனக்கு ஸீதையால் ஆகவேண்டியது என்ன?

சு. (தி—வாய். 1-2-6) 'த்வயி-கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம' என்னுமாப்போலே. இன்று ஆசிரயித்ததொருநித்யக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யா சரிதையான பிராட்டியாலும் கர்யமில்லை, அன்றின்கனநின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமாப்போலே.

சு. (தி—வாய். 4-5-8) [த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம] பெருமாள் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றின வாறே, 'ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்' என்று மஹா ராஜர் அவன்மேலே எழப்பாய்ந்து வென்றவந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார்— 'ஏவம் ஸாஹஸ்யத்தாமி நகுர்வந்தி ஜநேச்வரா:—'சிலர் மேல் விழவேண்டினால், பரிகர பூதர் நிற்கப் பரதாரோ மேல் விழுவார்? 'லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச் சதி'—கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியாநின்றார். 'ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:—' 'ஸ்ரீவிபிஷ்ணுமவாணீப் புகுரவொட்டேன்' என்கிறார் மஹாராஜர். 'இவன் புகுரா விடில் நாம் உளோமாகோம்' என்கிறார் பெருமாள். இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்தி பண்ணினவிதுக்குக் கருத்தென்' என்று ஜீயர் கேட்க, இருவரும் சரணுகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள் காணும் என்று பட்டர் அருளிச் செய்தவார்த்தை. ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர். 'ராகவம் சரணம் கத: என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் பெருமாள். ஆகையிறே 'ஆநய' என்று அவரை யிடுவித்து அழைத்துக்கொள்ள வேண்டிற்று. [த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே]—நீர் மஹாராஜரான தரம் குலிய அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுமாகில், நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய என்றாரிறே.

21. शाश्वता रावणस्यकार्ता जमुः शरणं शरणं स्म रामम् ।

சாகாமருகா ராவணஸயகார்த்தா ஜம்முச்சரணயம் சரணம் ஸ்ம் ராமம்.

வாநர்கள் ராவணனுடைய அம்புகளால் பிடிக்கப்பட்டவர்களாய் ரக்ஷகனை ராமனையே சரணமாக அடைந்தார்கள்.

சு. (தி—வாய். 7-1. ப்ரவேசம்) [சாகாமருகா:]—பூசலிலே புக்கு அங்குண்டான வாஸனையின் றிக்கையிருக்கை. பணியோடு பணை தத்தித்திரியுமவையிறே. [ராவணஸயகார்த்தா:]—திக்காலர்க்கையுங்கூட அச்சமுறுத்தி வளர்ந்தவன் கையிலம்புகள். [ஜம்மு: சரணயம் சரணம் ஸ்ம் ராமம்:]—தங்களுடைய ஆபத்தை அறிந்து பரிஹரிக்க வல்லவனையும் பார்த்ததுப் பற்றினார்கள்.

22. शत्रूनामपक्वयोऽपि ह्युत्थममगमकैः

சத்ருணம்பக்வயோபி லுத்த்வமகமத் கபே. 59-118.

22

(லக்ஷ்மணன்) சத்ருக்களுக்கு அசைக்கமுடியாதவனாயிருந்தும் ஹநுமானுக்கு லகுவாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்தான்.

சு. (தி—வாய். 1-3-1) ராவணன் ஸபரிகரனுய்க்கொண்டு எடுக்கப் புக்கவிடத்தில் நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிறுநிலன். திருவடி தனியனாயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சில் செவ்வையாலே கருமுகைமாலைபோலே எடுத்தேறிட்டுக்கொண்டு

போனான். இங்ஙனன்றாகில், ராவணனுக்குக் கணக்கவேணும் என்றும், திருவாடிக்கு கொய்தாகவேணும் என்றும்ன்று. வஸதுஸ்வபாவமிருக்கும்படியாயிற்று இது.

२३. स्मरन् राक्षसवर्णानां विषये राक्षसेभ्यः ।

ஸ்மரந் ராக்ஷஸவரணாநாம் விஷயதே ராக்ஷஸேஸ்வரஃ. 80-3.

23

ராவணன் ராமபாண்டிங்களை நினைத்துக்கொண்டு வருத்தப்பட்டான்.

பே-வ்யா. (பெரியதிருமொழி-8-1-1) [ஸ்மரந் ராக்ஷஸவரணாநாம்]—பெருமான் திருநாமத்தால் எழுத்து வெட்டின அக்ஷரங்களையும், திருச்சரங்களையுடைய ஸந்திவேசத்தையும் ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு. [விஷயதே]—அவர் ஒருகால் முன்னே நின்று போகச் செய்தேயும், எப்போதும் ஒக்க முன்னே நிற்கக்கண்டாப்போலே வ்யதித்தான். [ராக்ஷஸேஸ்வரஃ விஷயதே]—இவன் ஆண்ட பரிகரமடங்கிலும் வீணைக்கு உடலாயிற்று தில்லை. எடுத்தெடுத்துக் குலைக்கிறபோது சளைப்பிடாமிட்டு அழுக்குக்கைக்கு உடலாயித்தனை.

२४. शत्रोः प्रत्यावर्षीस्य रक्षनीयस्य विक्रमैः ।

प्रयतो युद्धलुलोऽई कृतः कापुरुषस्त्वया ॥

சத்ரோஃ ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரத்னஜீயஸ்ய விக்ரமை;

பச்யதோ யுத்தலுத்தோஹம் க்ருதஃ காபுருஷஸ்த்வயா. 106-6.

24

ப்ரஸேத்தமான வீரத்தன்மையுடையவனும் பராக்ரமங்களாலே மகிழ்விக்கத் தக்கவனுமான சத்ருவானவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது யுத்தத்தில் ஆசை கொண்ட உன்னை தாழ்த்த மனிதனாகச் செய்யப்பட்டேன்.

பே-வ்யா. (பெரியதிருமொழி-2-8-2) [சத்ரோஃ]—கெடுவாய், என்னுடைய சத்ருவை ஆரென்று நினைத்துத் தேரை மீட்டுக்கொடு போந்தாய். [ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய]—எதிகளான நம்படைவிட்டிலும் ப்ரஸேத்தமாயன்றோ அவருடைய ஆண்பிள்ளைத்தன மிருப்பது, நீகேட்டறியாயோ, அது ஏறிப்பாயாத, மேடில்லைகான். [ரத்னஜீயஸ்ய விக்ரமை]—கண்டு பராக்ரமிக்கவொண்ணாதபடி அளவற எதிரிமுடுகினால் அது நீய மாங்கிக்கொண்டு பராக்ரமிக்கும்படியைப் பார்த்தால், காந்தனைவிரும்புமாபோலே எதிரிகளுக்கு விரும்பவேண்டுமப்படி காண் அவர் ஆண்பிள்ளைத்தனமிருப்பது.

२५. उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे प्राप्ते परिभवे नवे ।

अथ वै निर्मया कदां प्रविष्टाः सूर्यरश्मयः ॥

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம் சேஷே ப்ராப்தே பரிபவே நவே,

அத்ய வை கிரீப்பயா லங்காம் ப்ரவிஷ்டாஸ் ஸூர்யாச்மயஃ. 114-82.

25

எழுந்திரும்; எழுந்திரும்; புதிய அவமானம் வந்திருக்கும்பொழுது தூங்கலாமா. இப்பொழுதே சூரியமிரணங்கள் பயமற்றவைகளாய் லங்கையுள் நுழைந்தன.

பே-வ்யா. (பெரியதிருமொழி-1-2-2) ராவணன் பட்டுக்கிடக்க அவன் பாரைய 'ஆதித்ய கிரணங்கள் இங்குப் புகுந்து ஸஞ்சரியாநின்றன கிடாய்' என்று எந்றே, அப்பரிபவம் பொருமை பிணமெழுந்திருக்குமென்று. [ப்ராப்தே பரிபவே நவே, அத்யவை கிரீப்பயா லங்காம்]—இதுக்கு முன்பில்லாததொன்று இப்போது உண்டாயிற்று கிடாய். முன்பு நெல்லுலர்த்த வேண்டுவது ஸஞ்சரித்துப் போமித்தனையாயிற்று ராவணபயத்தாலே. இப்போது கிரீப்பயமாய்க்கொண்டு உலாவாநின்றன.

௨௬. மரணாந்தி விராஜி நிர்வீர்த் ந: ப்ரயோஜந் |

கியதாமஸ்ய சஸ்காரோ மமாத்யேவ யதா தவ ||

மரணத்தாநி வைராஜி நிர்வீர்த்தம் ந: ப்ரயோஜநம்,
க்சியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: மமாப்யேஷ்ய யதாதவ. 114-101.

26

பகைமைகள் சாவோடு முடிவுபெறுகின்றன. நமது பயன் நிறைவேறியது. இந்த ராவணனுக்கு சரமச்சுடங்கு செய்யப்பட்டும். இவன் உமக்கு எப்படியோ எனக்கும் அப்படியே.

௯௭. (தி—வாய். 2-7. ப்ரவேசம்) [மரணத்தாநி வைராஜி]—நிஷிகன் குடியிருப்பை அழித்து, மைதிலியைப் பிரித்து, நம்முயிர்நிலையிலே நலிந்தாற்போலே பூர்ஜீடாயு மஹாராஜரை நலிந்து, இவைபெல்லாம் செய்யமாட்டானே இவன் இனி. [நிர்வீர்த்தம் ந: ப்ரயோஜநம்]—இவன் ஜீவிக்கிற நாளிலே 'நாம் செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிவது காண்' என்றிருந்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம் தேடியிருந்து முந்த முன்னம் லித்திக்கப்பெற்றோமிறே. [க்சியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார:]—இவன் நாம் செய்யும் நன்மை விலக்காதானுவளவு பிறந்தவின்றும் இழக்க வேண்டுமோ, வேண்டுவான் செய்யப்பாரும். [மமாப்யேஷ்ய யதா தவ]—நீர் இறுய்த் திருத்திராகில், குடல்துடக்குடையாரிலே ஒருவன் செய்யுமத்தையன்றே; நாம் இவனுக்கு வேண்டுவான் செய்ய, நீர் பின்னைக் கடக்க நிலவீரென்றோமிறே. பூர்வீபீஷணம் வான்பக்கல் ஓரம் ராவணனளவுஞ் சென்றிதே.

௨௭. நிஸுத: ஸுத: ப்ரஹ்: |

நிப்ருத் ப்ரணத: ப்ரஹ்வ: 116.

274

௯௮. (தி—வாய். 2-7.2) [நிப்ருத்]—ஒரு அவயவத்திலே எல்லா அவயவங்களும் ஒடுங்கும் படியாயிருக்கை [ப்ரணத:]—வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டுமப்படி சிதிலனாய் விழுந்து கிடக்கை. [ப்ரஹ்வ:] 'இப்படி கிடந்தோம்' என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை.

௨௮. தாஸிநா ராணஸ்யாஹ் மஃயாமிஹ துர்யண |

தாஸிநாம் ராவணஸ்யாஹம் மஃஷ்யாமீஹ துர்பலா. 116-41.

28

பலமில்லாத நான் இங்கு ராவணனுடைய வேலைக்காரிகளுடைய (குற்றத்தை) பொறுக்கின்றேன்.

௯௯. (தி—வாய். 5-4-5) [தாஸிநாமித்யாதி]—திருவடிசென்று ராக்ஷஸிகளை நலியப்புக; இவர்கள் ராவணன் சோறுண்டு அவனுக்குப் பரதந்த்ரைகளாகையாலே என்னை நலிந்தார்களாகில், தங்களாலே வந்ததொன்றனருகில், அது தனக்கு நாமும் 'பொறுத்தோம்' என்று நேர்த்தரவு கொடுத்த பின்பு இனி இவற்றை நலிகிறதென் னென்ன. 'ராவணனும் பட்டானாகில் நம்மை நடுநாள் நலிந்து போந்த இப்பெண் பயல்களை இப்போது பொறுக்கவேண்டுகிறதென்' என்ன, [துர்பலா]—'சிலர் நம்மை நலிந்தார்கள் என்று நாமவர்களை நலியப்படுக்கால், அப்போதே அவர்கள் கண்குழிவு காணமாட்டாதார் பின்பு செய்வதென் பொருளும். ராவணனும்பட்டு பெருமானும் விஜயிகளான பின்பு இனி இதொழிய வேறொரு தெளப்பலயமில்லையிறே.

௧௦௦. (தி—வாய். 6-10-10) [தாஸிநாமித்யாதி]—திருவடி, 'ராக்ஷஸிகளை என் கையிலே காட்டித்தரவேணும்' என்ன, பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத துர்ப்பலை காண் என்றாஸிறே. ராவணன் பட்டானாகில், பெருமாள் விஜயத்தோடே நின்றாராகில்,

வேறொரு தெளர்ப்பல்லயில்லையிறே. இனி தெளர்ப்பல்லயமாவது. பிறர் நோவு காண மாட்டாமைமறியே.

२९. पापानां वा शुभानां वा वचाहीनां सुवरास ।

कार्यं कण्ठमात्रेण न कश्चिन्नापराधयति ॥

பாபநாம் வா சுபநாம் வா வதாஹ்மானும் பல்வங்கம்,
கார்யம் கருணமார்யேண நகச்சிந் நாபராத்யதி. 116-45.

29

ஹநுமானே! பாபிகளாயினும் நல்லவர்களாயினும் கொல்லத்தகுந்தவர்களுடைய (விஷயத்தில்) தையுள்ள கார்யமே நல்லவனால் செய்யத்தக்கது. எவனும் குற்ற மற்றவனல்லன்.

சே. (தி—வாய். 6-10-10) [பாபநாம்வா]—பிராட்டியுடைய அயப்பரதான ச்லோகம். 'ராவனானும் பட்டு, பெருமானும் விஜயிகளானார்' என்று பெரிய பரியத் தைப் பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பம் செய்ய, பிராட்டியும் பரிதிபரகர்ஷத்தாலே விரிமல் பொருமலாய் ஸத்தையாயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மற்றறம்போலே 'கிது து சிந்தயலே தேவீ சிம் த்வம் மாம் நாபிபாஷலே' என்று பெரிய பரியத்தை வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த எனக்கொரு மறுமாற்றம் சொல்லாதே தேவாரெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு எந்தான்? என்று திருவடி விண்ணப்பம் செய்ய, பிராட்டியும் 'உனக்கு ஸத்ருசமாகத் தரலாவதொன்று இல்லாமை காண் நான் பேசாதிருந்தது' என்ன, இவனும் 'இவ்வளவிலே நம்பேகூறித்ததை விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளவேணும்' என்று பார்த்து, தேவரைச்சுற்றும் முற்றும் நலிந்த ராகுலிகளாகிறார் க்ருணர்களாய் தததுகுணபாவைகளாயிற்று, ராவனனுக்கு முன்பே கொல்லவேண்டுவது இப்போது பம்புபடம் அடங்கிவிடப்போலே இருக்கிறார்களித்தனையாயிற்று, இவர்களை இப்போது காரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பாராநின்றேன், 'முஷ்டிபி: பாணிபிச்சைவ' என்று சையாலே குத்தியும் காலாலே துக்கத்தும் நகங்களாலே சாடித்தும் பற்களாலே கடித்தும் துண்டித்தும் 'சிநம் பிநம் சரைரத்தகம்' என்று பெருமான் நிருச்சரங்கள் செய்துமல வம் 'நானே பண்ணப்பாராநின்றேன், பகவத்பசாரிகளையும் பகவத்பசாரிகளையும் கண்டிக்கும் க்ரமத்திலே தண்டிக்கக்கோலா நின்றேன், முன்பு வந்தபிபாது இடில்ல வானை விட்டுப்போனேனித்தனை, இப்போது எனக்கு எல்லா பரதபுக்கரங்களும் பண்ணியிருநிறுஞ்சலாம், இதித்தனையும் திருவுள்ளம் ஆகவேணும் எண்ணு; என்ன, 'பாபநாம் வா' என்றருளிச் செய்யுள். [பாபநாம் வா சுபநாம் வா]—இவர்களை நீனைத்திருக்கிறபடியே பாபைகளாகவுமாம், நான் நீனைத்திருக்கிறபடியே சுபைகளாகவுமாம். அது தானையன்றே உத்தேச்யம். 'தோஷோ யத்யபி தல்ல வயாத்' என்றுபேரே அருக்குடையவனன்றே குளிக்க ப்ராப்திபுடையான் அவர்கள் பாபைகளிலின்று காம்ருகம் கொடுக்கவேண்டுமெது, சுபைகளாகில் உன்னால்வேணுமோ, அவர்கள் புனயங்களை அவர்களுக்குக் கை கொடுக்கும், கைம் முதலில்லாதார்க்கன்றோ நாம் கைம்முதலாகவேண்டுமெது என்றான். [வதாஹ்மானும்]—தண்டயநரத் தன்மிக கவும் அல்லதானரத் தவிரவும் சொல்லுகிற தம்சாஸ்தரம் தேவரைத் தோற்றிக் கிறித் துப் பொகடக்கடவதோ என்ன, ஆரேனுமாக சரணாகரை ரகிக்கக்கடவதென்றிற விசேஷசாஸ்தரம் உன்னைத் தோற்றிக் கிறித்துப் பொகடக் கடவதோ என்கிறான். 'சரணம்' என்று வந்த விபிஷணுமுவான் தோஷவானையாகிலும் 'நத்யஜேயம்' என்று பெருமான் கடற்கரையிற் சொன்ன வார்த்தை கடலோசையாகக் கடவதா என்கிறான். [பல்வங்கம்]—பின்னையும் இவன் புத்தி திரியவிடாமையினால் ஹரிஹரி என்கிறான். பல்வங்கம் என்கிறான். நச்சினத்தை நச்சம் ஜாதியானமை கண்டோமே என்கிறான். வளிஷ்ட்டாதிகள் மந்திரிக்கும் குடியான இஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தாயல்லை: யோகி

கனான ஜநககுலத்தில் பிறந்தாய்லை, காட்டிலே பணையோடு பணை தத்தித் திரிகிற ஜாதியிலேயே பிறந்தது. அங்கனெத்தார்க்கு சரணுகதியோட்டை தெரியாதினே என்கிறான். ஹரிஹரி என்கிறான், 'வாநரோத்தம்' என்றவன் தானேயே பல்லவங்கம் என்கிறான். ராஜாக்களுமாய் மூலையடியே நடக்கவிரியருமாயிருக்கிற பெருமானும் எங்கள் முன் இத்தனை கோபித்தறியார், நீவிரஜாதியாயிருந்து வைத்து இங்ஙன கோபிக்கக்கடவையோ. [கார்யம் கருணமாழியேணு]—இவர்கள் புண்யபாபம் கிடக்க, இப்பேதரீக தயங்கதையைப் பராய், உன் கையிலே அகப்பட்டு நாமென்படக்கடவோம் என்று நியங்குதிற்படி பராய். இவர்களுக்கு வேறு ரகசுகரில்லையே, இப்போது இவ்வளவில் காம் இரங்ககிவணும் காண். [ஆர்யேணு]—இவையெல்லாம் இப்போது காண் கற்பிக்கவேண்டும்படியாவதே உனக்கு. [ஐந்தரவ்யாகரணபண்டிதன் என்கிறது பொய்யோ. அவையுமெல்லாம் கற்றுக் கேட்டிருக்கச் செய்தேயும், இப்போது ராமகோஷ்டியில் பரிசயம் பின்னாட்டினபடியாகாதே. அக்கோஷ்டியிற் பழக்கமே நீ இங்ஙன சொல்லவல்லையாயிற்று. நான் போந்த பின்பு அக்கோஷ்டி இங்ஙனே நீரற்றதாகாதே என்று கருத்து. [நகச்சிந்நபராதயி]—ஸமஸாரத்தில் குற்றமில்லாதாய். திரைக்கிக் கடவாடப் போமோ. நம் குதிரையாகப் பாவித்திருக்கிற பெருமாள்தான் குற்றவாளரல்லரோ, நீன்தான் குற்றவாட்டியல்லேனோ? நீதான் குற்றவாளரல்லையோ? பெருமான் குற்றவாளரானபடி எங்ஙனே என்னில், தாம் காடேறப் போந்தார். அவர்பின்னே மடலூருவாரைப்போலே இனையபெருமானும் போந்தார் தம்மோடே ஏகாந்தபோகம் பண்ணக் கடவதாக இலையகலப் படுத்துக்கொண்டு நானும் போந்தேன். என்னைப் பிரிந்து பத்து மாஸமிருந்தார். தாம் வாராவிட்டால் தமம்தோர் அம்பு இசங்கமாட்டாமையிலையே இவ்வயி. இத்தனை நாள் பிரிந்திருக்க வல்லரானபோதே பெருமான் பக்கவிலையன்றோ குற்றம் பாரதந்த்யத்துக்கு அநுருணமாகப் பேசாதிராதே, அதுதன்னைச்சொன்ன என்பக்கவதன்றோ குற்றம். இனி, நாயகன் சொன்ன கார்யம் செய்த அடியாரை தண்டிக்கப்பார்த்தவன்று, பெருமானு விச்செய்த கார்யம் செய்யப் போந்த உன்னை முற்பட தண்டித்துக்கொண்டன்றோ ராவணன் சொன்ன கார்யம் செய்த இவர்களை தண்டிப்பது. ஆகையால் நீயல்லவோ குற்றவாளன். எல்லாப்படியாலும் பெருமான் ஒரு விஷயத்தை முனிந்தவன்று ஆமவிடுகைக்கு நானுண்டு. நானும் அவர் வழி போககிவண்டியிருந்தவன்றைக்கு நீ உண்டு என்றிருந்தேன். நீயும் இங்ஙனையானால் அபராதம் செய்தார்க்குப் புகுவாசனுண்டோ என்கிறான்.

३०. दीपो नेत्रासुरस्येव प्रतिकूलऽसि मे दृढम् ।

தீபோ நேத்ராசுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம். 118-17.

30

கண்ணோவுள்ளவனுக்கு விளக்குபோலே எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறவளாக இருக்கிறாய். (இது) உறுதியானது.

॥८. (தி—வாய். 7-3-7) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—நேத்ரதோஷத்தால் வந்தது போக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று என்று.

३१. संगत्या भरतः शीमान् राज्याथी चेतव्यं भवेत् ।

மசாஸு வஸூதா க்ஷாமஸிந் ரஸுந்நத: ॥

ஸங்கத்யா பரத: ஸ்ரீமாத்ராஜ்யயார்த்தீ சேத் ஸ்வயம் பவேத், ப்ரஸாஸ்து வஸு-தாம் க்ருத்ஸ்நாமகிலாம் ரகுந்நத: 128-16.

31

சீமானாகிய பரதன் நமது சேர்க்கையால் தான் ராஜ்யத்தை விரும்புகிறவனாக ஆவானேயாகில் ரகுலப்பிள்ளையாகிய ப்ரதன் ஸ்ரீமமுழுவதையும் கொஞ்சங்கூடவிடாமல் காப்பாற்றட்டும்.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம் 51) [ஸங்கத்தயேத்தயாதி]—ஐயர் நியமிக்க ஆச்சி யுடைய வரவ்யாஜத்தாலே நாம் ராஜ்யத்தைத் தனக்கே கொடுத்துப் போரச்செய்தே யும் நம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்து, சொன்ன நாள் எல்லை கழிந்தாற் பின்னை ஒரு க்ஷணம் நான் தாழ்க்கில் தன்னைக் கிடையாது என்று நிம்படி நம் நெஞ்சிலே படுத்திப் போனான். இன்று நாம் சென்று கிட்டினால் பதினாலாண்டு பிரிந்து கண்ட ஹர்ஷத் தானே 'கீ முடிஞ்சு' என்றால் 'அல்லேன்' என்னுதே அத்தை இசையப்பெறுவது காண். ஐயர் நம்மை முடிசூட்டப் பாரித்துப் பெருதே யொழிந்த இழவு நாம் பிள்ளையை முடி சூட்டிக் கண்டு திரப்பெறுவது காண். 'சைநர்ஜகாம ஸாபேஷா' என் கிறத்தை 'ஸாவேக்ஷா' என்று திருத்தி, கீழ்வியாலே பார்த்துப் போனாரென்று பொருள் சொன்னபடியை பட்டர் கேட்டருளி 'அது வேண்டா காண். கிடந்த பாடந் தனக்கே பொருள் சொல்லலாம் காண்' என்று; 'இவ்வுபகரணங்களைக் கொண்டு நாம் பிள்ளையை முடிசூட்டிக் காணப் பெற்றிலோம்' என்னும்பேகையோடே போனாரென் கிறதുകாண்' என்றருளிச்செய்தார்.

३२. न हि ते राजपुत्रं तं काषायाम्वरधारिणम् ।

परिभोक्तुं व्यवस्यन्ति पौरा वै धर्मवत्सलम् ॥

நஹி தே ராஜபுத்ரம் தம் காஷாயாம்பரதாரிணம்,

பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தம்வத்ஸலம். 128-16.

89

காஷாயவஸ்த்ரம் தரித்தவனும் தர்மத்தில் ப்ரியமுள்ளவனும் ராஜகுமாரனுமான அந்த பரதனை அநுபவிக்க அந்த பட்டனாத்து ஜனங்கள் முயலவேயில்லை.

ஈடு. (தி—வாய். 9-2-2) [நஹித்தயாதி]—அருகேயிருக்கச் செய்தேயும் இவனைக் குழவிருக்கிற பெளரரானவர்கள், இவனை அநுபவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடி என்னென்னில், [ராஜபுத்ரம்]—பெருமான் பேரநின்றவநந்தரம் முடிந்தவன்மக னன்றோ, இவனோ தான் நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறான் என்றிருந்தார்கள். [கர்மவத் ஸலம்]—இதுக்குமவனோடு ஒக்கும். தர்மத்துக்காகத் தன்னை அழியமாற்றினாவிதே அவன்.

३३. ततो हर्षसमुद्भूतो निस्वनो दिवमस्पृशत् ।

बीवाल्युववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते ॥

ததோ ஹர்ஷ ஸமுத்ப்புதோ நிஸ்வனோ திவமஸ்ப்ருசத்,

ஸ்தீரீபாலயுவவ்ருத்தாநாம் ராமோயமிதி கீர்த்திதே. 130-31.

90

பிறகு இவர் ராமன் (இதோ ராமன்) என்று சொல்லப்பட்டபொழுது பெண் பிள்ளைகளுக்கும் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் கிழவர்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தா லுண்டான கூச் சல் ஸுவர்க்கத்தைத் தொட்டது.

ஈடு. (தி—வாய். 3-7-3.) 'தந்தாம் கற்பழியும் வார்த்தை சொன்னால், என் றிருக்கும் ஸ்திரீகள், முதலிலே வார்த்தை சொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டொன் றும் சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவயில்லாத வ்ருத்தர்கள், இவர்களித்தனைவரும் வாய்விட்டே த்தும்படியாயிற்றுப் பெருமாளழகு.

३४. पदेहि सुभो हारं यस्य तुष्टासि भामिनि ।

ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமிநி. 131-80.

34

ஸௌபாக்யம் பொருந்திய அழகுள்ள ஸீதே! நீ எவ்விடம் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக இருக்கின்றாயோ? (திருவாயுக்கு) முத்துமாலையைக் கொடு.

சே—வ்யாய். (திருவாயுண்ணு. 8) [பிரதேஸீத்யாதி]—இந்தரன் வரக்காட்டின் ஸந்தோஷம் பெருமாள் வாங்கிப் பிராத்தருளிப் பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது அதை வாய்க்கிறவன் பெருமானே ஒரு திருக்கண்ணிலும் திருவாய்யை ஒரு திருக்கண்ணிலும் பார்த்த வாங்கினான். 'பிரேக்ஷிதஞ்ஞாஸ்து கோஸலா.' என்று. பார்வையிற் கருத்தறியும்வராகையாலே அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ என்றருளினார். [ஸுப்பகே]—அடியார் ஏற்றமறிந்து கொண்டாடுகைக்கிடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கே பன்னிருவென்ன; உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலேயன்றோ நான் கொடுக்கிறதென்று பிராட்டியருளிச்செய்ய, நான் முற்படாடுகப் பெருமையாலே உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார்.

34. रामो रामो राम इति प्रजानामवकथाः ।

रामसूतं जगदसूतं रामे राज्यं प्रशासति ॥

ராமோராமோ ராம் இதி ப்ரஜாநா மபவந் கதாஃ,

ராமபூதம் ஜகத்பூதம் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி. 131-101.

85

ஜனங்களுக்கு ராமன் ராமன் ராமன் என்றே பேச்சுக்கள் நிகழ்ந்தன. ராமன் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கும்பொழுது உலகம் ராமமயமாகவே இருந்தது.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் ஈயனார் வ்யாக்யாநம். (அமலனதிபிரான் 2) [ராமோராமோ ராம் இதி]—பாதம் தலைக் கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனை என்றிறே நிர்வஹிப்பது. இத்தரைவியத் துக்குப்பொருள்—ருபெளதார்யகுணங்களைவென்றவடிவற்றது. ('ருபெளதார்யகுணை' என்கிறபடியே) அதை அநுபவிக்கக் கொடுக்கையும், கொடாநின்றால் இறுமாப்பற்றிறுக்கையும், 'புமஸாம்தாருண்யமச' என்று (?) ஸ்தீர் பும்-விபாகமற் ப்ரவணராமர்காரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராகரைச் சொல்லுகிறது. ப்ரரப்தவிஷய ப்ராவண்யமிதே ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிறது. [ப்ரஜாநாம்]—மாதாபிதாக்களுக்கன்று, வலிஷ்டாதிக்கள்கன்று, ஜஸ்திர்மாக்களுக்கு. [கதா:]—லோகயாத்ரைக்கு உறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமானைப்பற்றியல்லதிராது. [ராமபூதம் ஜகத்பூத:]—ஜகத்தடைய ராமாத்வைதமாய்த்து. 'ஐததாத்யமிதம் ஸர்வம்' என்கிற பொதுவல்ல; ராமபூதம் என்று ராமாத்வைதமாய்த்து, ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பெருமாள் கண்ணில்கொண்டு லீலாரசமஸ்துபவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில், [ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி]—தஹ பச என்கிற காலத்தில்.

86. (தி—வாய். 7-3-1) [ராமோ ராமோ ராம் இதி]—சோறு சோறு சோறு என்பாரைப்போலே. [ப்ரஜாநாமபவந்கதா:]—மநிதர்மாக்களுக்கெல்லாம் பாசரமியதுவே. [ராமபூதம் ஜகத்பூத:]—நாடடங்க ராமாத்வைதமானபடி நித்யவியூதியிலே பரிமாறக்கடவது இங்கே பரிமாறுகைக்கு ஹேது என்கென்னில், [ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி]—நாடடங்கலும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப் பெற்றார்களிலை, ராம் பாக்யமே அநுபவித்துவிட்டது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

புத்தகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸௌபாக்யம் பொருந்திய அமருள்ள வீதே! நீ எவ்விடம் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கின்றாயோ; (அவனுக்கு) முத்துமாலையைக் கொடு.

பே—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு. 8) [ப்ரதேவீத்யாதி]—இந்தரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமான் வாங்கிப் பார்த்தருளிப் பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அதை வாங்குகிறவன் பெருமானை ஒரு திருக்கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினான் 'ப்ரேகபிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா' என்று. பார்வையிற்குத்தறியும்வராகையாலே, அவனுக்குக்கொடுக்கலாகாதோ என்றருளினார். [ஸுபகே]—அடியார் ஏற்றமிடுத்து கொண்டாடுகைக்கிடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கேயன்றேவேனன், உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலேயன்றே நான் கொடுக்கிறதென்று பிராட்டியருளிக்கேய்ய, நான் முற்பாடனைப் பெருமையாலே உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார்.

३५. रामो रामो राम इति प्रजानामभवन्कथाः ।

रामभूतं जगद्भूत रामे राख्यं प्रशंसति ॥

ராமோராமோ ராம் இதி ப்ராஜாநா மபவந் கதாஃ,

ராமபூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி. 131-101.

35

ஜனங்களுக்கு ராமன் ராமன் ராமன் என்றே பேச்சுக்கள் நிகழ்ந்தன. ராமன் ராஜ்யத்தை ரகிக்கும்பொழுது உலகம் ராமமயமாகவே இருந்தது.

அழகிய மணவாளப்பெருமான் நாயனார் வ்யாக்யானம். (அமலனாதிபிரான் 2) [ராமோ ராமோ ராம் இதி]—பாதம் தலைக் கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனை என்றிறே நிரீவலிப்பது. இத்தரைவிக்யத்துக்குப்பொருள்—ருபெளதார்யகுணங்களைவென்றவடிவற்றும், ('ருபெளதார்யகுணை' என்கிறபடியே) அதை அநுபவிக்கக் கொடுக்கையும், கொடாநின்றால் இறுமாப்பற்றிருக்கையும், 'புமஸாம்தாருண்யம்ச' என்று (?) ஸ்த்ரீபும் விபாகமற ப்ரவணராமாகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராகரைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யமிதே ஜிதேந்த்ரியத்தவமாகிறது. [ப்ரஜாநாம்]—மாதாபிதாக்களுக்கன்று, வலிஷ்டாதிகளுக்கன்று, ஜிதீதர்மாக்களுக்கு. [கதாஃ]—லோகயாத்ரைக்கு உறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமானைப்பற்றியல்லதிராது. [ராமபூதம் ஜகத்பூத்]—ஜகத்தடைய ராமாத்வைதமாய்த்து. 'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்' என்கிற பொதுவல்ல, ராமபூதம் என்று ராமாத்வைதமாய்த்து, ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பெருமான் சுண்டுவிட்கொண்டு லீலாரஸமநுபவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில், [ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி]—தஹ ப்ச என்கிற காலத்தில்.

॥६. (தி—வாய். 7-3-1) [ராமோ ராமோ ராம் இதி]—சோறு சோறு சோறு என்பாரைப்போலே. [ப்ரஜாநாமபவந்கதாஃ]—மரிதர்மாக்களுக்கெல்லாம் பாசரமிதுவே. [ராமபூதம் ஜகத்பூத்]—நாடங்க ராமாத்வைதமானபடி. நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவது இங்கே பரிமாறுகைக்கு ஹேது என்னென்னில், [ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி]—நாடபங்கலும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப் பெற்றார்களிலை, ராமபாக்யமே அநுபவித்துவிட்டது.

யுத்தகாண்டம் முற்றிற்று.

१. खेहो मे परमो राजन् त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः ।

भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छति ॥

ஸநேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ;

பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நான்யத்ர கச்சதி.

1

அரசனான ராமா! தேவரீரிடத்தில் எனக்கு மேலான அன்பு எப்போதும் உகிரத்திடுக்கிறது. வீரராகவா!, பக்தியும் உறுதியுடையது. மனம் வேறிடத்தில் செல்லுமிறதில்லை.

பே—வ்யா. (அமலனுதிபிரான் ப்ரவேசம்) [ஸநேஹோமேபரம:]—‘என்னளவுவளரூல் பானுடையவன்பு. [ராஜந்த்வயி]—இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; அதனால்தான் தின்னருளினே. [நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ]—இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுப்பாகிறோமென்ன, அங்கன்செய்யுமதன்று, தர்மியைப் பற்றிவருகையாலே. ‘நின்னிலாலிலென் காப்பா’ என்னுமபோலே. [பக்திச்ச நியதா]—ஸநேஹமாவதென், பக்தியாவதென்னென்னில்—பெருமானையொழியச்சேல்லாமைபிறந்து வயதிரேசத்தில் முடிந்த சக்தவர்த்தி சிலை ஸநேஹம். பக்தியாவது—‘நில்’ என்ன, ‘குருஷ்வ’ என்னும் படியாய் முறையறிந்து பற்றின இனியபெருமாள் நிலை. [வீர]—தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றிரெனது இங்கு லெல்ல முடியாது. தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகிறான். [பாவோ நான்யத்ர கச்சதி]—என்னை மீட்டராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்டப் போகாது. ‘அந்யத்ர’ என்கிறது ‘மற்றாரானுமுண்டென்பார்’ என்னுமபோலே கொடு போக நினைத்த தேசத்தின் பேரும் கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி.

(சு. 7-5-1-லும் இந்த வியாக்கியானம் இங்கனமே காண்க.)

முற்றிற்று.

* न मन्त्रया न च मातुरस्या दोषो न राजो न च राघवस्य ।

वनप्रवेशे रघुनन्दनस्य सत्याशमेवात्र निमित्तमासीत् ॥

ந மந்தராயா ந ச மாதூர்ஸ்யா நோஹோ ந ராஜோ ந ச ராகவஸ்ய,

வனப்ரவேசே ரகுந்தநஸ்ய மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸித். (அயோத்யா.)

இராமபிரான் காடு புருந்து வளர்ப்பதில் மந்தரையினுடைய குற்றம் காரணமல்ல; இந்த (என்) தாயினுடைய குற்றமும் காரணமன்று; தசரதனுடைய குற்றமும் ஹேதுவல்ல; ராமனுடைய குற்றமும் காரணமன்று; இந்த விஷயத்தில் எனது பாபமே காரணமாக இருந்தது.

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 12) [நமந்தராயா:]—இவ்வளர்த்தத்துக் கேல்லாம் ஹேதுபூதை மந்தரை என்று நினையா, அவனுடைய தோஷமன்று. அவன்

* இந்த ச்லோகம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இப்போது காணவில்லை.

வார்த்தை கேட்ட கைகேயியின் தோஷமென்று நினைத்தான் : [ந ச மாதரஸ்யா:]—
இவளுடைய தோஷமும். இவள் வார்த்தை கேட்ட சக்ரவர்த்திதோஷமென்று
நினைத்தான் : [தோஷோ ந ராஜ்ஞ:]—ராஜாவுக்கு ஒரு தோஷமுமில்லை, அவன் வார்த்
தையைக் கேட்டுத் தமக்கு வருத்த அபிஷேகத்தைப் போகட்டுக் காட்டிலே போன
அவர் குற்றமிந்தனை : [ந ச ராகவஸ்ய:]—அவர்க்குத் தான் குற்றமென்? அவர் அபிஷி
கராயிருந்தால் அநுகூலவருத்தி பண்ணக் கடவனுயிருக்க, அதுக்கல்லாத என் பாபமே
இவ்வளவுத் தத்துக்கல்லாம் வேறுபுத்தம். [வநப்ரவேசே ரகுநந்தஸ்ய:]—இக்குடி
வாழப்பிறந்த செல்வப்பிள்ளை வரவாஸம் பண்ணுகைக்கு நிமித்தம் என் பாபமேயா
மித்தனை.

கூனி சொன்னது கைகேயிக்குக் கேட்கவேண்டா, அவன் சொன்னது சக்ரவர்த்
திக்குக் கேட்கவேண்டா. அவன் சொன்னது பெருமானுக்குக் கேட்கவேண்டா. கூனி
சொன்னது கேட்கவேண்டாதொழிகிறது—அடியாட்டியாகையாலே, கைகேயிசொன்
னது சக்ரவர்த்திக்குக் கேட்கவேண்டாதொழிகிறதென்னெனில், ஸ்த்ரீ புத்ர வாத்ஸல்
யத்தாலே சொன்ன வார்த்தையை பர்த்தாவுக்குக் கேட்கவேணுமோ? சக்ரவர்த்தி
சொன்னது பெருமானுக்குக் கேட்கவேண்டாவோ என்னில், தர்மபாஸத்தை ஆலம்ப
மாகக் கொண்டு ஸ்த்ரீ பாரதத்தியத்தாலே ப்ரமித்துச் சொன்ன வார்த்தையைப் பெரு
மானுக்குக் கேட்கவேணுமோ? தம்முடைய அந்வயவ்யதிரேகங்களில் நான் படும்பாடு
அறிவர், தாம் ராஜ்யப்ராப்தரென்னுமிடம் அறிவர், ஆனபின்பு அவனைக் கட்டி இட்டு
வைத்து ராஜ்யத்தை ஆளத் தட்டென்? அவன் சொன்ன வசனத்தை அநாதரித்து
ராஜ்யத்தை ஆண்டாராகில், தம்முடைய வ்யதிரேகத்தில் நான் முடியாதபடி ரகசித்
தாராகலாயிற்றதே. ஆகையால் என்பாபமே இதுக்கு நிமித்தமென்றானிறே ஸ்ரீபா
தாழ்வான்.

ஸ்ரீவாசார்ய வ்யாக்யான விசேஷங்கள் கொண்ட

ஸ்ரீராமாயணச் சுவோக மாலாத்மகமான

ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம்

முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.